Agatha Christie

Agatha Christie

4.50 din Paddington

Capitolul I

Doamna McGillicuddy gâfâia în urma hamalului care îi ducea geamantanul. Era mică de statură şi cam corpolentă, hamalul înalt şi mergea cu paşi mari. În afară de asta, doamna McGillicuddy era încărcată cu numeroase pachete – rezultatul cumpărăturilor din ziua aceea pentru Crăciun. De aceea formau o pereche care nu păşea în acelaşi ritm şi, când omul dădu colţul la începutul peronului, doamna McGillicuddy rămăsese în spate răsuflând din greu.

Peronul numărul 1 nu era în clipa aceasta prea aglomerat, deoarece tocmai plecase un tren, dar în ţara nimănui din faţa peroanelor se mişca o masă gălăgioasă, în acelaşi timp, în diferite direcţii, încoace şi încolo.

Doamna McGillicuddy ajunse, în cele din urmă, la intrarea pe peronul numărul 3.

— Trenul de pe linia trei, anunţă o voce, pleacă la 4:50 în direcţia Brackhampton, Milchester, Waverton, Carvil Junction, Roxeter şi Chadmouth. Compartimentele pentru călătorii spre Brackhampton şi Milchester se află în ultimele vagoane. Călătorii spre Vanequay sunt rugaţi să coboare la Roxeter. Vocea se întrerupse brusc.

Doamna McGillicuddy îşi găsi biletul de călătorie în geantă şi îl arătă. Funcţionarul murmură: La dreapta, ultimul vagon.

Doamna McGillicuddy străbătu peronul şi-l descoperi pe grăbitul ei hamal uitându-se în gol, în faţa uşii unui vagon de clasa a treia.

— Aici, doamnă.

— Merg cu clasa întâi, îl corectă doamna McGillicuddy.

— Aşa trebuia să-mi spuneţi, mormăi hamalul.

Privi dispreţuitor rochia ei modestă, cenuşie, scoase geamantanul din vagon şi îl duse la vagonul corespunzător, unde doamna McGillicuddy se instală într-un compartiment gol de clasa întâi. Trenul de 4:50 nu era căutat de călătorii de clasa întâi. Ei preferau expresul de dimineaţă mai rapid de 6:40 care avea şi vagon-restaurant. Doamna McGillicuddy îi dădu un bacşiş hamalului, care îl luă cu o expresie uimită, deoarece, după părerea lui, era o călătoare mai degrabă de clasa a treia decât de-a întâi.

Doamna McGillicuddy se afundă pe perna de pluş, oftă uşurată şi începu să răsfoiască o revistă. Cinci minute mai târziu, se auzi un fluierat prelung şi trenul se puse în mişcare. Revista îi alunecă din mână, capul îi căzu într-o parte şi, peste alte trei minute, adormi. După treizeci şi cinci de minute se trezi înviorată. Se apropie de fereastră şi se uită afară.

Un alt tren trecu uruind în direcţia opusă, şuieră puternic încât se înfioră speriată. Acum trenul ei încetini printr-o gară. Apoi, începu deodată să gonească din nou, vitejeşte şi trase un ţignal. Un alt tren, ca şi cel de mai înainte, se îndrepta tot spre Londra, lunecă mai domol prin faţa ferestrei. Propriul ei tren îşi continuă cursa înainte. În timpul acesta un altul, plecat fără îndoială din Londra îi ajunsese din urmă şi părea mai grăbit. O vreme, cele două trenuri merseră alături: când unul o lua înainte, când celălalt. Doamna McGillicuddy privi de la locul său, prin fereastră, spre vagonul paralel. În majoritatea compartimentelor, rulourile erau trase jos, totuşi se puteau zări călători. Celălalt tren nu părea foarte aglomerat. Multe compartimente se perindau goale.

Preţ de o clipă, avu impresia că cele două trenuri stăteau pe loc, timp în care un rulou se ridică brusc. Doamna McGillicuddy îşi aţinti privirea în compartimentul luminat de clasa întâi, care se afla cam la o distanţă de un metru de al său.

Atunci făcu ochii mari şi dădu să se ridice.

La fereastra celuilalt compartiment, întors cu spatele la ea, stătea în picioare un bărbat. Îşi încleştă mâinile în jurul gâtului femeii din faţa sa, strângând-o încet, fără milă. Ochii îi ieşiră din orbite, faţa i se umplu de sânge. În timp ce doamna McGillicuddy observa încremenită ce se petrecea în celălalt tren, interveni deznodământul: corpul se înmuie şi se prăbuşi sub mâinile bărbatului.

Atunci, trenul doamnei McGillicuddy îşi încetini viteza, în timp ce celălalt luă avans. În clipa următoare, compartimentul cel luminat dispăruse din câmpul ei vizual.

Aproape automat, doamna McGillicuddy îşi ridică mâna să tragă de semnalul de alarmă. Dar rămase nehotărâtă. În fond, ce rost avea să tragă semnalul de alarmă din trenul în care stătea ea? Fapta îngrozitoare pe care o văzuse de la o distanţă atât de mică şi împrejurările neobişnuite o ţintuiră locului. Trebuia să facă imediat ceva. Dar ce?

Uşa compartimentului se deschise şi un conductor apăru:

— Biletul, vă rog!

Doamna McGillicuddy i se adresă violent.

— O femeie a fost strangulată. În trenul care tocmai ne-a luat-o înainte. Am văzut eu.

Conductorul o privi de parcă nu auzise bine.

— Poftim? Ce spuneţi?

— Un bărbat a strangulat o femeie! Într-un tren! Am văzut când mă uitam pe fereastră.

Conductorul repetă neîncrezător:

— Strangulată? întrebă el, mirat.

— Da, a strangulat-o! Vă spun că am văzut-o cu ochii mei. Trebuie să faceţi imediat ceva!

Conductorul tuşi ca să schimbe vorba.

— Nu credeţi cumva, stimată doamnă, că aţi aţipit puţin şi… Se opri plin de tact.

— Am tras un pui de somn până adineaori, dar dacă credeţi că a fost un vis, atunci vă înşelaţi amarnic. Am văzut, înţelegeţi? Am văzut! M-am uitat la fereastra trenului

de lângă al nostru, unde un bărbat strangula o femeie. Vă întreb: Ce aveţi de gând să faceţi în această situaţie?

— Eu… ptiu…

— Dar, totuşi, ceva veţi face, nu?

Conductorul se încruntă şi se uită la ceasul său.

— În circa şapte minute ajungem la Brackhampton. Am să comunic ceea ce mi-aţi povestit. În ce direcţie se deplasa trenul de care vorbiţi?

— Normal, în aceeaşi direcţie ca şi noi. Deci nu prea credeţi că aş fi putut vedea totul, dacă trenul ar fi mers în direcţia opusă?

Conductorul făcu o grimasă, ca şi cum o credea în stare pe doamna McGillicuddy să asiste la orice era cu putinţă şi îi trecea prin minte, dar se comportă politicos.

— Lăsaţi totul în seama mea, stimată doamnă, o linişti el. O să comunic ceea ce m-aţi informat. Poate aţi putea să-mi daţi numele şi adresa dumneavoastră pentru cazul în care…

Doamna McGillicuddy îi dădu adresa prietenei la care urma să locuiască în următoarele zile şi pe cea stabilă din Scoţia. Le notă pe amândouă şi dispăru cu mina unui om care îşi făcuse datoria.

Doamna McGillicuddy se încruntă. Nu era pe deplin mulţumită. Oare conductorul va transmite cu adevărat ceea ce ea îi împărtăşise sau dorise doar s-o liniştească?

Trenul mergea acum încet şi în faţa ferestrei luceau luminile unui oraş mai mare.

Doamna McGillicuddy îşi deschise geanta, luă – căci nu găsi altceva mai bun – un bon de plată, scrise repede cu pixul câteva cuvinte pe partea cealaltă a hârtiei, o băgă într-un plic pe care-l avea din întâmplare la ea, îl închise şi mai adăugă ceva deasupra.

Trenul trase încet lângă un peron plin de oameni. Doamna McGillicuddy îşi aruncă nervoasă privirea pe peron. Atât de mulţi călători şi atât de puţini hamali! Uite acolo era unul. Îl chemă pe dată.

— Hamal! Te rog, du scrisoarea asta imediat la conducerea gării!

Îi întinse plicul şi un şiling.

Cu un oftat se aşează la loc. Ceea ce ar fi putut face, făcuse. Pentru o clipă se gândi cu regret trecător la şiling. O jumătate ar fi fost, desigur, suficient…

Gândurile i se reîntoarseră la scena la care asistase, îngrozitor! Teribil de cumplit! Se înfioră. Ce lucru rar, ce fantastic! Şi trebuia să i se întâmple tocmai ei, Elspeth McGillicuddy! Dacă ruloul compartimentului n-ar fi fost, din întâmplare, repede ridicat… Dar asta fusese, desigur, o măsură de precauţie.

Se auzeau călători şi cei care îi conduseseră strigându-şi diverse lucruri, apoi fluieratul ascuţit şi uşile se trântiră. Trenul părăsea alene, la 5:38, gara Brackhampton. O oră şi cinci minute mai târziu se opri la Milchester.

Doamna McGillicuddy îşi apucă pachetele şi coborî. Se uită de-a lungul peronului până când, în cele din urmă, dădu cu ochii de un hamal.

În faţa gării, se apropie un şofer de taxi, care-i urmărea pe cei ce ieşeau.

— Doamna McGillicuddy? întrebă el. Sunteţi aşteptată în St. Mary Mead?

Doamna McGillicuddy încuviinţă. Cât dură drumul de cinci kilometri, doamna McGillicuddy stătu ţeapănă, nerăbdătoare să împărtăşească cuiva prin ce trecuse. În sfârşit, taxiul opri în faţa casei în care era aşteptată. Coborî şi o luă pe drumul pietruit spre uşa pe care o femeie mai în vârstă i-o deschise.

Doamna McGillicuddy străbătu holul unde gazda sa, o doamnă în etate, cu o înfăţişare cam fragilă, o întâmpină în uşa sufrageriei.

Se sărutară şi fără introducere sau alte amănunte, doamna McGillicuddy i-o trânti brusc:

— O, Jane! închipuieşte-ţi! Am asistat la o crimă!

Credincioasă poveţelor pe care mama şi bunica ei i le dăduseră, potrivit cărora o adevărată doamnă nu trebuie să fie nici indignată, nici surprinsă, Miss Marple se cutremură la auzul celor spuse, îşi ridică sprâncenele şi scutură din cap:

— Ce îngrozitor pentru tine, Elspeth şi, bineînţeles, cât se poate de neobişnuit! Cred că cel mai bine ar fi să-mi povesteşti imediat, cum s-a petrecut totul.

Era exact precum îşi dorise doamna McGillicuddy. Se lăsă condusă de gazda sa spre şemineu, se aşeză şi începu înflăcărată să povestească.

Miss Marple o asculta cu mare atenţie. Când doamna McGillicuddy făcu, în cele din urmă, o pauză căci i se întretăiase respiraţia, Miss Marple zise cu hotărâre:

— Draga mea, cred că trebuie să te duci acum sus, să-ţi scoţi pălăria şi să te speli. Apoi ne aşezăm la cină. Cât timp mâncăm, nu mai vorbim deloc despre întâmplare. După aceea am putea discuta problema sub toate aspectele.

Doamna McGillicuddy fu de acord cu această propunere. Cele două doamne au luat cina şi au trecut în revistă noutăţile din St. Mary Mead. Miss Marple îşi exprimă părerea cu privire la nemulţumirea generală faţă de noii organişti, o puse în temă despre recentul scandal, în care rolul principal îl deţinea soţia farmacistului, a menţionat neînţelegerea dintre directoarea şcolii şi oamenii din sat.

Se întoarseră în faţa şemineului şi Miss Marple scoase dintr-un dulap o sticlă şi două pahare vechi, Waterford.

— Nici un fel de cafea în seara asta, Elspeth! zise ea. Eşti deja din cale afară de surescitată. Îţi recomand un pahar de vin de ciuboţica-cucului şi poate, mai târziu, o ceaşcă de ceai de muşeţel.

Doamna McGillicuddy nu avea nimic împotrivă. Miss Marple turnă aşadar vinul în pahare.

— Jane, zise doamna McGillicuddy, în timp ce luă o sorbitură şi dădu din cap apreciativ, Jane spune-mi sincer:

mă crezi că mi-aş fi imaginat, pur şi simplu, întreaga întâmplare?

— Câtuşi de puţin! îi răspunse Miss Marple cu energie.

Doamna McGillicuddy oftă uşurată.

— Conductorul aşa credea. A fost foarte politicos, dar…

— Elspeth, mi se pare că, în acele circumstanţe, era cât se poate de natural. Suna ca o poveste din cale afară de incredibilă. Aşa trebuie să fi fost. Şi apoi tu îi erai o persoană complet străină. Nu, n-am nici cea mai mică îndoială că tu ai văzut, cu adevărat, ceea ce susţii că ai văzut. Zici că bărbatul se întorsese cu spatele la tine? Atunci nu i-ai zărit faţa?

— Nu.

— Şi femeia? Poţi s-o descrii? Tânără? Bătrână?

— Tânără! Cred că avea între treizeci şi treizeci şi cinci de ani. Dar exact n-aş putea spune.

— Arăta bine?

— Nici asta n-aş putea spune. Ştii, faţa îi era complet distrusă şi…

Miss Marple o întrerupse repede:

— Da, da, înţeleg prea bine. Cum era îmbrăcată?

— Purta o haină de blană de culoare deschisă. Fără pălărie. Părul îi era blond.

— Şi la bărbat n-ai remarcat nimic? Nu-ţi poţi aminti nimic deosebit?

Doamna McGillicuddy lăsă să se scurgă ceva timp. În cele din urmă, răspunse:

— Era destul de înalt… şi cred că avea părul negru. Purta un palton gros, aşa că nu mi-am putut face o imagine clară. Încheie pe un ton coborât: Din astea nu-i prea mult de priceput!

— Este totuşi ceva aici, fu de părere Miss Marple. Medită o clipă, înainte de a continua: Eşti, aşadar, pe deplin convinsă că femeia a fost ucisă?

— Ea a murit. Sunt absolut sigură. Limba îi atârna afară şi… mai bine n-aş mai vorbi despre asta!

— Desigur, o linişti repede Miss Marple. Îmi închipui că mâine dimineaţă vom afla mai multe.

— Cum adică, mâine dimineaţă?

— Mă refeream la faptul că va apare ceva în ziarul de dimineaţă. După ce bărbatul şi-a ucis victima, şi-a pus întrebarea ce ar putea face cu moarta. Probabil, a coborât repede din tren la prima gară. Apropo, îţi aminteşti, cumva, dacă era un vagon cu coridor?

— Nu, nu era.

— Asta indică un tren care nu mergea departe. Pesemne s-a oprit în Brackhampton. Să presupunem deci, că ucigaşul a părăsit trenul la Brackhampton. Poate că a aşezat moarta într-un colţ şi i-a acoperit faţa cu blana ca să împiedice găsirea ei imediată. Da, sunt cât se poate de sigură că el aşa a procedat. Dar, normal, o asemenea crimă se descoperă într-un timp relativ scurt şi de aceea, după toate probabilităţile, se va putea citi ceva despre ea în ziarele de dimineaţă. O să vedem!

Capitolul II

Dar nu se afla nimic despre crimă în ziarele de dimineaţă.

După ce Miss Marple şi doamna McGillicuddy s-au convins de asta, şi-au terminat, în tăcere, micul dejun. Amândouă se gândeau, fiecare în sinea ei.

— Cred, începu Miss Marple, că trebuie să ne ducem la poliţie şi să vorbim cu sergentul Cornish. E inteligent şi răbdător, îl cunosc foarte bine şi el mă cunoaşte. În mod sigur, va asculta şi va transmite ceea ce o să-i povestim acolo unde se cuvine.

Frank Cornish, un bărbat serios între treizeci şi patruzeci de ani, o primi pe Miss Marple cu amabilitate şi respect.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, Miss Marple?

— V-aş ruga să ascultaţi povestea pe care o va relata prietena mea, doamna McGillicuddy.

Şi sergentul Cornish o ascultă cu atenţie. Când termină, rămase puţin pe gânduri. Apoi observă:

— Este o poveste cu totul ieşită din comun. Ochii săi o scrutaseră, în secret, pe doamna McGillicuddy, cât timp aceasta povesti.

Îşi făcuse, în general, o impresie favorabilă. O femeie rezonabilă care îi povestise clar întâmplarea. O femeie, care, după câte îşi putea da seama, nu era nici isterică, nici o închipuită. În afară de aceasta, Miss Marple părea să creadă în veridicitatea poveştii prietenei sale şi el o cunoştea foarte bine pe Miss Marple. Toată lumea din St. Mary Mead o cunoştea pe Miss Marple. Lăsa impresia unei persoane modeste şi insignifiante, în realitate, avea mintea ascuţită şi o experienţă de viaţă de invidiat.

El se adună şi zise:

— Desigur, s-ar fi putut să vă fi înşelat… se înţelege: nu spun că v-aţi înşelat… dar s-ar fi putut să vă fi înşelat. S-ar fi făcut mare zarvă. Probabil nu s-a produs ceva chiar atât de serios, nici atât de periculos, după cum vi s-a părut.

— Ştiu ceea ce am văzut, răspunse liniştită doamna McGillicuddy.

— Aţi transmis ceea ce aţi observat personalului de la căile ferate şi acum aţi venit să mă informaţi pe mine. Aţi procedat cât se poate de corect şi puteţi fi încredinţată că voi dispune începerea unor cercetări.

Cornish făcu o pauză. Miss Marple dădu din cap mulţumită. Doamna McGillicuddy nu era câtuşi de puţin satisfăcută, dar nu se exprimă cu glas tare. Sergentul Cornish se adresă domnişoarei Marple, nu atât că ar fi vrut să ştie ce gândea ea despre afacere, ci deoarece îl interesa să audă răspunsul la întrebarea pe care dorea să i-o pună.

— Să presupunem că aşa stau lucrurile după cum mi le-aţi împărtăşit. După părerea dumneavoastră, ce s-a întâmplat cu cadavrul?

— Se pare că există doar două posibilităţi, răspunse Miss Marple fără să se supere. Cel mai probabil este, fireşte, ca el să fi rămas în tren, dar aceasta ar fi însemnat ca, la un

moment dat, noaptea, să fi fost găsit de un alt călător sau de cineva din personalul căilor ferate.

Frank Cornish dădu din cap afirmativ.

— Cealaltă posibilitate este ca ucigaşul să fi aruncat moarta undeva, afară din tren, pe fereastră. După câte mi se pare, ea trebuie să mai zacă încă pe-undeva pe lângă linia ferată şi să nu fi fost descoperită. Din câte îmi dau seama, nu există nici o altă posibilitate: ucigaşul ori a lăsat-o în tren, ori a aruncat-o afară.

— Dar am citit despre cadavre ascunse în cufere, interveni doamna McGillicuddy. Dar cine mai călătoreşte astăzi cu geamantane mari? Fiecare are unul de mână şi în aşa ceva nu poţi băga un mort.

— Da, spuse sergentul. Sunt de acord cu dumneavoastră amândouă. Cadavrul (dacă există vreunul) ar fi trebuit să fie descoperit până acum, sau va fi în curând. O să vă ţin la curent cu orice descoperire în legătură cu acest caz, de îndată ce aflu. Dar cred că veţi citi şi în ziare. Desigur, mai există posibilitatea ca femeia să fi fost violată, dar nu ucisă. De asemenea, ar fi putut coborî pe propriile-i picioare din tren.

— Greu, fără vreun ajutor, ripostă Miss Marple. Şi dacă cineva ar fi ajutat-o, s-ar fi observat. Un bărbat, ce sprijină o femeie, care este bolnavă cum pretinde el, bate la ochi.

— Da, ar fi atras atenţia, spuse Cornish. Însă, dacă a fost găsită în tren o femeie leşinată sau bolnavă, trebuie să fi fost dusă într-un spital şi chiar acest lucru ar fi apărut în ziare. Poate nu e încă prea târziu. În orice caz, fiţi sigure că, în scurt timp, se va auzi ceva.

Dar ziua aceea trecu ca şi următoarea. Abia seara, Miss Marple primi o notă de la sergentul Cornish.

„În legătură cu întâmplarea pe care mi-aţi adus-o la cunoştinţă, aş dori să vă înştiinţez că au fost întreprinse cercetări, dar ele nu au condus la nici un rezultat. N-a fost găsit cadavrul nici unei femei. În nici un spital nu s-a internat vreo femeie aşa cum aţi descris-o dumneavoastră.

Totodată n-a fost observată nici o femeie, care să fi suferit vreun şoc, sau care să fie bolnavă, sau sprijinită de un bărbat să fi părăsit gara. Trebuie să fiţi convinse că cercetările au fost făcute cu toată seriozitatea. Sunt de părere că prietena dumneavoastră a observat scena descrisă, care a fost, sigur, mai puţin serioasă decât i s-a părut.”

Capitolul III

— Mai puţin serioasă? Ce prostie! exclamă doamna McGillicuddy. S-a comis o crimă!

O privi pe Miss Marple hotărâtă şi aceasta îşi dădu seama.

— Dă-i drumul, Jane, spuse doamna McGillicuddy. Zii liniştită că totul a fost o iluzie! Spune că mi-am închipuit toată povestea! Asta crezi tu acum?

— Oricine se poate înşela, o alină Miss Marple. Oricine, Elspeth… chiar şi tu. Cred că nu trebuie să uităm acest lucru. Dar te încredinţez că am avut întotdeauna convingerea că este foarte puţin probabil ca tu să te fi înşelat… Ai nevoie de ochelari pentru citit, dar vezi foarte bine la depărtare şi ceea ce ai observat ţi-a lăsat o impresie deosebit de puternică. Când ai venit, arătai, fără îndoială, ca după un şoc sever.

— N-am să uit niciodată, mărturisi doamna McGillicuddy îngrozită. Partea proastă e că nu ştiu ce pot face.

— Cred, rosti Miss Marple gânditoare, că tu poţi face şi mai mult decât te-ai străduit până acum. (Când doamna McGillicuddy auzi tonul pe care prietena ei vorbea, îi atrase, se pare, atenţia faptul că fusese uşor accentuat cuvântul „tu”). Ai informat ceea ce ai observat, ai adus cazul la cunoştinţă căilor ferate şi poliţiei. E adevărat, deocamdată, nu mai poţi face nimic mai departe.

— Din acest punct de vedere asta e o consolare, răspunse doamna McGillicuddy. Mai ales că, după Crăciun, am să plec, după cum ştii, la Roderick în Ceylon şi nu doresc absolut deloc să-mi contramandez vizita. Mă gândesc de atâta timp cu bucurie la ea! Dar sigur că aş amâna

călătoria, dacă ar fi să-mi fac datoria, sublinie ea, în mod conştiincios.

— De asta nu mă îndoiesc, Elspeth. Dar, precum ţi-am spus, după părerea mea, ai făcut tot ceea ce a depins de tine.

— E sarcina poliţiei, adăugă doamna McGillicuddy. Şi cum poliţia este cam proastă…

Miss Marple clătină hotărâtă din cap.

— O, nu, poliţia nu e proastă. Şi tocmai din cauza asta cazul e interesant, nu-i aşa?

Doamna McGillicuddy o privi părând că nu înţelegea. Miss Marple se convinse încă o dată, că prietena ei era o femeie cu principii admirabile, dar lipsită de imaginaţie.

— Tare aş dori să ştiu, continuă aceasta, ce s-a petrecut în realitate.

— Asta ar trebui să ne spună poliţia.

— Da, dar aş vrea să aflu cine a omorât-o şi de ce, şi ce s-a întâmplat cu cadavrul. Faptul că poliţia nu a putut încă să elucideze acest punct dovedeşte că ucigaşul este abil… foarte viclean. Trebuie să recunosc că nu mi-e uşor să deduc ce a făcut cu moarta. Ucizi o femeie într-un acces de furie… căci trebuie să fie vorba despre o crimă fără premeditare, altfel nimeni cu mintea întreagă nu omoară o femeie doar cu câteva minute înainte de intrarea trenului într-o gară mare.

— Nu, mai înainte trebuie să se fi certat, poate din gelozie sau cam aşa ceva. Astfel trebuie să se fi petrecut – să fi strangulat femeia şi apoi, în clipa în care trenul se apropia de gară, să se trezească, cum se spune, cu un mort atârnat de gât. Ce se poate face într-o asemenea împrejurare? Duce moarta, după cum am mai spus, într-un colţ, îi acoperă figura ca să lase impresia că ar dormi şi, apoi, părăseşte trenul cât poate de repede. Nu văd nici o altă posibilitate… şi totuşi trebuie să mai existe una…

Miss Marple se adânci în gânduri.

— Cum stau lucrurile cu trenurile spre Londra? se interesă doamna McGillicuddy. Ţi-ar conveni dacă aş pleca după-amiază? Mă duc la Margaret şi nu mă aştepta până la ora ceaiului.

— Ai putea lua trenul de 12:50 şi atunci servim prânzul mai devreme.

— Desigur şi…

Doamna McGillicuddy îşi privi întrebătoare prietena.

— Ce vrei să zici că nu vii la ceai, ci în jurul orei şapte? Ce ai de gând, Jane?

— Elspeth, îţi propun să te însoţesc la Londra şi să ne întoarcem împreună cu trenul cu care ai venit tu spre Brackhampton. Apoi vei lua trenul de la Brackhampton spre Londra, iar eu voi suporta costul biletelor, sublinie apăsat Miss Marple.

— Dar ce Dumnezeu urmăreşti tu, Jane? întrebă uimită doamna McGillicuddy. Să aibă loc o altă crimă?

— Sigur că nu! răspunse îngrozită Miss Marple. Dar recunosc că aş vrea – sub îndrumarea ta – să văd cu ochii mei locul crimei, cum s-ar putea numi.

Drept urmare, în ziua următoare, cele două prietene şedeau una în faţa celeilalte în colţurile unui compartiment de clasa întâi al trenului care părăsea gara londoneză, Paddington, la 4:50. Gara era şi mai aglomerată decât fusese în vinerea trecută – deoarece rămăseseră doar două zile până la Crăciun – dar trenul de 4:50 era, în general, mai gol, în orice caz, în ceea ce privea ultimele vagoane.

De data aceasta, nici un tren nu a circulat paralel cu al lor, nici al lor cu un altul. Din când în când, treceau ca fulgerul, trenuri spre Londra. De două ori, trenuri cu viteză mai mare le-au depăşit pe-al lor, îndreptându-se în aceeaşi direcţie.

Doamna McGillicuddy se uita tot mai des la ceasul ei.

— E greu de spus precis când trecem printr-o gară… că aş cunoaşte… Treceau des prin gări.

— Peste cinci minute vom fi la Brackhampton, o anunţă Miss Marple.

Un conductor apăru pe culoar. Miss Marple se uită întrebătoare la prietena sa. Doamna McGillicuddy clătină din cap. Nu era acelaşi conductor. El controlă biletele şi plecă mai departe, balansându-se uşor, întrucât trenul intrase într-o curbă lungă. Imediat îşi încetini viteza.

— Cred că ajungem acum la Brackhampton, spuse doamna McGillicuddy.

— Mi se pare că ne aflăm în suburbii, confirmă Miss Marple.

Afară licăreau lumini peste tot, apărură clădiri şi, ocazional, se putea arunca o privire fugară pe străzile cu tramvaie. Viteza se reduse şi mai mult. Acum treceau peste macaz.

— Într-un minut ajungem, explică doamna McGillicuddy. Nu-mi dau seama, zău, dacă această călătorie a avut vreun rost. Ai spus ceva, Jane?

— A, nu, răspunse Miss Marple.

— O cheltuială inutilă, aprecie doamna McGillicuddy şi nu atât de ieftină încât s-o plăteşti tu pe toată. Dar Miss Marple hotărâse să suporte costul fără nici o discuţie.

— Totuşi, observă Miss Marple, îţi doreşti să vezi cu proprii ochi cum arăta locul unde s-a petrecut aşa ceva. Trenul nostru are câteva minute întârziere. Cum s-a întâmplat cu al tău, cel de vineri?

— E posibil să fi avut întârziere. N-am fost atentă la asta.

Trenul intră încet în gara Brackhampton. La megafon se auzea o voce răguşită, uşi se deschideau şi se închideau, lumea urca şi cobora, pe peron mulţimea se mişca încoace şi încolo. Domneau o animaţie şi o agitaţie de nedescris de-a lungul peronului.

„E uşor pentru un ucigaş, se gândi Miss Marple, să se amestece în mulţime şi să părăsească gara, sau să se urce într-un alt vagon. E uşor să fii un singur călător printre

atâţia. Însă e mai greu să faci să dispară un cadavru. Acesta trebuie să fie undeva, dar unde?”

Doamna McGillicuddy coborâse. Vorbea acum de pe peron, prin fereastra deschisă, cu Miss Marple.

— Nu mai vreau să ne mai gândim la povestea asta, Jane. Am făcut ce-am putut.

Miss Marple aprobă dând din cap. Apoi, cele două prietene se despărţiră. Doamna McGillicuddy se întoarse să plece, se auzi un fluierat şi trenul se puse în mişcare. Miss Marple se uită după silueta tot mai mică a prietenei sale. Elspeth putea pleca cu conştiinţa împăcată spre Ceylon.

În timp ce trenul îşi continua cursa, Miss Marple nu se rezemă la loc pe pernă. Şedea dreaptă şi medita profund. Avea o problemă de rezolvat – problema pe care trebuia s-o preia ea acum – şi, la fel ca doamna McGillicuddy, considera că e de datoria sa să se ocupe de afacere.

Prietena ei îi spusese că amândouă făcuseră ceea ce au putut. Fără îndoială, asta era valabil pentru doamna McGillicuddy; dar pentru ea însăşi?, de asta nu era chiar aşa de sigură. Ce putea face în fond?

Fără nici un entuziasm, Miss Marple cântărea motivele pro şi contra care ar fi determinat-o să se ocupe în continuare de acest caz. În favoarea sa pledau următoarele puncte:

Lunga ei experienţă de viaţă şi cunoaşterea naturii umane.

Sir Henry Clithering şi finul său (acum la Scotland Yard), care o ajutaseră atât de prieteneşte într-o împrejurare recentă, din Little Paddock.

Al doilea băiat, David, nepotul surorii sale, care deţinea un post important la căile ferate britanice.

Fiul Griseldei, Leonard, care se pricepea aşa de bine la hărţi.

Miss Marple se gândi din nou la aceste posturi active şi le reţinu ca importante. Toate erau necesare ca să depăşească slăbiciunea punctelor pasive… mai ales propria ei incapacitate fizică.

Nu se poate, socotea Miss Marple, ca eu să mă mişc cu uşurinţă, să mă deplasez încoace şi încolo, să conduc cercetări şi descoperirea unor lucruri.

Da, acesta era principalul inconvenient: propria ei vârstă, ca şi fragilitatea sa. Căci, deşi, având în vedere etatea, ar fi trebuit să se declare mulţumită de sănătatea de care se bucura, era totuşi bătrână. Şi dacă doctorul Haydock îi interzisese strict să se mai îndeletnicească cu ceva serios în grădina ei, acum nu prea ar accepta ca ea să se apuce să depisteze un ucigaş. Era exact cum se aşteptase. Aceste slăbiciuni îi dezvoltaseră un alt mod de acţiune. Căci până acum o crimă îi fusese impusă, ca să spunem aşa; însă, în acest caz, trebuia ea însăşi să decidă dacă avea să se ocupe în mod activ de ea. Clar că nu avea prea multă înclinaţie pentru asta… Era bătrână şi obosită.

„Sunt prea în vârstă pentru noi aventuri” îşi spuse Miss Marple. Privi pe fereastră şi observă că, într-o curbă, calea ferată parcurgea o pantă; un povârniş…

O curbă…

Ceva neclar îi reveni în memorie… Când conductorul îi înapoiase biletul…

Asta o puse pe gânduri, doar vag pe gânduri.

Se înroşi uşor. Deodată nu mai simţi nici o urmă de oboseală!

„Mâine dimineaţă am să-i scriu lui David”, îşi spuse în sinea sa.

Şi, în acelaşi timp, îşi aminti de o altă persoană activă preţioasă: „Da, sigur! Credincioasa mea Florence!”

Miss Marple îşi făcu un plan de luptă. Luă în considerare şi situaţia că era Crăciunul şi din pricina asta ar fi putut întâmpina tergiversări.

Îi scrise nepotului surorii sale, David West şi pe lângă urările de Crăciun, îi adresă rugămintea urgentă de a-i furniza o informaţie.

Din fericire, a fost invitată, ca şi în anii anteriori, la masa de Crăciun de la parohie. Aceasta îi oferi prilejul să discute

despre hărţi cu tânărul Leonard, care venise acasă, în zilele de sărbătoare.

Hărţile de orice tip constituiau cu deosebire pasiunea lui Leonard. Deşi bătrâna doamnă se interesa de un anumit loc de pe o hartă de mari dimensiuni, aceasta nu-i trezi curiozitatea. El se referi mai departe la hărţi în general, dar îi sugeră ce i s-ar potrivi mai bine scopului ei. Da, în cele din urmă, declară că s-ar găsi o asemenea hartă în colecţia lui şi i-o împrumută, după ce Miss Marple îi promise că o va folosi cu multă grijă şi i-o va returna în cel mai scurt timp.

Miss Marple primi o scrisoare de la nepotul surorii ei, David West. Era foarte tandră şi suna astfel: „Dragă mătuşă Jane! Cu ce te mai ocupi acum? Am putut obţine informaţia pe care mi-ai cerut-o. Pot fi luate în consideraţie numai două trenuri: cel de 4:33 şi cel de ora 5. Primul e un tren local care circulă cu viteză mică; se opreşte la Haling Broadway Barwell Heath, Brackhampton şi în toate gările următoare până la Market Basing. Trenul de ora 5 este un rapid spre Ţara Galilor. Trece prin Cardiff, Newport şi Swansea. Primul ar fi putut fi ajuns din urmă, pe parcurs, de trenul de 4:50, deşi ar trebui să ajungă la Brackhampton cu cinci minute mai devreme; rapidul întrece trenul de 4:50, cu puţin timp înainte de Brackhampton.

De ce m-ai întrebat? Adulmec un scandal în sat. La întoarcerea de la cumpărături ai luat trenul de 4:50 şi într-altul, care l-a depăşit pe-al tău, ai văzut-o pe soţia primarului în braţele inspectorului sanitar? Dar ce importanţă are ce tren era? Te gândeşti la o escapadă până la Porthcawl? Multe mulţumiri mai ales pentru pulover! Este exact pe gustul meu.

Şi ce-ţi mai face grădina? În anotimpul ăsta presupun că nu sunt prea multe de îngrijit.

Din toată inima, al tău, David”

Miss Marple râse când citi scrisoarea. Apoi reflectă ce concluzie se putea desprinde din această informaţie. Doamna McGillicuddy insistase energic că vagonul întâlnit

n-ar fi avut nici un coridor. De unde, rapidul spre Swansea nu intra în discuţie. Trebuie să fi fost vorba de trenul de 4:33.

Din păcate nu putea să evite să se ducă din nou la gară. Oftă şi-şi făcu nişte planuri.

Se urcă în trenul de 12:15 spre Londra. De data aceasta, nu se mai întoarse cu cel de 4:50, ci îl luă pe cel de 4:33 până la Brackhampton. Călătoria se desfăşură fără evenimente, dar Miss Marple îşi fixase nişte scopuri precise. Trenul nu era aglomerat. Un singur călător mergea cu clasa întâi: un domn foarte în vârstă care citea ziarul „New Statesman". Miss Marple intră într-un compartiment gol şi, de ambele dăţi, când trenul se opri în Haling Broadway şi Barwell Heath – se aplecă pe fereastră şi se uită la călători, la cei care se urcau sau coborau. Câţiva pasageri de clasa treia se urcară în Haling Broadway. La Barwell Heath coborâră mai mulţi din clasa a treia. Aici coborî şi domnul de la clasa întâi cu „New Statesman".

Când trenul se apropie de Brackhampton şi intră pe curbă, Miss Marple se ridică, se îndreptă spre fereastră şi se întoarse cu spatele la ea, după ce coborî ruloul.

Se ţinu bine pe picioare căci efectul – rezultatul reducerii bruşte a vitezei şi plasarea pe curbă – era suficient să-ţi pierzi echilibrul şi să te rezemi de fereastră. Ca urmare, se putea cu uşurinţă ca ruloul să zvâcnească în sus. Se uită în întunericul de afară. Era mai puţin întunecat decât în ziua în care călătorise doamna McGillicuddy, dar totuşi, destul de întuneric. Pentru a putea face nişte observaţii mai exacte, trebuia să repete traseul la lumina zilei.

În ziua următoare, se urcă în trenul de dimineaţă, cumpără ceva, ceea ce acum găsea numai la Londra şi se înapoie cu trenul care părăsea gara Paddington la 12:15. Din nou, se trezi singură într-un vagon de clasa întâi. „Da, impozitele astea! se gândi Miss Marple. În asta consta explicaţia. Nimeni nu-şi permitea să călătorească cu clasa întâi, în afară de oamenii de afaceri în orele de maximă

aglomeraţie. Eu îmi permit, îşi închipuie ei, deoarece trebuie s-o pună pe cheltuiala altcuiva!”

Cu un sfert de oră înainte de sosirea, potrivit mersului trenurilor, în Brackhampton, Miss Marple scoase harta pe care i-o împrumutase Leonard şi începu să privească peisajul. Studiase deja harta, cu multă grijă. După ce îşi fixase numele gărilor prin care tocmai trecuseră, îi rămase să găsească pe hartă locul unde se afla trenul, când îşi încetinea viteza ca să se înscrie în curbă. Era o curbă considerabil de lungă. Miss. Marple îşi apropie faţa de fereastră şi studie terenul de dedesubt cu cea mai mare atenţie. Trenul trecu peste un terasament de cale ferată destul de înalt. Îşi diviză atenţia între peisajul de afară şi harta ei, până când trenul intră, în sfârşit, în Brackhampton.

În aceeaşi seară, îi trimise o scrisoare domnişoarei Florence Hill din Madison Road nr. 4, Brackhampton… În dimineaţa următoare, se duse la biblioteca locală şi studie acolo o carte cu adrese din oraş, un atlas geografic şi o monografie locală.

Până acum nu putuse descoperi nimic care să-i confirme ideea vagă pe care şi-o schiţase. Îşi zicea că ceea ce îşi închipuia s-ar fi adeverit, fără îndoială, până la sfârşit.

Următorul pas presupunea, cu necesitate, acţiune, foarte multă activitate de un anumit soi, de care ea, fiziceşte, nu se simţea în stare. Ca teoria ei să se dovedească greşită sau corectă avea nevoie de ajutorul unei a treia persoane. Întrebarea era pe cine putea să atragă în această întreprindere. Lăsă să-i defileze prin minte diferite nume şi posibilităţi, dar le înlătură unele după altele.

Era tot mai necăjită şi dezamăgită, continuând să se frământe.

Deodată se lumină la faţă: Dar normal! exclamă ea, Lucy Eyelesbarrow!

Capitolul IV

Numele de Lucy Eyelesbarrow era bine cunoscut în anumite cercuri.

Avea treizeci şi doi de ani, studiase cu succes matematica la Oxford, poseda, cum fusese, în general, recunoscut o inteligenţă ieşită din comun şi, evident, toţi se aşteptau ca ea să facă o carieră universitară strălucită.

Lucy Eyelesbarrow mai poseda însă, pe lângă cunoştinţele de specialitate o înţelegere pătrunzătoare a naturii umane. Nu-i păsa că o carieră universitară era prost plătită. Nu avea nici cea mai mică pretenţie, doar aceea de a preda şi de a îndruma oameni mai puţin inteligenţi decât ea. Pe scurt, o interesau oamenii, tot soiul de oameni… nu întotdeauna aceiaşi. Apoi, aşa cum recunoştea deschis, îi plăceau banii. Şi, ca să câştigi bani, trebuia să te faci utilă în situaţii de urgenţă.

Lucy Eyelesbarrow a descoperit foarte repede o deficienţă serioasă deosebită – lipsa de forţe capabile pentru întreţinerea gospodăriei. Spre uimirea prietenilor şi colegilor ei universitari, Lucy Eyelesbarrow se dedicase gospodăriei.

Succesul ei a fost direct şi sigur. Acum, după trecerea unui an, numele ei era cunoscut pretutindeni în Anglia. Nu mai era ceva neobişnuit ca o femeie să-i spună mulţumită soţului: „Va fi admirabil. Pot pleca cu tine în Statele Unite. Vine la noi Lucy Eyelesbarrow!” Esenţial la Lucy Eyelesbarrow era următorul lucru: când intra la cineva în casă, dispăreau toate necazurile, grijile şi muncile grele. Lucy Eyelesbarrow făcea totul, se îngrijea de toate, punea totul în ordine. Era incredibil de capabilă. Îngrijea persoanele mai în vârstă, prelua supravegherea copiilor mici, stătea la căpătâiul celor bolnavi, gătea minunat, se înţelegea cu bătrânii servitori cu rădăcini adânci în casă, oricâţi erau (şi de obicei erau unii), se purta cu tact faţă de oamenii imposibili, îi potolea pe beţivi, se împrietenea cu câinii. Aspectul cel mai bun era că îndeplinea orice fel de

muncă. Freca duşumeaua în bucătărie, săpa în grădină, strângea murdăria lăsată de câini şi căra cărbuni!

Una dintre regulile sale era că, niciodată, nu îndeplinea aceste sarcini, mult timp, în acelaşi loc. Două săptămâni reprezenta termenul obişnuit şi, numai în cazuri excepţionale, rămânea o lună. Dar pentru cele două săptămâni cerea să i se plătească o leafă foarte mare! Altfel ar fi coborât raiul pe Pământ! Te puteai odihni în voie, călători în străinătate sau rămâne acasă, într-un cuvânt, făceai ce doreai, căci, în mod sigur, în mâinile capabile ale Lucyei Eyelesbarrow, totul era în regulă în gospodărie.

În mod firesc, cererile pentru serviciile ei erau numeroase. Dacă ar fi vrut, i-ar fi fost mai uşor să facă un contract ferm pentru trei ani. I se oferiseră în acest sens sume uriaşe pentru a o putea convinge să rămână un timp mai îndelungat. Dar Lucy nu avea intenţia să procedeze astfel. Şi, în general, nu se îndeletnicea cu lucrurile astea mai mult de şase luni. Şi, în acelaşi timp, avea grijă, fără să prindă de ştire clientela ei, întrucât dispunea întotdeauna şi de timp liber, să-şi permită să facă o scurtă călătorie costisitoare (căci nu cheltuia nimic şi era excelent plătită), sau câteodată îşi asuma câte o misiune, care nu i se potrivea caracterului său, numai deoarece „îi plăcea de oameni”. Îşi putea alege patronul după chef şi dispoziţie. Ţinea foarte mult la modul ei de viaţă şi găsea în el o sursă de distracţie.

Lucy Eyelesbarrow citi pentru a treia sau a patra oară scrisoarea pe care o primise de la Miss Marple. Cu doi ani în urmă, când cunoscutul scriitor Raymond West o angajase să aibă grijă de bătrâna sa mătuşă în convalescenţă după o pneumonie, ea făcuse cunoştinţă cu Miss Marple. Lucy primise sarcina, sosise în St. Mary Mead şi îi plăcuse extraordinar de mult de Miss Marple.

Acum, Miss Marple îi scria domnişoarei Eyelesbarrow şi o întreba dacă putea primi un angajament de un fel cu totul neobişnuit.

Lucy Eyelesbarrow stătu pe gânduri. Era realmente foarte ocupată, dar cuvântul „neobişnuit” şi amintirea impresiei personale pe care i-o lăsase Miss Marple învinseră rezervele pe care le manifestase. Îi telefonă imediat domnişoarei Marple şi îi explică că nu putea veni la St. Mary Mead, deoarece, momentan, avea o slujbă; dar, în după-amiaza zilei următoare, era liberă între orele două şi patru şi ar putea s-o întâlnească pe Miss Marple oriunde în Londra. Îi propuse clubul ei.

Miss Marple fu de acord cu propunerea ei şi a doua zi, se întâlniră.

Lucy Eyelesbarrow îşi conduse musafira într-o cameră cam sumbră şi-i spuse:

— Mă tem că, deocamdată, sunt foarte ocupată, dar poate îmi povestiţi ce trebuie să fac.

— Treaba este foarte simplă, o asigură Miss Marple. Neobişnuită, dar simplă. Aş vrea să găsiţi un cadavru.

În prima clipă, Lucy crezu că Miss Marple îşi pierduse minţile, dar alungă, de îndată, acest gând. Fără nici o îndoială, Miss Marple era în deplinătatea facultăţilor sale mintale şi vorbea foarte serios.

— Ce cadavru? întrebă Lucy Eyelesbarrow cu acelaşi curaj demn de admiraţie.

— Cadavrul unei femei, răspunse Miss Marple. Cadavrul unei femei care a fost omorâtă într-un tren… mai exact spus, strangulată.

Lucy îşi ridică uşor sprâncenele.

— Trebuie să recunosc că asta este, într-adevăr, ceva neobişnuit. Povestiţi-mi!

Miss Marple îi povesti. Lucy Eyelesbarrow o ascultă cu atenţie, fără s-o întrerupă. Când Miss Marple termină, mai adăugă:

— Elspeth McGillicuddy nu e o femeie care să-şi închipuie cu uşurinţă ceva. De aceea nu mă îndoiesc de ceea ce mi-a relatat.

— Înţeleg, spuse Lucy gânditoare. Să presupunem că totul s-a petrecut precum susţine ea. Ce am eu de făcut?

— Mi-aţi lăsat o impresie foarte puternică, sublinie Miss Marple. Şi pentru stabilirea adevărului, nu mai dispun acum de forţa fizică necesară să alerg în toate părţile şi să fac totul singură.

— Aşadar, aţi dori să obţin informaţii? Trebuie să întreprind cercetări? La asta vă gândiţi? Dar n-a făcut-o poliţia deja? Sau credeţi că a lucrat superficial?

— O, nu, o contrazise Miss Marple. Câtuşi de puţin. Nu a lucrat neglijent. Numai că eu mi-am format o teorie în privinţa resturilor pământeşti ale femeii ucise. Cadavrul trebuie să se afle undeva. Dacă el nu a fost găsit în tren, atunci trebuie să fi fost împins sau aruncat din tren. Totuşi, n-a fost găsit nicăieri pe linie. De aceea m-am urcat în tren şi am căutat un loc unde cadavrul ar fi putut fi aruncat, fără a fi descoperit pe linie… şi am localizat, realmente, o asemenea regiune. Calea ferată descrie, cu puţin înainte de Brackhampton, o curbă mare şi chiar pe marginea unui terasament înalt. Dacă a fost azvârlit din tren acolo, unde terenul, chiar în punctul acesta este cam înclinat, atunci consider, cât se poate de probabil, că trupul se află sub digul terasamentului.

— Dar, în mod sigur, s-ar putea afla acolo?

— Bineînţeles. De aceea trebuie îndepărtat… De aceea mă grăbesc. Ăsta e locul. Uitaţi-vă pe hartă!

Lucy se aplecă şi privi punctul pe care i-l indica Miss Marple.

— Locul se află acum în împrejurimile de la Brackhampton, continuă Miss Marple. Dar, iniţial, acolo se întindea un domeniu cu un parc mare, câmpuri şi lucruri de-astea. Şi acum mai e aşa, dar este înconjurat de terenuri de construcţii şi mahalale. Rutherford Hall – aşa se numeşte domeniul – a fost ridicat în 1884 de un fabricant foarte bogat numit Crackenthorpe. Fiul acestui Crackenthorpe, un bărbat mai în vârstă, locuieşte acolo, împreună cu fiica sa,

după câte ştiu. Calea ferată înconjoară jumătate din domeniu.

— Şi ce trebuie să fac eu? Ce aşteptaţi de la mine?

— Aş vrea, îi răspunse imediat Miss Marple, să vă luaţi o slujbă acolo. Toţi au nevoie, în zilele noastre, de un ajutor de nădejde în gospodărie. Nu pot să cred că vă va fi dificil să găsiţi de lucru la Rutherford Hall.

— Nu prea ar fi greu.

— După câte am auzit, domnul Crackenthorpe este, în general, cunoscut drept un om zgârcit. Dacă se învoieşte doar cu un salariu mic, îl voi completa eu, în aşa fel încât să obţineţi un venit mai bun decât de obicei.

— Datorită greutăţii misiunii?

— Mai puţin din cauza greutăţii cât mai mult din cauza pericolului. Nu pot să-ţi ascund faptul că preluarea acestui post presupune un anume pericol. E corect din partea mea să-ţi atrag atenţia asupra acestui risc.

— Nu cred, zise Lucy gânditoare, că ideea pericolului m-ar putea îngrozi.

— Nici eu nu m-aş fi aşteptat, râse Miss Marple, nu lăsaţi impresia…

— Chiar aţi crezut mai înainte că ideea primejdiei ar putea avea pentru mine ceva ispititor? În viaţa mea, foarte rar, a trebuit să mă confrunt cu pericolul. Dar chiar credeţi că afacerea ar fi riscantă?

— Cineva, îi răspunse Miss Marple grav, a comis, cu multă abilitate, o crimă. N-a stârnit nici o suspiciune, nu a trezit nici o bănuială. Două doamne mai în vârstă au relatat o poveste cam incredibilă, poliţia a întreprins cercetări şi n-a găsit nimic incriminatoriu. Totul este, aşadar, calm şi liniştit. Nu cred ca necunoscutul, oricine ar putea fi el, să se gândească că întreprindeţi cercetări… mai ales dacă sunteţi prevăzătoare.

— Şi spre ce ar trebui să-mi îndrept atenţia?

— Spre anumite urme din jurul terasamentului de cale ferată, poate o bucăţică de îmbrăcăminte, crengi îndoite…

lucruri de-astea.

Lucy dădu din cap că înţelesese:

— Şi apoi?

— Voi fi în apropiere, o asigură Miss Marple. O fostă servitoare, credincioasa mea Florence, locuieşte la Brackhampton. Mulţi ani şi-a îngrijit părinţii ei bătrâni. Acum ei nu mai trăiesc şi Florence închiriază casa la oameni foarte respectabili. Am aranjat să locuiesc la ea. Se va îngriji de mine şi mie mi-ar plăcea să stau în apropiere. De aceea vă propun să menţionaţi la Rutherford Hall că o mătuşă mai în vârstă locuieşte în vecinătate şi de aceea aţi dori să găsiţi de lucru într-un loc care să vă permită s-o vizitaţi mai des. Astfel vă asiguraţi, de la început, condiţii pentru a beneficia de mai mult timp liber.

Lucy dădu iarăşi aprobator din cap.

— Aveam intenţia să plec la Taormina poimâine, dar pot să-mi amân vacanţa. Mai mult de trei săptămâni nu pot să vă stau la dispoziţie întrucât sunt ocupată după aceea.

— Trei săptămâni sunt mai mult decât suficiente, o asigură Miss Marple. Dacă nu descoperim nimic în trei săptămâni, putem renunţa liniştite la caz ca fiind lipsit de perspective, un produs al fanteziei.

Miss Marple îşi luă la revedere şi Lucy se gândi doar o clipă. După aceea, telefonă la un birou de plasare a forţei de muncă din Brackhampton, pe a cărui proprietară o cunoştea foarte bine. Îi spuse că dorea o slujbă prin împrejurimi ca să fie mai aproape de „mătuşa” sa. Refuză, cu anumită greutate şi cu foarte multă abilitate, mai multe propuneri atrăgătoare până când, în cele din urmă, îi fu menţionat Rutherford Hall.

— Asta este exact ceea ce caut, spuse Lucy hotărâtă.

Proprietara agenţiei o sună pe domnişoara Crackenthorpe şi aceasta pe Lucy.

Două zile mai târziu, Lucy părăsi Londra şi se îndreptă spre Rutherford Hall.

Lucy Eyelesbarrow îşi conduse maşinuţa prin poarta impozantă. La dreapta se afla o căsuţă, unde, iniţial, locuise un portar, dar care acum arăta complet părăsită. Un drum lung, cu multe curbe, conducea la casă. Lucy rămase surprinsă când aceasta îi apăru, deodată, în faţă. Era, păstrând proporţiile, o clădire în miniatură a la Windsor Castle. Treptele de piatră ale uşii de la intrare arătau neîngrijite şi drumul aşternut cu pietriş se înverzise în întregime de buruienile care creşteau la întâmplare.

Bătu cu un ciocănel din fier forjat şi, de îndată, îi deschise o femeie cam şleampătă care îşi ştergea mâinile de şorţ şi i se adresă prost dispusă:

— Vreţi să aşteptaţi? Sunteţi cineva cu Barrow?

— Exact, răspunse Lucy.

Interiorul casei degaja o răceală sensibilă. Lucy urmă femeia, prin holul lung şi întunecos, până în camera de zi care, cu rafturile de cărţi şi mobila tapisată, lăsa o impresie plăcută.

— Am s-o anunţ, mormăi femeia, aruncându-i o privire dezaprobatoare, părăsind camera şi trântind uşa după ea.

După câteva minute, intră domnişoara Emma Crackenthorpe. Era o femeie de vârstă mijlocie care îi plăcu, din prima clipă, Lucyei. Nu avea trăsături ieşite din comun, nu arăta nici deosebit de bine, nici ştearsă. Purta o fustă din tweed şi un pulover de lână, avea părul negru, ochi căprui şi o voce foarte plăcută.

— Domnişoara Eyelesbarrow? o întrebă pe un ton prietenos şi îi întinse mâna. Nu ştiu exact, spuse mai încet, dacă acest post vă va conveni cu adevărat. Nu am nevoie de o menajeră, ci de cineva care să muncească în gospodărie.

Lucy îi spuse că exact de asta se ocupase la unele familii.

— Multe îşi închipuie că e vorba doar, pur şi simplu, de şters puţin praful şi chestii de-astea, dar de şters praful pot să mă ocup şi singură, o asigură Emma Crackenthorpe.

— Înţeleg, zise Lucy. Aveţi nevoie de cineva care să gătească şi să spele, să rezolve problemele gospodăreşti şi

să ţină ceainicul fierbinte. E în regulă. Nu mă dau în lături de la nici o treabă.

— Din păcate, este o casă mare şi necesită multă muncă. Tatăl meu şi cu mine locuim doar într-o parte a ei. El e bolnav, aşa încât ducem o viaţă liniştită. Am mai mulţi fraţi, dar vin rareori pe aici. Două femei sunt servitoare: doamna Kidder în fiecare dimineaţă şi doamna Hart de trei ori pe săptămână ca să cureţe lucrurile de alamă şi altele. Aveţi maşină proprie?

— Da, dar poate sta şi afară, dacă n-am unde s-o bag, e obişnuită cu asta.

— O, sunt destule grajduri vechi la îndemână. Nu e nici o dificultate parcarea automobilelor. Domnişoara Crackenthorpe tăcu o vreme apoi continuă: Eyelesbarrow este un nume neobişnuit. Prieteni de-ai mei, Kennedy, mi-au vorbit de o Lucy Eyelesbarrow.

— Da, eu am fost la ei în North Devon, când doamna Kennedy aştepta un copil.

Emma Crackenthorpe râse.

— V-a lăudat că aţi fi minunată. Că v-aţi fi îngrijit de toate în casă. Dar mi se pare că cereţi foarte mult. Suma pe care a menţionat-o…

— E în ordine, o întrerupse Lucy. În primul rând, mă interesează să fiu în apropiere de Brackhampton. Acolo trăieşte o bătrână mătuşă a cărei sănătate s-a înrăutăţit şi aş vrea să pot ajunge mai uşor la ea. De aceea leafa joacă un rol secundar. Nu-mi pot permite să pierd timpul nefăcând nimic, dar e important pentru mine să am, zilnic, câteva ore libere la dispoziţie.

— Bineînţeles. Vă puteţi lua liber, în fiecare după-amiază, până la ora şase, dacă asta vă este suficient.

— Splendid! Îmi convine de minune!

Domnişoara Crackenthorpe se frământă puţin înainte de a-i mărturisi:

— Tatăl meu este destul de în vârstă şi uneori cam… dificil. Face multă economie şi, câteodată, spune lucruri care se

sparg în capul oamenilor. N-aş vrea…

Lucy interveni iute:

— Sunt obişnuită cu bătrâni de toate felurile. Ajung să mă înţeleg bine cu ei.

Emma Crackenthorpe răsuflă uşurată.

Lucy primi un dormitor mare, destul de posomorât. Apoi, domnişoara Crackenthorpe îi prezentă casa, care lăsa impresia de a nu fi prea locuită.

Când trecură pe lângă o uşă de pe hol, cineva strigă dinăuntru:

— Tu eşti, Emma? Cu noua fată? Adu-o încoace! Vreau să mi-o prezinţi.

Emma se înroşi şi o privi pe Lucy rugând-o să înţeleagă situaţia.

Cele două femei intrară în odaie. Prin fereastra îngustă pătrundea puţină lumină şi camera era supraîncărcată cu mobilă de mahon în stil victorian.

Bătrânul domn Crackenthorpe şedea într-un scaun rulant, într-o parte cu un baston cu mâner de argint.

Era un bărbat înalt, slab, cu faţă de buldog şi ochi din care clipea bănuitor.

— Ia vino să te vedem, domnişoară!

Lucy înaintă şi îl privi zâmbind.

— Trebuie să ştiţi, de la bun început, că dacă locuim într-o casă mare asta nu înseamnă că suntem şi bogaţi. Nu suntem bogaţi. Trăim simplu. Auziţi? Modest! Nu vă faceţi iluzii deşarte. Batogul e un peşte la fel de bun ca şi calcanul. Să nu uitaţi asta! Urăsc orice risipă. Locuiesc aici, deoarece tatăl meu a construit casa şi mie îmi place. După ce mor eu, pot s-o vândă când doresc. Sunt sigur că aşa vor face. Nu au nici un simţ al familiei. Casa este solid făcută, bine clădită şi avem pământul nostru propriu de jur împrejur. Numai pentru noi. Domeniul ar aduce mulţi bani, dacă ar fi vândut ca parcele pentru construcţii. Dar nu… atât timp cât trăiesc eu. N-or să mă scoată de aici decât cu… picioarele înainte.

O privi pe Lucy.

— Casa este cetatea dumneavoastră, remarcă aceasta.

— Vă distraţi pe socoteala mea?

— Câtuşi de puţin. Mi se pare foarte enervant să deţii un domeniu în mijlocul unui oraş.

— Aşa e. Corect. De aici nu se zăreşte nici o casă, nu-i aşa? Doar câmpuri cu vaci… şi asta chiar în mijlocul Brackhampton-ului. Se aude puţin circulaţia, doar când nu bate vântul… altfel e liniştit ca la ţară.

Fără să facă vreo pauză sau să-şi schimbe tonul, continuă, adresându-se fiicei sale:

— Telefonează-i afurisitului ăla de nebun, doctorului. Spune-i că ultima doctorie nu e bună de nimic. Lucy şi Emma se priviră. Şi să nu o mai laşi pe blestemata aia de femeie, care se învârte tot mereu pe aici, să mai şteargă praful, strigă după ele, în timp ce acestea se retrăgeau. Mi-a încurcat toate cărţile!

— Domnul Crackenthorpe este de mult timp bolnav? întrebă Lucy.

Emma răspunse ceva mai slab:

— Sunt ceva ani… Aici este bucătăria.

Aceasta era o încăpere uriaşă şi destul de dezordonată.

Lucy întrebă când se serveşte masa şi aruncă o privire în cămară. Apoi îi spuse zâmbind Emmei Crackenthorpe:

— Acum m-am lămurit. Fiţi fără grijă! Lăsaţi totul în seama mea!

Emma Crackenthorpe oftă uşurată, când se duse la culcare, în seara aceea.

Familia Kennedy avusese dreptate când i-o recomandase. Era mulţumită.

Lucy se sculă, în dimineaţa următoare, la ora şase. Inspectă casa, pregăti legumele, găti şi servi micul dejun, împreună cu doamna Kidder făcu paturile, iar la ora 11 se aşezară amândouă în bucătărie să bea un ceai tare. Satisfăcută de faptul că Lucy „nu-şi dădea aere” şi sub

influenţa ceaiului tare şi dulce, doamna Kidder se lansă în flecăreală.

— Un bătrân zgârcit, asta e! Ce mai are săraca de tras cu el! Dar nu se lasă înfrântă. Când e necesar, pune piciorul în prag. Mai ales când vin domnii pe aici, are ea grijă să se servească la masă ceva mai ca lumea.

— Domnii?

— Da. E o familie mare. Cel mai mare, domnul Edmund a murit în război. Domnul Cedric locuieşte undeva, în străinătate. Este necăsătorit. Pictează în alte ţări. Domnul Harold locuieşte la Londra; s-a căsătorit cu fata unui conte. Apoi, mai e domnul Alfred, un om foarte simpatic, dar socotit oarecum oaia neagră a familiei. A făcut mereu prostii. Printre membrii clanului e şi soţul doamnei Edith, domnul Bryan. Ea a murit acum vreo doi ani, dar el e socotit ca de-al casei. În sfârşit, domnişorul Alexander, băiatul doamnei Edith. Stă la o şcoală cu internat, dar îşi petrece întotdeauna, o parte din vacanţă aici, unde-i place. Domnişoara Emma ţine foarte mult la el.

Lucy înregistră tot ce-i povestise doamna Kidder şi avu grijă ca aceasta să mai servească o ceaşcă de ceai. În cele din urmă, doamna Kidder se ridică fără nici un chef.

— Asta e cam tot ce se face dimineaţa, mormăi ea. Să vă ajut la curăţat cartofii?

— I-am curăţat deja.

— V-aţi apucat serios de treabă! observă doamna Kidder vizibil mulţumită. Atunci nu mai e nimic altceva de făcut şi pot pleca?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, doamna Kidder îşi luă tălpăşiţa şi Lucy se apucă imediat să frece masa de la bucătărie, ceea ce ar fi făcut de mult timp, însă doar o ştersese, întrucât aceasta fiind de datoria doamnei Kidder, nu voia s-o supere. Apoi lustrui argintăria până când strălucea de curăţenie. Găti masa de prânz, strânse totul, spălă vesela şi la două jumătate era gata să-şi poată începe cercetările.

Mai întâi, dădu o raită prin grădini. Cea de la bucătărie arăta jalnic. Numai legume ieftine fuseseră plantate. Serele decăzuseră şi drumurile peste tot fuseseră invadate de buruieni. Numai o porţiune din apropierea casei era curăţată şi în stare bună. Grădinarul tare bătrân şi cam surd făcea ce îi mai stătea în putere. Lucy rămase de vorbă cu plăcere cu el. Locuia într-o căsuţă de lângă grajdul cel mare.

Din curtea cu construcţiile adiacente, o şosea îngrădită traversa parcul şi dădea, după ce trecea pe sub un pasaj de cale ferată, într-un drum îngust.

Câteva minute un tren hurui pe deasupra pasajului. Lucy îl observă cum încetineşte, de îndată ce s-a înscris în curba care înconjura domeniul domnului Crackenthorpe. Ea trecu pe sub pasaj şi apucă pe drumul care părea să fie puţin folosit. De o parte, se găsea terasamentul de cale ferată, de partea cealaltă un zid înalt ce aparţinea unei fabrici. Lucy merse de-a lungul lui până la începutul unei străzi cu căsuţe. În depărtare se auzea zgomotul traficului de pe un bulevard. Se uită la ceas. O femeie ieşi dintr-o casă şi Lucy o întrebă:

— Scuzaţi-mă, de unde aş putea telefona de prin apropiere?

— Poşta se află la colţul străzii următoare.

Lucy îi mulţumi şi merse mai departe până găsi poşta care, pe jumătate era şi magazin. Avea o cabină telefonică de unde o sună pe Miss Marple. Vocea feminină care răspunse suna cam nepoliticoasă:

— Se odihneşte. Nici nu mă gândesc s-o deranjez. Are nevoie de linişte – este o doamnă în vârstă. Cine sunteţi? De cine s-o anunţ că a fost sunată?

— Lucy Eyelesbarrow. Nu trebuie s-o deranjaţi. Spune-ţi-i numai că am sosit, totul merge după dorinţa ei şi am s-o ţin la curent, dacă intervine ceva nou.

Lucy puse receptorul în furcă şi se întoarse la Rutherford Hall.

Capitolul V

— Sper că nu aveţi nimic împotrivă dacă joc puţin golf în parc, ca să nu-mi ies din mână? întrebă Lucy.

— Sigur că nu. Vă place să jucaţi golf?

— Nu sunt prea grozavă, dar aş vrea să-mi menţin forma exersând. Este o modalitate agreabilă de a face mişcare, când eşti obligat să te rezumi exclusiv la plimbări.

— Doar pe domeniul meu se poate plimba omul, mârâi domnul Crackenthorpe. Numai trotuare, asfalt şi case sărăcăcioase sub formă de cutii de chibrituri. Tare ar vrea să pună mâna pe pământul meu şi să mai construiască lucruri de-astea. Dar n-o să-l capete cât timp trăiesc eu. Şi nici nu mă gândesc să mor ca să-i fac cuiva vreo plăcere, înţelegeţi? Nu mor ca să nu-i fac pe plac cuiva!

— Dar tată! spuse blând Emma Crackenthorpe.

— Ştiu la ce vă gândiţi… şi ce aşteptaţi. Toţi deopotrivă. Cedric şi vulpoiul acela viclean de Harold cu mina lui mulţumită de el însuşi. Tare mă întreb ce urmăreşte Alfred că nu a încercat încă să-mi facă de petrecanie. Nu sunt, de altfel, sigur că nu a încercat până acum. De Crăciun, de pildă. Am avut atunci accesul acela foarte ciudat. Bătrânul ăla şmecher de Quimper era foarte uimit. Mi-a pus tot soiul de întrebări curioase.

— Oricine are, din când în când, dureri intestinale, tată.

— Da, bine, bine! Spune doar că mâncasem prea mult! La asta te referi? Şi de ce, mă rog, am mâncat prea mult? Pentru că se găsea prea multă mâncare pe masă, exagerat de multă. Risipă şi mână spartă! Numai pentru a azvârli cu banii. Mi se pare, domnişoară, că aţi adus, la prânz, cinci cartofi şi… deosebit de mari. Doi cartofi de persoană sunt de ajuns. Să nu mai veniţi decât cu patru la masă. Cartoful rămas de azi s-a irosit degeaba.

— N-a fost irosit, domnule Crackenthorpe. M-am gândit să-l folosesc, în seara asta, la o omletă spaniolă.

Când părăsea camera cu tava pentru ceştile de cafea, Lucy îl auzi pe domnul Crackenthorpe zicând:

— Şireată femeie. Are un răspuns la orice. Dar găteşte foarte bine… şi arată îngrijită.

Lucy îşi luă o crosă uşoară (din simţ de prevedere îşi adusese cu ea un set de crose de golf) şi se duse în parc. Începu să joace o serie de mingi. După vreo cinci minute, lovi una, în mod intenţionat, greşit, în direcţia terasamentului de cale ferată. Lucy se urcă pe terasament şi începu s-o caute. Din când în când se uita spre casă. Era destul de departe şi nimeni nu se interesa câtuşi de puţin de ceea ce făcea ea. Aşa îşi continuă cercetările. Câteodată arunca o minge, două de pe panta terasamentului în iarbă, în decursul după-amiezii a cercetat cam o treime din terasamentul de cale ferată. Nu a descoperit nimic frapant, îşi continuă jocul, îndreptând mingea spre casă.

Dar a doua zi găsi ceva. Un tufiş de spini, care creştea pe la jumătatea înălţimii terasamentului de cale ferată, fusese călcat în picioare. Nişte crengi zăceau prin jur. Lucy cercetă tufişul. Agăţată de un spin se găsea o bucăţică de blană. Avea aproape aceeaşi culoare ca cea a lemnului, maro deschis. Lucy o privi o clipă, apoi scoase o foarfecă din geantă şi o tăie cu atenţie pe jumătate. O introduse în plicul pe care îl avea la ea.

Apoi coborî încet panta destul de abruptă şi îşi continuă investigaţiile. I se păru că, în iarba deasă, vede un fel de urmă, ca şi cum cineva umblase pe acolo. Dar urma era aşa de slabă, atât de îndoielnică precum urmele lăsate chiar de ea însăşi. Trebuia să fie destul de veche şi Lucy nu era sigură dacă imaginaţia nu-i juca vreo festă.

Plină de râvnă, începu să caute metodic în iarba de la poalele terasamentului, printre tufişurile de ciulini. În cele din urmă, după vreo oră, truda îi fu răsplătită. Găsi o pudrieră şi un lucru mic şi ieftin din email. Le luă cu batista şi le introduse în geantă. Mai scormoni, dar nu mai dădu de nimic.

În după-amiaza următoare se urcă în maşină şi se duse la mătuşa sa bolnavă. Emma Crackenthorpe îi spuse

binevoitoare:

— Aveţi timp berechet! E suficient să vă întoarceţi doar cu puţin înainte de masă.

— Vă mulţumesc foarte mult, dar vin cel mai târziu la ora şase.

Căsuţa de pe Madison Road, nr. 4 era cam sumbră şi strada îngustă. La ferestre atârnau perdele curate, pragul era alb ca neaua şi clanţa de alamă strălucea. O femeie înaltă, cu o înfăţişare mânioasă, îmbrăcată într-o rochie neagră îi deschise şi o privi prost dispusă pe Lucy, când îi dădu drumul să intre.

Miss Marple ocupa dormitorul care se afla în spate, curat-lună, plin de şerveţele şi mileuri. Miss Marple stătea într-un fotoliu mare lângă şemineu şi împletea preocupată.

Lucy închise uşa după ea, apoi se aşează pe un scaun în faţa lui Miss Marple.

— Se pare că aţi avut dreptate, începu ea.

Scoase din geantă ceea ce găsise şi-i povesti tot ce făcuse.

Miss Marple se înroşi uşor triumfătoare.

— Poate că nu e prea potrivit, zise ea, dar te simţi ciudat de mulţumită când deţii dovada că teoria ta nu a dat greş.

Cercetă bucăţica de blană.

— Elspeth spunea că femeia purta o haină de blană de culoare deschisă. Cred că pudriera a fost în buzunarul mantoului, a căzut undeva jos şi s-a rostogolit pe taluzul terasamentului. Din asta nu poţi trage multe concluzii, dar tot e ceva. Nu aţi luat întreaga bucată de blană?

— Nu, jumătate am lăsat-o în spinii tufişului.

Miss Marple încuviinţă.

— Perfect. Sunteţi foarte inteligentă, draga mea. Poliţia va dori să dovediţi ceea ce susţineţi.

— Vreţi să vă duceţi la poliţie cu cele găsite?

— Încă nu… Miss Marple căzuse pe gânduri: Cred că ar fi bine să găsim mai întâi cadavrul. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

— Desigur, dar nu e prea târziu? Adică, logic, presupunerea dumneavoastră este corectă. Ucigaşul a aruncat corpul din tren, după care a coborât, probabil, la Brackhampton şi cândva – pesemne în aceeaşi noapte – s-a reîntors şi a îndepărtat cadavrul. Dar ce s-a întâmplat atunci? Trebuie să-l fi dus undeva.

— Nu undeva, o contrazise Miss Marple. Mi se pare că n-aţi abordat problema în mod logic, dragă domnişoară Eyelesbarrow.

— Spuneţi-mi, simplu, Lucy. De ce „nu undeva”?

— Deoarece, în cazul în care ar fi omorât fata, într-un anumit loc, şi i-ar fi luat cadavrul cu maşina, atunci ar fi fost mult mai uşor. Nu v-aţi gândit la asta…

Lucy o întrerupse:

— Vreţi să spuneţi… vreţi să spuneţi că ar fi fost o crimă premeditată?

— La început nu am fost de această părere, răspunse Miss Marple. Nu mi-a trecut prin gând. Totul părea că s-ar fi produs dintr-o ceartă, că bărbatul îşi pierduse stăpânirea de sine, a strangulat fata şi apoi s-a văzut confruntat cu problema ce-ar putea face cu victima sa – e problema pe care trebuia s-o rezolve în câteva minute. Dar ar fi fost mai mult decât un incident, dacă el a omorât fata într-o izbucnire de mânie, apoi a privit pe fereastră şi a descoperit că, în clipa aceea, trenul lua o curbă, ceea ce îi dădea posibilitatea să se debaraseze, în locul acela, de moartă şi în cazul în care el nu numai că o aruncă din tren, dar se şi întoarce, mai târziu, s-o găsească pentru a o putea îndepărta! Dacă ar fi aruncat exact acolo cadavrul din întâmplare şi nu ar fi întreprins apoi nimic, atunci ea ar fi fost de mult găsită.

Tăcu. Lucy o privea. După o scurtă pauză, Miss Marple continuă gânditoare:

— Trebuie să recunosc că a fost o crimă extraordinar de abil plănuită. Trebuie să fi fost pusă la punct cu foarte mare grijă. Un tren reprezintă ceva anonim. Dacă ar fi ucis

femeia acolo unde locuia sau se afla, l-ar fi putut vedea cineva venind sau plecând. Dacă ar fi dus-o cu maşina undeva în provincie, cineva ar fi putut reţine numărul sau marca autoturismului. Dar un tren plin de străini care urcă sau coboară. Într-un vagon fără culoar, unde el se afla singur cu ea, afacerea era foarte simplă… mai ales, când te gândeşti că el plănuise precis totul mai departe. El cunoştea Rutherford Hall. Trebuie să-i fi cunoscut, cel puţin poziţia geografică, să fi ştiut că e situat deosebit de izolat, într-o oarecare măsură ca o insulă într-un oraş, înconjurată de liniile de cale ferată.

— Exact aşa şi este, spuse Lucy. Rutherford Hall este un anacronism, o reminiscenţă a trecutului. Viaţa trepidantă a oraşului se desfăşoară în jurul său, dar nu-l deranjează. Furnizorii îşi aduc, în zorii zilei, marfa şi asta-i tot.

— Să presupunem, aşadar, că ucigaşul a venit, în aceeaşi noapte, la Rutherford Hall. Era deja întuneric, când moarta a căzut din tren, şi nu avea de ce să se teamă că ar fi fost găsită până a doua zi.

— Nu, desigur că nu, fu de acord Lucy.

— Acum, în ce fel s-ar fi întors ucigaşul la locul crimei? Cu maşina? Ce drum putea să folosească?

Lucy se gândi:

— De-a lungul zidului unei fabrici e un drum cu gard viu, iar de partea cealaltă a lui se află terasamentul de cale ferată. Printr-un pasaj subteran se ajunge la o şosea care începe de la domeniul Rutherford Hall. El putea să meargă de-a lungul terasamentului, să ia cadavrul şi să-l târască până la maşină.

— Şi apoi, continuă Miss Marple, a dus-o într-un loc pe care îl alesese dinainte. Totul a fost minuţios plănuit, înţelegi? Şi nu cred că a îndepărtat moarta prea mult de Rutherford Hall, sau, în nici un caz, nu a dus-o prea departe. E posibil ca, mai apoi, s-o fi îngropat pe-acolo?

Se uită întrebătoare la Lucy.

— Da, răspunse Lucy pe gânduri. Dar nu a fost chiar aşa uşor, cum sună. Miss Marple încuviinţă dând din cap.

— N-o putea îngropa în parc. Ar fi fost prea mult de muncă şi s-ar fi observat uşor. Poate undeva, unde pământul era deja răscolit?

— Probabil, în grădina de la bucătărie, dar asta e aproape de căsuţa grădinarului. E bătrân şi cam surd… dar ar fi riscant.

— E vreun câine pe-acolo? întrebă Miss Marple.

— Nu.

— Atunci, poate luăm în consideraţie un şopron sau o clădire adiacentă?

— Asta ar fi mai uşor şi ar merge mai repede… Există o mulţime de clădiri vechi, care nu sunt folosite: cămări pentru veselă, ateliere, unde nu mai intră nimeni, cocini stricate pentru porci, hangare şi chestii de-astea.

Miss Marple dădu din cap afirmativ:

— Da, cred că este mult mai probabil.

Florence bătu la uşă şi apăru cu o tavă.

— Mă gândesc, conchise Miss Marple, să nu mai vorbim despre crimă cât timp servim ceaiul. Este o temă groaznică.

După ceai se ridicară.

— Începe să se întunece, remarcă Lucy. După câte mi-am dat seama până în prezent, nimeni de la Rutherford Hall n-ar putea fi criminalul pe care îl căutăm. Acolo locuiesc doar un bătrân, o femeie între două vârste şi un grădinar aproape surd.

— N-am zis că ar locui actualmente acolo, o corectă Miss Marple. M-am referit numai la faptul că trebuie să fie cineva care cunoaşte foarte bine Rutherford Hall. Dar despre asta am putea vorbi după ce veţi descoperi cadavrul.

— Păreţi pe deplin convinsă că îl voi găsi, zise Lucy. Eu nu sunt nici pe departe atât de optimistă.

— Sigur îl veţi găsi, draga mea Lucy. Sunteţi o fată atât de capabilă şi energică.

— Poate în unele privinţe, dar, în găsirea unui cadavru, n-am nici o experienţă.

— Nu e nevoie de altceva decât de o bună cunoaştere a naturii umane, încercă Miss Marple s-o încurajeze.

Lucy o privi şi începu să râdă. Miss Marple îi zâmbi.

În după-amiaza următoare, Lucy se apucă sistematic de treabă.

A scotocit prin toate clădirile alăturate şi şoproanele, a scormonit mărăcinişurile care invadaseră vechile cocini pentru porci şi se uită în camera cazanelor de sub casă. Când auzi o tuse uscată, se îndreptă din şale. Bătrânul grădinar Hillman o privea dezaprobator.

— Aveţi grijă, domnişoară, să nu păţiţi ceva, o avertiză el. Scara nu e prea sigură. Aţi fost şi deasupra vestibulului şi nici acolo pardoseala nu e prea solidă.

Lucy se feri să se arate fâstâcită.

— Mă consideraţi, în mod sigur, foarte curioasă, îi zise râzând. Mă gândeam dacă în acest spaţiu nu s-ar putea face ceva… de pildă, să se cultive ciuperci sau altceva de genul ăsta. Totul lasă o impresie de neglijenţă.

— Asta depinde de stăpân. Nu vrea să dea nici un ban.

— Dar dacă s-ar investi nişte bani în reparaţii, ar fi recuperaţi foarte repede.

— Toate au decăzut prea mult. Ar trebui investită o sumă mare şi stăpânul n-ar consimţi niciodată. Se gândeşte numai la economii. De altfel, ştiu destul de precis ce se va petrece, când el nu va mai fi: tinerii domni vor vinde domeniul cât mai repede cu putinţă. Aşteaptă doar ca să-şi dea duhul. Am auzit spunându-se că vor pune mâna pe o frumoasă grămadă de bani, după ce el va muri.

— E chiar foarte bogat? întrebă Lucy.

— Galanteriile Crackenthorpe”? Aşa se numeşte firma. Bătrânul domn, tatăl domnului Crackenthorpe a înfiinţat-o. El ştia ce vroia. A făcut avere şi a construit casa asta. A băgat mulţi bani aici, dar nu era zgârcit. Nu avea nici o înclinaţie de a fi un zgârie-brânză. Cum se spune, a fost

dezamăgit de ambii băieţi. Le-a dat o educaţie bună, i-a trimis la studii… la Oxford şi altele; a vrut să scoată din ei adevăraţi gentlemeni. Dar ei se ţineau mândri şi nu au dorit să intre în breaslă. Cel mai mic s-a căsătorit cu o actriţă şi a avut un accident de maşină pentru că o conducea beat. Cel mare, actualul proprietar, nu s-a înţeles cu tatăl său. A trăit mult în străinătate, a cumpărat o grămadă de statui păgâne şi le-a trimis pe rând acasă. Nu era aşa de zgârcit în tinereţe… asta l-a apucat mai târziu. Nu, nu aveţi cum să-i înţelegeţi pe el şi pe tatăl său.

Lucy îl asculta cu deosebit interes. Bătrânul se rezemase confortabil de perete şi manifesta mult chef să continue să-i relateze povestea familiei. Era clar că prefera să stea de vorbă decât să muncească.

— Bătrânul domn a murit înainte de război. Avea o fire de speriat. Nu suporta să fie contrazis.

— Şi când a murit, actualul domn Crackenthorpe a venit să locuiască aici?

— Da. El cu familia sa. Copiii erau deja mari.

— Dar… asta nu înseamnă înainte de primul război mondial?

— Nu, nu m-am referit la acela. El a murit în 1928.

Lucy îşi dădu seama că 1928 însemna tot „înainte de război”.

— Nu mai vreau să vă mai reţin din treabă, spuse Lucy. Nici eu nu mai am timp.

— Prea multe nu mai pot face, încercă grădinarul s-o reţină. Lumina e prea proastă, zise Hillman cu puţin entuziasm.

Dar Lucy nu se lăsă şi se întoarse în casă. O găsi pe Emma Crackenthorpe în hol citind o scrisoare. Tocmai sosise cu poşta de după-amiază.

— Mâine vine nepotul meu, o anunţă ea. Îşi aduce un prieten de şcoală. Camera lui Alexander e deasupra vestibulului. În cea de-alături va locui James Stoddart-West. Folosesc baia de vizavi.

— Bine, domnişoară Crackenthorpe. Voi avea grijă să fie pregătite camerele.

— Vor sosi înainte de prânz, adăugă Emma şovăitoare. Cred că vor fi tare flămânzi.

— Aşa cred şi eu, îi dădu Lucy dreptate. Ce ziceţi de o friptură de vacă şi tort de mere trampat cu sirop?

— Lui Alexander îi place mult tortul însiropat.

Băieţii veniră în dimineaţa următoare. Amândoi aveau părul îngrijit pieptănat, figuri angelice bănuitoare şi maniere minunate. Alexander Eastley era blond, cu ochi albaştri, Stoddart-West era brunet şi purta ochelari.

În timpul prânzului au discutat, în mod serios, despre diferite evenimente din lumea sportului, de parcă vorbeau de science fiction. Lăsau impresia unor profesori respectabili care tratau aspecte ale culturilor preistorice. În comparaţie cu ei, Lucy se simţea tânără.

După ce strânse masa şi spălă vasele, Lucy ieşi la aer. Îi auzi pe băieţi zburdând pe peluză. O luă şi ea din loc. Apoi se abătu de la drum să caute pe sub nişte tufe dese de rododendroni. Dădu frunzele într-o parte şi se uită sub ele. Aşa merse de la un pâlc la altul. Pe când cerceta din nou pe sub unul, ajutându-se cu bastonul ei de golf, se trezi deodată cu amândoi.

— Căutaţi ceva, domnişoară Eyelesbarrow? întrebă politicos Alexander Eastley.

— O minge de golf, răspunse imediat Lucy. Mai bine zis, mai multe mingii de golf. Am exersat puţin după-amiezile şi am pierdut o mulţime. M-am gândit că astăzi ar trebui, în sfârşit, să mă apuc să le caut.

— Dorim să vă ajutăm, spuse Alexander amabil.

— Foarte drăguţ din partea voastră, dar mă gândeam că jucaţi fotbal.

— Nu poţi juca fotbal tot timpul, fu de părere Stoddart-West. Te încingi prea tare. Vă place golful?

— Îmi place sportul acesta foarte mult, dar am puţine ocazii să exersez.

— Pot să-mi închipui. Desigur, aveţi multă treabă. Mai şi gătiţi, nu-i aşa?

— Da.

— Dumneavoastră aţi pregătit masa de prânz?

— Da. V-a plăcut ceea ce aţi mâncat?

— Deosebit de mult, îi mărturisi cu convingere Alexander.

— Ar trebui să-mi spuneţi ce preferaţi mai mult să mâncaţi?

— Am putea servi o dată mere cu bezele? Îmi plac cel mai mult.

— Desigur.

Alexander oftă mulţumit.

— Sub scară există un set de golf, zise el. Am putea stabili trasee pe peluză. Ce părere ai, Stoddart?

— Splendid! răspunse Stoddart-West.

Încurajaţi de Lucy, se duseră să ia setul de golf. Când se întoarse mai târziu spre casă, Lucy îi găsi ocupându-se cu tot zelul să stabilească traseele de joc, deşi nu erau de acord cu plasarea numerelor.

— Vrem să facem găuri mari şi mai mici, spuse Stoddart-West. Tare păcat că numerele sunt aşa de ruginite. Abia se pot vedea.

— Aveţi nevoie de nişte vopsea albă, propuse Lucy. Poate le vopsiţi mâine.

— Bună idee! Alexander se lumină la faţă. Cred că în „Şopronul cel lung” se află vreo cutie cu vopsele, pe care zugravii au lăsat-o acolo, în vacanţa trecută. Vreţi să vedem?

— Care este „Şopronul cel lung”? întrebă Lucy.

Alexander indică o clădire de piatră joasă, întinsă, aflată în apropierea drumului din spate, nu prea departe de casă.

— E foarte vechi. De fapt nu e nici un fel de şopron, îi explică Alexander. Dar, poate a fost vreodată unul şi s-a păstrat numele de „Şopronul cel lung”. Bunicul zice că datează din era elisabetană, din secolul al 16-lea, dar ăsta e doar un basm. A aparţinut fostei case de pe moşie, care se

afla iniţial aici, până când străbunicul meu a dărâmat-o şi în locul acesteia a construit casa asta nouă îngrozitoare.

După o scurtă pauză continuă:

— În „Şopronul cel lung” sunt adăpostite multe din lucrurile pe care bunicul le-a colecţionat în străinătate şi le-a trimis acasă, când era încă tânăr. Majoritatea arată într-adevăr înfiorător. Dar veniţi, să vă uitaţi măcar o dată!

Lucy era bucuroasă să-i însoţească pe băieţi.

Clădirea avea o uşă grea, de stejar.

Alexander întinse în sus mâna şi luă cheia, care atârna de un cui, ascunsă de iederă. O băgă în broască, împinse uşa şi intrară toţi trei.

Când privi în jur, prima impresie pe care Lucy şi-o făcu a fost că se afla într-un muzeu uimitor de urât. Două busturi din marmoră ale unor împăraţi romani se holbau cu ochi de piatră. Lângă un perete se găsea un sarcofag din perioada de declin greco-romană. Lângă el, o Venus goală pe un soclu îşi strângea faldurile veşmântului. În afara acestor opere de artă, se vedeau depozitate scaune şi mese, tot felul de lucruri ca o maşină de cusut de mână ruginită, două găleţi vechi, o pereche de perne de automobil mâncate de molii, o bancă din fier, vopsită în verde pentru grădină, care îşi pierduse un picior.

— Mi se pare că acolo, în colţ, văzusem vopseaua, zise Alexander nesigur.

Dădu la o parte o perdea zdrenţuită. Într-adevăr găsiră două cutii de vopsele, pensule uscate şi înţepenite.

— Pentru ca pensulele să poată fi iar folosite e nevoie de terebentină, spuse Lucy.

Nu găsiră terebentină, dar băieţii se hotărâră ce să ia şi Lucy îi încurajă. Poate se vor îndeletnici o vreme cu vopsirea numerelor de golf.

— Aici ar trebui odată făcut ordine în mod temeinic, murmură ea.

— Nu-mi fac griji pentru asta, zise Alexander. Este încă prea devreme ca şopronul să trebuiască a fi folosit la ceva.

— Să atârn cheia din nou, afară de cui? Acolo stă întotdeauna?

— Da. Aici nu-i nimic de furat. Pe cine l-ar interesa obiectele alea groaznice de marmoră? Şi apoi, cântăresc sigur o tonă.

Lucy îi dădu dreptate. Nu putea să nu se minuneze de gusturile imposibile ale domnului Crackenthorpe. Părea să se fi lăsat condus de un instinct infailibil în alegerea celor mai proaste „opere de artă” din diferite perioade.

Când băieţii plecară să-şi ia bicicletele, Lucy privi gânditoare în jur şi ochii i se opriră asupra sarcofagului.

Aşadar un sarcofag…

Deodată i se păru cât de stătut mirosea în acest „muzeu”. Evident, aici nu se aerisise de mult timp.

Cercetă sarcofagul mai de aproape. Era închis cu un capac greu. Lucy stătea şi se gândea.

În cele din urmă, luă o hotărâre. Se duse la bucătărie, apucă un drug de fier şi se întoarse la şopron.

Nu a fost o treabă uşoară, dar Lucy s-a străduit cu îndârjire să ridice puţin capacul, ceea ce până la urmă a reuşit.

Când deschizătura a fost suficient de mare, Lucy s-a uitat în interior şi a văzut ceea ce conţinea…

Capitolul VI

Câteva minute mai târziu, foarte palidă, Lucy părăsi „Şopronul cel lung”, închise uşa şi atârnă cheia la loc de cui.

Se grăbi spre hangar, îşi luă maşina, conduse până la poştă, parcă, intră în cabină şi formă un număr de telefon.

— Aş putea vorbi cu Miss Marple?

— Se odihneşte deja. Sunteţi domnişoara Eyelesbarrow?

— Da.

— Nu pot s-o deranjez, domnişoară. Exclus! Bătrâna doamnă are nevoie de odihnă.

— Trebuie s-o treziţi. E ceva urgent.

— Nu cred…

— Vă rog, faceţi imediat aşa cum vă spun.

Când vroia, Lucy putea vorbi pe un ton oţelit. Florence se supuse vocii ei autoritare.

Deodată se auzi vocea lui Miss Marple:

— Da, Lucy?

— Aţi avut dreptate, îi spuse Lucy, după o scurtă şovăială. Am găsit-o.

— Cadavrul unei femei?

— Da. Cadavrul unei femei într-o haină de blană. Zace într-un sarcofag de piatră într-un şopron care foloseşte combinat ca depozit şi muzeu de artă. Chiar în apropierea casei. Ce trebuie să fac acum? Să anunţ poliţia?

— Da. Trebuie să anunţaţi poliţia. Imediat!

— Dar ce să le spun? Primul lucru pe care o să mă întrebe va fi cum de mi-a venit ideea să ridic capacul unui sarcofag din piatră de vreo câteva zeci de kilograme. Trebuie să găsesc vreun motiv?

— Nu, cel mai bine… sau mult mai bine ar fi să le spuneţi întregul adevăr, răspunse Miss Marple.

— Şi despre dumneavoastră?

— Fireşte. Despre toate.

Împotriva voinţei sale, lui Lucy îi venea să râdă:

— Pentru mine asta e foarte simplu, zise ea, dar cei de la poliţie nu or să creadă aşa uşor.

Puse receptorul la loc, aşteptă o clipă, după care sună la postul de poliţie.

— Tocmai am descoperit la Rutherford Hall un cadavrul. Se află într-un sarcofag în aşa-numitul „Şopron lung”.

— Poftim? Ce spuneţi acolo?

Lucy repetă cele spuse şi, aşa cum se aştepta să sune următoarea întrebare, îşi declară numele.

Apoi se întoarse la Rutherford, îşi parcă maşina în hangar şi intră în casă.

În hol rămase o clipă pe loc şi se gândi.

Apoi dădu din cap hotărâtă şi se îndreptă spre bibliotecă, unde domnişoara Crackenthorpe tocmai îşi ajuta tatăl să dezlege cuvinte încrucişate din „Times”.

— Pot să vă vorbesc o secundă, domnişoară Crackenthorpe?

Emma clipi. Avea o expresie speriată. Deşi probabil se temea, Lucy vroia să-i spună considerând ca fiind de datoria ei.

— Cu mine vorbeşti, fată! exclamă iritat bătrânul domn Crackenthorpe.

Lucy i se adresă Emmei:

— Aş dori să vă vorbesc numai dumneavoastră, singură.

— Ce s-a întâmplat? Vorbiţi să aud şi eu!

Emma se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— O clipă, tată!

— Ce obrăznicie! explodă domnul Crackenthorpe.

Emma ieşi în hol, Lucy o urmă şi închise uşa după ea.

— Despre ce e vorba? întrebă Emma. Dacă aveţi prea mult de lucru, acum că băieţii sunt aici, aş putea să vă ajut şi…

— Nu e vorba de asta. N-am vrut să vorbesc în prezenţa tatălui dumneavoastră, deoarece ştiu că este bolnav. Şocul ar putea avea urmări grave pentru el. Tocmai am găsit cadavrul unei femei ucise în sarcofagul din „Şopronul cel lung”.

Emma Crackenthorpe se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— În sarcofag? O femeie ucisă? Dar este absolut imposibil!

— Mă tem că ăsta e adevărul. Am anunţat la poliţie. Cei de-acolo ar trebui să sosească în orice moment.

Emma se înroşi uşor.

— Ar fi trebuit să-mi spuneţi mie mai întâi… şi apoi să telefonaţi la poliţie.

— Scuzaţi-mă!

— N-am auzit când aţi telefonat… Privirea Emmei se îndreptă spre telefonul care se afla pe masa din hol.

— Am sunat de la poştă.

— Ce ciudat! De ce nu de-aici?

Lucy se gândi repede la un răspuns:

— M-am temut că băieţii ar putea fi prin apropiere şi m-ar auzi. De aceea nu am vrut să telefonez din hol.

— Da… desigur… Înţeleg… vin? Vreau să zic cei de la poliţie?

— Au şi sosit, anunţă Lucy, căci tocmai atunci se oprise, în faţa uşii de la intrare, o maşină scrâşnind din frână, cu sirena ţiuind în toată casa.

— Scuzaţi-mă… regret nespus că a trebuit să vă cer aşa ceva, spuse comisarul de poliţie Bacon.

O sprijini de braţ pe Emma Crackenthorpe, când părăsiră împreună „Şopronul cel lung”. Era albă la faţă, arăta bolnavă, dar mergea ţinându-se dreaptă.

— Sunt sigură că n-am mai văzut-o niciodată pe femeia aceea.

— Vă suntem foarte recunoscători, domnişoară Crackenthorpe. Asta e tot ceea ce doream să ştiu. Poate ar fi bine să vă culcaţi!

— Trebuie să mă duc la tata. I-am telefonat doctorului Quimper, de îndată ce am auzit de problema asta. Medicul e acum la el.

Doctorul Quimper ieşea din bibliotecă tocmai când ei treceau prin hol. Era un bărbat înalt, cu o înfăţişare foarte robustă, cu o fire deschisă, degajată, naturală, pe care pacienţii săi o preţuiau foarte mult.

El şi comisarul se salutară cu o înclinare a capului.

— Domnişoara Crackenthorpe a avut de îndeplinit o datorie dură, neplăcută, zise Bacon.

— Curajos din partea dumneavoastră, domnişoară Emma, o lăudă medicul, bătând-o uşor cu mâna pe umăr. Puteţi suporta multe, asta am ştiut întotdeauna.

Emma îi zâmbi recunoscătoare şi intră în bibliotecă.

— Femeia asta este o comoară, observă doctorul, uitându-se în urma ei. Păcat că nu s-a căsătorit! Ispăşeşte faptul că are singura fire de femeie într-o familie formată numai din bărbaţi. Cealaltă soră s-a eliberat şi s-a căsătorit când avea

– dacă nu greşesc – şaptesprezece ani. Domnişoara Emma ar fi fost o soţie şi o mamă excelentă.

— Ţine prea mult la tatăl ei bolnav, spuse comisarul Bacon.

— Nu ţine peste măsură la el, dar are instinctul anumitor femei care se străduiesc să-i facă fericiţi pe bărbaţii din familie. Ştie că tatălui îi place să pretindă că e bolnav, aşa că îl lasă să-şi joace rolul şi se poartă cu el de parcă ar fi suferind. Şi pe fraţii ei ştie cum să-i ia. Aceştia pun mare preţ pe judecata ei. O, da, este o femeie foarte înţeleaptă. Dar, spuneţi-mi, domnule comisar, aveţi nevoie de mine? Aţi dori să văd şi eu cadavrul, după ce Johnstone a terminat cu el? (Johnstone era medicul legist). Poate că a fost pacienta mea!

— Da, chiar v-aş ruga să vedeţi moarta, domnule doctor. Dorim, în mod firesc, să încercăm s-o identificăm. Este absolut exclus să-l deranjăm pe bătrânul domn Crackenthorpe? Ar fi pentru el o lovitură prea puternică?

— Lovitură? Dimpotrivă! N-o să mi-o ierte niciodată, nici dumneavoastră, nici mie, dacă nu-l lăsăm să arunce o privire în sarcofag. Este foarte nerăbdător. Este cea mai senzaţională poveste care i s-a întâmplat în ultimii cincisprezece ani sau mai mult… şi nu-l costă nimic.

— Chiar nu este serios bolnav?

— Are şaptezeci şi doi de ani, răspunse doctorul. Asta e realmente de ceea ce suferă. Face, uneori, crize de reumatism. Dar cine nu le are? Le numeşte inflamaţii ale încheieturilor, artrită. După ce mănâncă simte, câteodată, palpitaţii – ceea ce, în fond, nu e de mirare – şi de aceea afirmă că e bolnav de inimă. Dar, haideţi! Să vedem cadavrul. Mă aşteaptă o privelişte dezolantă?

— Johnstone apreciază că femeia trebuie să fie moartă deja de două-trei săptămâni.

— Aşadar, foarte dezolant.

Doctorul se apropie de sarcofag şi privi înăuntru cu o curiozitate profesională. Ceea ce numise „privelişte dezolantă” nu păru să-l tulbure într-atât.

— N-am mai văzut-o niciodată. Nu a fost pacienta mea. Nici nu-mi amintesc s-o fi întâlnit vreodată în Brackhampton. Odată trebuie să fi arătat foarte bine.

Ieşiră din nou la aer curat. Doctorul Quimper se uită la „Şopronul cel lung”.

— Aşadar, aici aţi găsit-o. Într-un sarcofag! Fantastică idee! Cine a descoperit-o?

— Domnişoara Lucy Eyelesbarrow.

— Noua servitoare? Dar cum de i-a venit să cotrobăie în sarcofag?

— Tocmai asta mă gândesc s-o întreb, răspunse comisarul Bacon furios. Dar să revenim la domnul Crackenthorpe: doriţi…?

— Am să-l aduc.

Domnul Crackenthorpe, înfăşurat cu un şal, sosi cu paşi destul de iuţi, însoţit de doctor.

— Scandalos! mârâia el tare. Pur şi simplu, scandalos! Am adus sarcofagul de la Florenţa. Trebuie să fi fost prin 1908 sau 1909.

— Adunaţi-vă puterile! îl avertiză doctorul. Ceea ce se află în faţa dumneavoastră nu este plăcut.

— Oricât de bolnav aş fi, trebuie, totuşi, să-mi fac datoria, nu-i aşa?

O foarte scurtă vizită la „Şopronul cel lung” îi fu suficient. Cu o grabă vizibilă părăsi locul neprimitor.

— N-am văzut-o niciodată în viaţa mea! spuse. De-a dreptul scandalos!

Se întoarseră cu toţii spre casă.

După ce Lucy conduse poliţia în „Şopronul cel lung” şi îi înştiinţa pe scurt despre descoperirea sa, se retrase discret în fundal. Nu-şi făcea nici o iluzie că pentru ea problema se încheiase. Se înţelegea de la sine că poliţia nu terminase, în nici un caz, cu ea.

Tocmai sfârşise pregătirile de pus cartofii la fiert, când fu anunţată că inspectorul Bacon ar dori să-i vorbească. Puse deoparte castronul mare cu apă sărată în care se aflau

feliile de cartofi şi-l urmă pe poliţistul care o conduse la comisar. La invitaţia acestuia, luă loc şi răspunse liniştită la întrebări.

Îşi spuse numele, adresa din Londra şi adăugă de la ea:

— Vă voi da nişte nume şi adrese unde am lucrat ca să vă puteţi informa despre mine, dacă doriţi să ştiţi mai multe.

Bacon a fost impresionat de aceste nume: printre ele erau un amiral, un rector al Colegiului Oxford şi o doamnă de la curtea regală.

— Aşadar, domnişoară Eyelesbarrow, v-aţi dus în aşa-numitul „Şopron lung” după nişte vopsea. E adevărat? Şi după ce aţi luat vopseaua, aţi intrat în bucătărie, aţi găsit o rangă de fier, aţi ridicat capacul sarcofagului şi aţi descoperit cadavrul. Ce aţi căutat, de fapt, în sarcofag?

— Un cadavru, răspunse Lucy.

— Aţi căutat un cadavru şi… l-aţi găsit! Nu este, oare, asta o poveste uimitoare?

— O, da, este o poveste uimitoare. Poate ar trebui să vă explic toate problemele.

— Chiar vă rog!

Lucy îi povesti exact toate întâmplările care o conduseseră la extraordinara ei descoperire.

Comisarul rezumă relatarea ei şi spuse din cale afară de indignat:

— Deci aţi fost angajată de o doamnă mai în vârstă şi v-aţi asumat misiunea să vă luaţi o slujbă în casa aceasta ca să căutaţi un cadavru? E corect?

— Da.

— Cine este această doamnă în vârstă?

— Miss Jane Marple. In prezent locuieşte la Brackhampton, Madison Road nr.4.

Comisarul îşi notă datele.

— Şi vă aşteptaţi ca eu să cred bazaconia asta?

Lucy rosti blând:

— De fapt, nu, până când nu vorbiţi cu Miss Marple şi nu obţineţi de la ea confirmarea faptelor.

— Desigur că voi sta de vorbă cu ea. Trebuie să fie cu adevărat ţicnită.

Lucy şi-a propus să fie atentă ce face, deoarece, în fond, nu era vorba de vreun semn de slăbiciune spirituală, din moment ce se dovedise că avusese dreptate. În loc de asta spuse:

— Ce v-aţi gândit să-i spuneţi domnişoarei Crackenthorpe? Despre mine, vreau să zic?

— De ce mă întrebaţi?

— În ceea ce o priveşte pe Miss Marple, i-am îndeplinit însărcinarea, căci am găsit cadavrul pe care-l căutam la dorinţa ei. Dar sunt încă în slujba domnişoarei Crackenthorpe, sunt doi băieţi înfometaţi în casă şi, probabil, curând, vor apărea şi alţi membri ai familiei, după ceea ce s-a petrecut aici. Are nevoie de ajutor în gospodărie. Dacă îi povestiţi acum că mi-am luat slujba deoarece vroiam să caut un cadavru, atunci e foarte posibil să mă concedieze. Nu-i spuneţi, ca să-mi fac mai departe datoria şi să-i fiu utilă.

Comisarul o privi străpungând-o cu privirea.

— Deocamdată nu am să menţionez încă nimic nimănui despre afacerea asta. Vă promit să nu încep cercetările. Desigur, trebuie să ţin seama că dumneavoastră aţi descoperit totul.

Lucy se ridică.

— Vă mulţumesc. Atunci mă întorc la bucătărie şi îmi văd mai departe de treabă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Capitolul VII

— Cel mai bine ar fi să chemăm Scotland Yardul aici. Ce părere aveţi, Bacon?

Şeful poliţiei se uită întrebător la comisarul Bacon.

— Femeia nu provine din regiunea noastră, sir, răspunse el. Avem un temei să credem – lenjeria ei stă martoră – că e, probabil, străină. Normal, adăugă el repede, deocamdată, n-am să fac cunoscut nimic. O păstrăm pentru noi până după autopsie.

Comandantul încuviinţă.

— Stabilirea cauzei decesului din partea modicului legist va fi doar o formalitate?

— Da. Am vorbit cu medicul legist.

— Pentru când este programată?

— Pentru mâine. După câte aud, vor apare şi ceilalţi membri ai familiei Crackenthorpe la constatarea cauzei decesului. S-ar putea ca vreunul dintre ei să identifice moarta. Aşa că vor fi cu toţii aici.

Se uită pe o listă ne care o avea în mână.

— Harold Crackenthorpe, care joacă un anume rol de businessman la Londra. Alfred – nu ştiu exact cu ce se îndeletniceşte de fapt. Cedric – singurul din familie care trăieşte în străinătate. E pictor! Comisarul rosti cuvântul acesta pe un ton care exprima dezaprobarea faţă de asemenea persoane. Comandantul râse încet, pe sub mustaţă.

— Nu există deci nici un motiv să se presupună că familia Crackenthorpe ar putea avea ceva de-a face cu omorul, nu-i aşa? întrebă el.

— Nu, cu excepţia faptului că moarta a fost găsită pe pământul şi domeniul lor, răspunse comisarul Bacon. Desigur, există posibilitatea ca „artistul” familiei să identifice moarta. Dar ce se poate spune despre relatarea aceasta smintită referitoare la cele văzute a se fi petrecut în compartimentul din tren.

— Da, adevărat. Aţi stat de vorbă cu bătrâna doamnă… cum se numeşte? Aruncă o privire pe o listă ce se afla în faţa sa. Miss Marple?

— Da. Ţine cu insistenţă la povestea ei. Dacă este într-o ureche sau nu, asta nu ştiu, dar susţine, cu seriozitate, că prietena sa a văzut totul cu adevărat. Sunt totuşi de părere că nu ar fi aiureli pe care le inventează, cu plăcere, doamnele mai în vârstă, ca de exemplu, că ar fi văzut în grădină farfurii zburătoare sau spioni ruşi în biblioteca de unde împrumută cărţi. Dar un lucru este cât se poate de

clar: a angajat-o, într-adevăr, pe tânăra, care e servitoare aici, cu misiunea de a căuta cadavrul. Şi domnişoara şi-a dus sarcina la bun sfârşit.

— Şi ea a găsit, cu adevărat, un cadavru, sublinie comandantul. Pe cuvânt, este o poveste cu totul neobişnuită. Marple, Miss Jane Marple – numele mi-e cunoscut de undeva… În orice caz, voi lua legătura cu Scotland Yardul. Cred că aveţi dreptate când susţineţi că nu e vorba de un caz care să aibă de-a face numai cu localnicii… dar n-am vrea ca asta să fie încă de pe acum cunoscut. Deocamdată să spunem presei cât mai puţin cu putinţă.

Stabilirea cauzei decesului de către medicul legist a fost o pură formalitate. Nu a găsit pe nimeni care ar fi putut identifica moarta. Lucy a trebuit să relateze cum găsise cadavrul şi expertiza medicală a fost: moarte prin strangulare. După aceea procedurile s-au terminat.

Era o zi rece, vântoasă. Familia Crackenthorpe a părăsit sala, în care avusese loc stabilirea cauzei decesului. Cu toţii erau cinci: Emma, Cedric, Harold, Alfred şi Bryan Eastley, soţul fiicei moarte, Edith. Se mai aflau domnul Wimborne, şeful firmei de avocaţi, care se ocupa de problemele juridice ale familiei Crackenthorpe. Îşi dăduse osteneala să vină de la Londra numai ca să fie de faţă la expertiza medicală. Micul grup rămase o clipă îngheţat, pe trotuar. Se adunase o grămadă de oameni, care nu puteau fi ignoraţi; fuseseră atraşi de ştirile picante despre „Cadavrul din sarcofag”, puse în circulaţie atât de presa londoneză cât şi de cea locală.

Un murmur trecu prin mulţime: Uite-i…

Emma spuse nerăbdătoare:

— Am vrea să plecăm de-aici!

Maşina mare închiriată – un Daimler – apăru. Emma se urcă şi îi făcu semn şi Lucyei. Urmară domnii Wimborne, Cedric şi Harold. Bryan Eastley spuse: îl iau pe Alfred în

maşina mea. Şoferul închise portiera şi Daimlerul era pe punctul de a porni când Emma strigă:

— Opreşte! Uite-i şi pe băieţi!

Băieţii nu luaseră în seamă protestele ei energice de a rămâne la Rutherford Hall şi acum se iviseră, brusc, rânjind cu gura până la urechi.

— Am venit cu bicicletele, le explică Stoddart-West. Poliţistul a fost foarte cumsecade. Ne-a lăsat să intrăm în sală, unde a trebuit să rămânem mai în spate. Sper să nu vă supăraţi, domnişoară Crackenthorpe, adăugă el politicos.

— Nu se supără deloc, răspunse Cedric în locul surorii sale. O dată eşti tânăr. Aţi fost pentru prima oară la o astfel de expertiză?

— A fost destul de dezamăgitor, zise Alexander. Totul s-a desfăşurat atât de rapid.

— Nu putem sta şi pălăvrăgi aici, se supără Harold. S-a adunat o mulţime de oameni. Poftim, şi fotografi!

Spuse câteva cuvinte şoferului şi maşina porni. Băieţii făcură semn cu mâna.

— Totul a mers prea repede! remarcă Cedric. Asta cred ei, copii fără minte! Abia acum începe totul.

— E foarte neplăcut. Cât se poate de neplăcut, observă Harold. Mă tem…

Îl privea pe domnul Wimborne, care-şi strângea buzele subţiri şi clătina dezgustat din cap.

— Sper, spuse el cumpănindu-şi cuvintele, că întreaga afacere îşi va găsi curând o explicaţie mulţumitoare. Poliţia îşi cunoaşte meseria. Cu toate acestea trebuie să vă mărturisesc că Harold are dreptate – este o întâmplare cât se poate de nefericită.

În timp ce vorbea, se uita la Lucy şi în privirea sa se putea citi, în mod clar, neîncrederea: „Dacă această tânără n-ar fi scotocit pe-acolo, pe unde nu avea ce căuta, nu s-ar fi întâmplat toate astea” părea el să spună.

Lui Harold Crackenthorpe i se transmise acest sentiment, sau o impresie foarte asemănătoare:

— Apropo… domnişoară… hm… domnişoară Eyelesbarrow, ce v-a determinat, în fond, să vă uitaţi în sarcofag?

Lucy se minunase, deja, în tăcere, cum de nici un membru al familiei nu avusese încă ideea s-o descoasă despre asta. Se aşteptase să fie prima întrebare pe care aveau să i-o pună cei de la poliţie.

Cedric, Emma, Harold şi domnul Wimborne îşi îndreptară ochii spre ea.

Normal, îşi avea de mult timp pregătit răspunsul.

— De fapt, spuse ea puţin cam tărăgănat, nici eu însămi nu prea ştiu… Am simţit nevoia ca muzeul, sau cum trebuie să-l numesc, să fie odată orânduit şi curăţat temeinic. Şi mi-a venit deodată – făcu o scurtă pauză – am depistat un miros ciudat şi cât de poate de neplăcut…

Ea calculase bine. Toţi au fost de acord, când i-au auzit mărturisirea, că mirosul îi trezise pe bună dreptate închipuiri neplăcute…

— Da, da, normal, murmură domnul Wimborne, trei săptămâni, a spus medicul legist… Cred că am face cu toţii mai bine să nu ne mai gândim la amănunte. O privi pe Emma, care devenise foarte palidă, încercând s-o îmbărbăteze. Nu uitaţi, continuă el, că acea tânără nefericită nu a avut nimic de-a face cu niciunul dintre voi.

— Cum puteţi fi aşa sigur de asta? întrebă Cedric.

Lucy Eyelesbarrow îl studie interesată. Deosebirea puternică dintre cei trei fraţi era izbitoare. Cedric – un bărbat înalt, avea o faţă pământie, brăzdată de vreme şi păr negru neîngrijit. Venise neras de la aeroport şi, chiar după ce se răsese pentru a merge la constatarea cauzei decesului, purta aceleaşi haine în care sosise şi care păreau a fi singurele pe care le poseda: pantaloni vechi din flanel gri şi un sacou cârpit, destul de uzat. Arăta ca un artist boem coborât de pe scenă.

Fratele său, Harold, era, spre deosebire de el, întruchiparea perfectă a unui gentleman din City şi a directorului unei importante firme comerciale. Era înalt, cu

o purtare foarte corectă. Părul său negru începuse să albească pe la tâmple şi avea mustaţă. Purta un costum închis, ce-i stătea impecabil şi la care îşi asortase o cravată gri, de nuanţa perlei. Arăta ceea ce reprezenta: un om de afaceri inteligent, de succes. Acum tocmai observa pe un ton rece:

— Zău, Cedric, mi se pare o remarcă foarte nepotrivită.

— Nu înţeleg de ce? Totuşi, moarta a fost găsită în şopronul nostru. Cum de a ajuns acolo?

Domnul Wimborne tuşi…

— Probabil a venit… hm… la o întâlnire, opină el. După câte aud, era în general cunoscut faptul că cheia atârna de un cui deasupra uşii.

În tonul lui se distingea clar că nici el nu credea într-o asemenea întâmplare. Suna aşa de evident încât Emma, scuzându-se, spuse:

— Deoarece în „Şopronul cel lung” nu se află nimic care ar putea fi furat, lăsăm cheia în cui. Ni se pare mai comod şi n-am văzut de ce ar fi trebuit să schimbăm acest obicei…

Vorbise mecanic, ca şi cum gândurile îi călătoreau în altă parte.

Cedric o întrebă uimit:

— Ce s-a întâmplat, surioară? Te supără ceva?

Harold se încruntă şi remarcă iritat:

— Cum poţi să întrebi aşa ceva, Cedric!

— E firesc. O tânără, necunoscută nouă, a fost ucisă în „Şopronul cel lung” (ceea ce sună a melodramă victoriană) şi, bineînţeles, că Emma a avut un şoc când a auzit. Dar ea a fost întotdeauna o fată înţelegătoare… de aceea nu prea înţeleg de ce se frământă din cauza asta. Până la urmă te obişnuieşti cu toate.

— Păi tocmai, la unii oameni durează mai mult până când se obişnuiesc cu o crimă, ceea ce nu pare să fie cazul cu tine, răspunse acru Harold. Mă tem că o crimă e la ordinea zilei în Mallorca şi…

— Ibiza, nu Mallorca.

— E acelaşi lucru.
— Nu prea. E cu totul o altă insulă.
Harold continuă netulburat:
— După cum reiese, pentru tine, care trăieşti prin ţările sudice cu sângele înfierbântat, asta pare a fi ceva obişnuit, în timp ce noi, aici în Anglia, luăm lucrurile acestea în mod serios. De altfel, ceea ce mai voiam să zic, Cedric… să apari la o expertiză medicală publică îmbrăcat astfel…
— Ce are îmbrăcămintea mea? Este comodă.
— Nu este potrivită.
— Ei asta-i! Oricum sunt singurele haine pe care le-am adus cu mine. Nu mi-am făcut, mai întâi, bagajul, ci m-am grăbit să vin încoace să fiu de ajutor familiei mele la clarificarea acestei întâmplări cam dureroase. Sunt pictor şi pictorilor le plac hainele comode.
— Mai continui încă să pictezi?
— Ascultă, Harold, dacă zici că încerc să mai pictez…
Domnul Wimborne îşi drese glasul, tuşind puternic:
— E o discuţie inutilă, îi întrerupse pe cei doi fraţi, pe un ton de reproş. Spune-mi, dragă Emma, aş mai putea fi, cumva, de folos, înainte de a mă întoarce la Londra?
Emma Crackenthorpe răspunse iute:
— Aţi fost deosebit de amabil că v-aţi deplasat până aici.
— Câtuşi de puţin. Mi s-a părut recomandabil ca să fie de faţă cineva la expertiza medicală şi care să vegheze la desfăşurarea acesteia în interesul familiei. Am discutat în casă cu comisarul. Nu mă îndoiesc că această problemă supărătoare se va clarifica foarte curând. Mi se pare destul de evident cum s-au petrecut lucrurile. Cheia de la „Şopronul cel lung” atârna afară lângă uşă. Asta trebuie să fi ştiut multă lume. Este cât se poate de plauzibil ca acest spaţiu să fi fost ales, câteodată, în lunile de iarnă, drept loc de întâlnire de către perechile de îndrăgostiţi. S-a ajuns la o ceartă şi vreun tânăr şi-a pierdut cumpătul. A fost îngrozit când a văzut ceea ce făcuse şi atunci, când i-a căzut

privirea pe sarcofag, i-a venit brusc ideea că acesta ar fi minunat pentru îngroparea cadavrului.

Lucy se gândi în sinea ei: „Da, asta sună foarte convingător. Ideea se apropie de adevăr”.

Cedric continuă:

— Dacă perechea de îndrăgostiţi a fost din apropiere, atunci pare totuşi ciudat că nimeni dintre oamenii prezenţi la constatarea cauzei decesului n-a putut s-o identifice pe fată.

— Ne aflăm abia la începutul anchetei. În mod sigur, nu va mai dura mult până când moarta va fi identificată. Desigur, este posibil ca făptaşul să trăiască în partea locului, iar fata să provină din altă parte.

— Dacă aş fi o fată care aş vrea să mă întâlnesc cu un tânăr, nu prea aş fi dispusă să vin într-un şopron al naibii de friguros şi aşezat destul de izolat, se amestecă Cedric. Aş alege ca loc de întâlnire plăcut un cinematograf. N-aţi prefera acelaşi lucru şi dumneavoastră, domnişoară Eyelesbarrow?

— Chiar trebuie să discutăm toate detaliile astea? întrebă Harold, pe un ton plângăreţ.

Maşina opri în faţa intrării principale de la Rutherford Hall şi toţi coborâră.

Capitolul VIII

Când domnul Wimborne intră în bibliotecă rămase oarecum uimit. În afară de comisarul Bacon, pe care-l cunoştea de-acum, se mai afla încă un străin, arătos şi blond.

Comisarul Bacon făcu prezentările.

— Acesta este inspectorul criminalist Craddock de la New Scotland Yard, spuse el.

— New Scotland Yard? Hm! Sprâncenele domnului Wimborne se arcuiră a uimire.

Dermot Craddock, un bărbat cu maniere elegante, luă cuvântul:

— S-a considerat oportun să fim chemaţi aici, domnule Wimborne. Deoarece reprezentaţi familia Crackenthorpe, mi se pare de cuviinţă să vă încredinţăm anumite informaţii.

Nimeni nu se pricepea mai bine ca inspectorul Craddock să ofere o fărâmă de adevăr şi să lase, totuşi, impresia că ar fi dezvăluit întregul adevăr.

— Cred că nu aveţi nimic împotrivă, comisare Bacon? continuă, aruncându-i o privire colegului său.

Comisarul Bacon se declară de acord şi nimeni nu observă că cei doi se înţeleseseră dinainte.

— Situaţia se prezintă astfel, începu Craddock. Avem motive să credem că moarta nu avea domiciliul aici, în regiune, că a venit, în mai multe rânduri, de la Londra încoace şi, cu câtva timp în urmă, a sosit din străinătate. Dar de aceasta nu suntem chiar siguri – din Franţa.

— Aşa este, explică Bacon, comandantul a considerat că ar fi mai bine ca Scotland Yardul să se ocupe de cercetări.

— Nu pot decât să sper că problema va fi curând clarificată, spuse domnul Wimborne. Fără îndoială, vă daţi seama că toate aceste lucruri produc mare supărare familiei. Dacă problema nu-i priveşte personal în nici un fel, atunci…

El se opri, dar inspectorul Craddock termină fraza:

— Atunci nu este absolut deloc plăcut să constataţi că o femeie ucisă a fost descoperită pe terenul şi domeniul propriu. Sunt de acord cu dumneavoastră. Aş dori acum să schimb câteva cuvinte cu diferiţii membri ai familiei…

— Dar, serios, nu văd…

— Ce mi-ar putea ei spune? Probabil nimic interesant… dar nu se ştie niciodată. În mod sigur, pot afla totul de la ei, domnule Wimborne. Dumneavoastră ne-aţi putea povesti câte ceva despre casa şi familia aceasta.

— Dar ce are asta de-a face cu faptul că o tânără din străinătate vine aici şi se lasă omorâtă?

— Tocmai asta e, răspunse Craddock. De ce a venit încoace? A avut ea, vreodată, mai înainte, anumite legături

cu această casă? De exemplu, s-a aflat ea cândva în serviciul familiei? Sau a venit deoarece a vrut să se întâlnească cu cineva care a locuit odată la Rutherford Hall?

Domnul Wimborne sublinie rece că Rutherford Hall era din anul 1884, de când Josiah Crackenthorpe îl construise şi intrase în posesia familiei Crackenthorpe.

— Şi actualul proprietar, domnul Luther Crackenthorpe, nu s-a gândit niciodată să vândă Rutherford Hall?

— Nu are posibilitatea s-o facă, răspunse sec avocatul. Prevederile testamentare i-o interzic.

— Poate îmi povestiţi ceva despre testamentul tatălui său?

— Dar de ce?

Inspectorul Craddock râse:

— Ca să mă scutiţi de osteneala de a arunca o privire pe cale profesională.

Plin de zel şi zâmbind posomorât, domnul Wimborne îi îndeplini dorinţa.

— Doream numai să subliniez că prezentarea condiţiilor testamentare mi se pare inutilă. Dar cum vreţi! Testamentul, pe care tatăl actualului proprietar de la Rutherford Hall, Josiah Crackenthorpe, l-a lăsat nu este secret. Averea sa foarte importantă este administrată de o societate tutelară. Dobânzile le primeşte fiul, Luther, pe tot timpul vieţii. După moartea sa, capitalul va fi împărţit, în mod egal, copiilor lui Luther: Edmund, Cedric, Harold, Alfred, Emma şi Edith. Edmund a căzut în război şi Edith a murit acum doi ani, aşa încât, după decesul lui Luther Crackenthorpe, banii vor fi împărţiţi între Cedric, Harold, Alfred, Emma şi fiul Edithei, Alexander Eastley.

— Şi casa?

— Revine fiului cel mai mare, dacă mai e în viaţă, sau moştenitorilor săi.

— Edmund Crackenthorpe a fost însurat?

— Nu.

— Atunci Rutherford Hall va reveni…?

— Următorului fiu născut – Cedric.

— Şi domnul Luther Crackenthorpe personal nu dispune de ea?

— Nu.

— Nu este cam neobişnuit? întrebă inspectorul Craddock. Am impresia că tatăl său nu-l prea preţuia.

— Aici aveţi dreptate, răspunse domnul Wimborne. Bătrânul Josiah a fost dezamăgit de fiul său mai mare, deoarece nu a manifestat nici un fel de interes pentru familie sau pentru vreun soi de afaceri. Luther şi-a petrecut timpul călătorind în străinătate şi colecţionând obiecte de artă. Bătrânul Josiah nu l-a înţeles. De aceea şi-a lăsat averea generaţiei următoare.

— Deocamdată, membrii viitoarei generaţii nu au nici un venit, adică îşi câştigă existenţa singuri sau tatăl îi întreţine. Pe de altă parte, tatăl lor are un venit considerabil, dar nu poate dispune de capital. Este corect ce spun?

— Absolut corect. Dar ce are asta de-a face cu uciderea tinerei necunoscute din străinătate rămâne un mister pentru mine.

— Nu are nimic de-a face, conchise inspectorul Craddock. Am vrut să mă informez despre situaţie.

Domnul Wimborne îl privi aspru. Vădit eliberat, se ridică:

— Tare aş vrea să mă întorc acum la Londra. Sau mai doriţi să ştiţi ceva?

Inspectorul Craddock clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, domnule Wimborne. Asta ar fi totul.

Dând din cap, şi cu paşi măsuraţi, avocatul părăsi biblioteca.

După întoarcerea de la expertiza medicală, Lucy se duse degrabă în bucătărie să pregătească dejunul. Deodată apăru Bryan Eastley.

— Pot să vă ajut cu ceva? se interesă el.

Lucy îl privi gânditoare. Venise cu propria-i maşinuţă la constatarea decesului şi încă nu avusese suficient timp să-şi facă o părere despre el.

Îi plăcu cu adevărat. Putea să aibă în jur de treizeci de ani, avea păr castaniu, ochi cam trişti şi o mustaţă ţeapănă.

— E drăguţ aici, zise şi oftă.

Cum Lucy, în clipa aceea, nu mai avea nimic urgent de făcut, îl observă cu mai multă atenţie.

— Ce e drăguţ? Aici în bucătărie?

— Da. Îmi aminteşte de bucătăria noastră de-acasă… de când eram copil.

Lui Lucy i se păruse că Bryan Eastley are un aer delăsător, sceptic. Când îl privea, acum, mai de aproape, îşi dădu seama că era mai în vârstă decât se gândise la început. Trebuia să meargă pe patruzeci de ani. Era greu să-l vezi în postura de tată al lui Alexander. Îi aducea aminte de numeroşi piloţi tineri, pe care-i cunoscuse în timpul războiului, când la vârsta de paisprezece ani totul te impresionează atât de puternic. Se dezvoltase şi crescuse în atmosfera de după război. Avea sentimentul că Bryan nu se dezvoltase mai departe, că rămăsese neatins de scurgerea anilor. Următoarele sale cuvinte îi confirmară această impresie. Se aşezase pe colţul mesei de la bucătărie.

— E o lume dificilă, zise el. Nu vi se pare? Adică e greu să-ţi găseşti un loc în ea. Mai ales când n-ai fost crescut pentru ea.

Lucy îşi aduse aminte de ceea ce aflase de la Emma.

— Aţi fost pilot pe bombardier, nu-i aşa? Şi aţi primit o înaltă distincţie? îl întrebă.

— Tocmai asta e! Primeşti o medalie şi de aceea oamenii se străduiesc să-ţi ofere ceva comod, să-ţi dea un post şi tot aşa mereu. Foarte drăguţ din partea lor. Dar toate sunt slujbe de stat în birou şi nu eşti pregătit. Dacă aş avea doar ceva capital…

Se opri şi căzu pe gânduri. Cum Lucy nu spunea nimic, continuă:

— N-aţi cunoscut-o chiar deloc pe Edie, soţia mea? Nu, sigur că nu. Ea era cu totul altfel decât restul familiei, decât fraţii ei. În primul rând era mai tânără. Spunea întotdeauna

că bătrânul e un zgârie-brânză. Şi aşa este cu adevărat. Înnebunit după bani. Şi doar nu poate să ia nimic cu el când o să moară. Totul va fi împărţit între copiii lui. Partea lui Edie îi revine, normal, lui Alexander. Dar el trebuie să aştepte până va împlini 21 de ani. Mai înainte nu primeşte banii.

În clipa aceasta intrară zgomotoşi, roşii la faţă şi abia trăgându-şi sufletul Alexander şi Stoddart-West.

— Hello, Paps! strigă Alexander prieteneşte. Deci aici te ascunzi. Pune-te pe treabă, atunci! Faceţi pudding Yorkshire, domnişoară Eyelesbarrow?

— Da!

— Fein! Stoddart-West strălucea de fericire.

— Găteşte de minune, se făli Alexander.

Lucy avu pentru o clipă impresia că cei doi îşi schimbaseră rolurile. Alexander îi vorbea ca un tată prietenos fiului său.

— Putem să vă ajutăm, domnişoară Eyelesbarrow? întrebă politicos Stoddart-West.

— Da, aţi putea să mă ajutaţi. James vrei să suni gongul? Şi tu, Alexander, eşti bun să duci tava asta în sufragerie? Sunteţi amabil să luaţi fripturile, domnule Eastley? Eu vin cu cartofii şi puddingul de Yorkshire.

Domnul Wimborne se afla în hol punându-şi mănuşile când Emma a coborât repede treptele.

— Chiar nu doriţi să rămâneţi la prânz, domnule Wimborne? Tocmai ne aşezăm la masă.

— Nu, mulţumesc. Am o întâlnire importantă la Londra şi trenul are vagon-restaurant.

— Aţi fost foarte amabil că aţi venit, îi spuse Emma gânditoare.

Cei doi ofiţeri ieşeau din bibliotecă. Domnul Wimborne îi luă mâna Emmei.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, domnişoară Crackenthorpe, îi spuse el. Acesta este inspectorul criminalistic Craddock de la New Scotland Yard, care va prelua cazul. Se întoarce la 2:15 şi ar dori atunci să vă

adreseze nişte întrebări. Poate are nevoie de câteva puncte de reper pentru ancheta sa. Dar cum vă spuneam, nu trebuie să vă faceţi griji. Îl privi pe Craddock întrebător: Să-i repet domnişoarei Crackenthorpe ceea ce mi-aţi relatat?

— Bineînţeles.

— Domnul inspector Craddock zicea că e vorba, mai mult ca sigur, de o crimă care depăşeşte perimetrul poliţiei locale. Femeia omorâtă trebuie să fi venit de la Londra şi era, după toate aparenţele, străină.

Emma Crackenthorpe întrebă repede:

— Străină? Franţuzoaică?

Domnul Wimborne făcuse precizarea numai ca s-o liniştească pe Emma. Dar reacţia ei îl surprinse. Craddock îi aruncă o privire fulgerătoare Emmei.

Se întrebă cum de putuse ajunge atât de brusc la concluzia că moarta fusese franţuzoaică şi de ce gândul acesta o neliniştea.

Capitolul IX

Singurii care au ştiut să aprecieze cu adevărat şi să înfulece zdravăn mâncarea gustoasă pregătită de Lucy au fost cei doi băieţi şi Cedric Crackenthorpe, pe care împrejurările ce reclamaseră întoarcerea sa în Anglia păreau să nu-l fi tulburat deloc. Lăsa impresia că nu prea lua în serios întreaga afacere. Acest comportament era, evident, contrar aşteptărilor fratelui său, Harold. Acestuia din urmă i se părea crima un fel de insultă personală adusă la adresa familiei Crackenthorpe şi arăta atât de indignat din această pricină încât abia gustă ceva. Şi Emma mâncă foarte puţin. Se vedea că e îngrijorată şi nefericită. Alfred se cufundase în gânduri şi nu prea vorbea. Arăta destul de bine cu faţa lunguiaţă, întunecată şi ochii apropiaţi.

După prânz, cei de la poliţie se întoarseră şi întrebară politicos dacă ar putea schimba câteva cuvinte cu domnul Cedric Crackenthorpe.

Inspectorul Craddock îl invită să ia loc.

— După câte aud, domnule Crackenthorpe, tocmai v-aţi înapoiat din Baleare? începu el. Locuiţi acolo, nu-i aşa?

— Da. De şase ani. Pe Ibiza. Îmi place mai mult decât ţara aceasta melancolică.

— Fără îndoială, acolo aveţi mult mai mult soare decât noi, aici, remarcă inspectorul Craddock. După câte cunosc, aţi mai fost o dată, recent, în patrie, mai exact, de Crăciun. De ce aţi considerat necesar ca, după un interval atât de scurt, să întreprindeţi iar o călătorie atât de lungă?

— Am primit o telegramă de la sora mea, Emma, răspunse Cedric. N-am avut niciodată aici o crimă. N-am vrut să pierd ocazia. De aceea am venit.

— Vă interesează criminologia?

— De ce un termen atât de sofisticat? Mă interesează pur şi simplu omorurile care pun problema „Cine l-a comis?" şi, în general, ce scop s-a urmărit. Când am auzit acum, că aşa ceva s-a petrecut, hai să-i spunem, la uşa familiei mele, mi-am zis că o asemenea şansă nu o să mai mi se iveaască, probabil, niciodată, în toată viaţa mea. M-am mai gândit că biata Emma poate are nevoie de ceva ajutor, căci acum trebuie să aibă grijă nu numai de bătrân ci să facă faţă şi poliţiei, ca, de altfel, la toate.

— Vă înţeleg. Aţi adulmecat prin apropiere satisfacerea setei de senzaţional şi v-aţi simţit, în acelaşi timp, responsabil din raţiuni familiale. Desigur, sora vă va fi foarte recunoscătoare, deşi şi ceilalţi doi fraţi ai dumneavoastră au venit lângă ea.

— Ar putea-o prea puţin însenina şi încuraja, sublinie Cedric. Harold este cu totul buimăcit. Să trebuiască el să aibă de-a face cu uciderea unei muieri dubioase – asta nu-i o treabă pentru un gentleman care joacă un rol în City!

Craddock îşi ridică uşor sprâncenele:

— Era o muiere dubioasă?

— Ei acum, dumneavoastră vă puteţi da mai bine seama. Ţinând cont de împrejurări aşa mi s-a părut probabil.

— Mă gândesc că poate aţi avea vreo idee cine ar fi moarta?

— Ascultaţi, inspectore! Doar ştiţi sau colegul vă va spune că n-am fost în stare s-o identific.

— Am zis doar dacă aveţi vreo bănuială, domnule Crackenthorpe. Chiar dacă n-ai văzut niciodată mai înainte femeia, poţi câteodată presupune cine a fost… sau cine ar fi putut fi?

Cedric clătină din cap.

— Bateţi degeaba apropouri. N-am nici cea mai vagă idee. Vreţi să insinuaţi, presupun, că ea ar fi venit la „Şopronul cel lung” deoarece stabilise o întâlnire cu vreunul dintre noi? Dar nu uitaţi că niciunul dintre noi nu locuieşte aici. Singurele persoane din casă au fost o femeie şi un bătrân. Doar nu credeţi, în mod serios, că ea ar fi venit aici întrucât avea o întâlnire cu mult stimatul meu domn şi tată?

— Ne imaginăm – comisarul Bacon este de aceeaşi părere cu mine – că femeia a avut odată, în vreun fel, legătură cu casa. Asta, cu un anumit număr de ani în urmă. Mai gândiţi-vă încă o dată, domnule Crackenthorpe, dacă n-ar putea fi aşa?

Cedric meditä puţin şi apoi scutură din cap.

— Fireşte, am angajat, când şi când, străini, ca aproape toată lumea. Dar nu-mi trece prin cap nimeni. Mai bine i-aţi întreba pe ceilalţi. Ei ştiu mai bine ca mine.

— Desigur că îi vom întreba. Craddock se lăsă pe spătarul scaunului şi continuă: După cum aţi auzit la expertiza medicală, cercetările nu permit stabilirea, cu exactitate, a datei la care femeia a fost ucisă. Trebuie să fie mai mult de două săptămâni şi mai puţin de patru. Aşadar, considerăm că femeia a fost omorâtă în jurul Crăciunului. Mi-aţi spus că aţi venit de Crăciun acasă. Când aţi sosit în Anglia şi când aţi plecat?

Cedric cugetă şi zise:

— Lăsaţi-mă să mă gândesc. Am luat avionul. Am sosit… sâmbătă, înainte de Crăciun… aşadar, pe 21.

— Aţi venit cu avionul direct din Mallorca?
— Da. Am decolat la ora 5 şi am ajuns la prânz.
— Şi când aţi părăsit din nou Anglia?
— În vinerea următoare, adică pe 27.
— Vă mulţumesc.
Cedric râânji:
— Aşadar, din păcate, fac parte dintre suspecţi. Dar, pe cinstea mea, domnule inspector, strangularea tinerelor nu este un mod de a mă distra de Crăciun pe care să-l prefer.
— Să sperăm că nu, domnule Crackenthorpe. Vă mulţumesc oricum. Asta ar fi tot.
După ce Cedric închise uşa, Craddock i se adresă lui Bacon:
— Ce părere aveţi despre el?
— Se poate confirma totul. Mie, personal, nu-mi place tipul. O bandă pestriţă, artiştii ăştia! Şi permanent înclinaţi să se ocupe de muieri dubioase.
Craddock râse.
— Nu-mi place nici cum se îmbracă, continuă Bacon. Nici o scuză pentru felul în care se prezintă. Cum poţi să te duci aşa la constatarea cauzei unui deces! Cei mai terfeliţi pantaloni, cum de mult timp n-am mai văzut. Şi i-aţi observat cravata? Arăta ca un şnur vopsit. Dacă mă întrebaţi, n-aş fi sigur că n-ar fi în stare să stranguleze o femeie ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic.
— Mă rog, dar, oricum, n-a strangulat-o pe femeia asta căci, după cum rezultă nu a părăsit Mallorca înainte de 21. Dar se poate uşor verifica.
Bacon îl privea cercetător:
— Observ că nu aveţi nici un dubiu în privinţa datei exacte a crimei.
— Nu, dorim ca, deocamdată, să lăsăm data în ceaţă, îmi place întotdeauna ca, în faza de început a anchetei, să păstrez ceva pentru mine.
Bacon dădu aprobator din cap.
— Aşa e cel mai bine – îl scoţi la momentul oportun.

— Şi acum, zise Craddock, dorim să vedem ce ne poate spune despre chestiune corectul gentleman din City.

Harold Crackenthorpe a avut foarte puţin de spus. Era, contrar aşteptărilor, un caz cât se poate de revoltător.

Se temea de ziare… Din câte auzise, reporterii ceruseră deja interviuri… Numai tam-tam… cât se poate de regretabil…

Harold nu ducea frazele până la capăt. Stătea sprijinit de speteaza scaunului cu expresia unui om care se află într-o atmosferă foarte obişnuită.

Încercarea inspectorului de a scoate ceva de la el fu un eşec. Nu, nu avea nici o idee cine ar fi sau ar fi putut fi femeia. Da, fusese de Crăciun la Rutherford Hall. Ajunsese abia în ajun, dar rămăsese în weekend.

— Asta ar fi tot, spuse inspectorul Craddock, fără să-i mai pună şi alte întrebări. Îi devenise repede foarte clar că nu avea la ce să se aştepte de la Harold Crackenthorpe.

Acum îl invitase pe Alfred, care intră în bibliotecă cu o oarecare nonşalanţă exagerată.

Când îl privi, Craddock avu uşorul sentiment că-l mai văzuse deja o dată. Dar pe unde? Fusese doar o fotografie într-un ziar? Oricum nu cu o ocazie plăcută. Trebuie să fi fost în legătură cu ceva dureros. Îl întrebă pe Alfred ce ocupaţii avea. Răspunsul veni cu totul neaşteptat.

— Momentan, lucrez în domeniul asigurărilor. Pentru scurt timp, m-a interesat lansarea unui nou tip de maşină de vorbit. O descoperire care provoacă schimbări radicale. Am câştigat foarte bine după urma ei.

Inspectorul Craddock îl ascultă plin de interes, în orice caz aşa lăsa impresia. Nimeni nu şi-ar fi închipuit că el studia cu atenţie costumul aparent elegant al lui Alfred şi aprecia cu destulă exactitate cât de puţin îl costase. Îmbrăcămintea lui Cedric se uzase zdravăn, dar avusese iniţial o croială bună şi stofa fusese excelentă. Aici se vedea numai o eleganţă ieftină care se recomanda singură. Craddock trecu în

revistă întrebările de rutină. Alfred se arătă interesat, poate, mai degrabă, amuzat.

— Este într-adevăr posibil ca femeia să fi fost angajată odată aici – nu pe post de cameristă, deoarece mă îndoiesc ca sora mea să fi avut vreodată aşa ceva. Poate că, în general, astăzi, nu se mai folosesc. Dar, bineînţeles, că e o mulţime de treburi casnice care necesită ajutor din afară. Dar Emma n-a recunoscut femeia şi atunci această supoziţie nu mai intră în discuţie, domnule inspector, căci Emma are o foarte bună memorie a figurilor. Dacă femeia asta venea de la Londra… pentru ce bănuiţi că s-a întâmplat cazul?

Puse întrebarea într-o doară, dar ochii săi trădau un interes deosebit pentru răspuns.

Inspectorul Craddock clătină din cap zâmbind.

Alfred îl privi scrutător.

— De fapt nu vreţi să spuneţi? Poate aţi găsit biletul de întoarcere în geanta ei. Aşa e?

— S-ar putea, domnule Crackenthorpe.

— Acum, să presupunem că ea venea de la Londra, că, probabil, bărbatul, cu care a vrut să se întâlnească, s-a gândit să folosească „Şopronul cel lung” ca cel mai potrivit pentru o crimă, căci, bineînţeles, putea înşela orice aparenţă. Evident, cunoaşte bine domeniul. Eu, în locul dumneavoastră, domnule inspector, m-aş opri la înfăţişarea lui.

— Asta şi fac, răspunse inspectorul Craddock liniştit, îi mulţumi lui Alfred şi îi dădu drumul.

— Ştiţi, îi spuse el lui Bacon, l-am mai văzut undeva pe omul ăsta…

Comisarul Bacon îşi exprimă părerea:

— Un tip dur… atât de dur încât, uneori, taie şi în carne vie… carnea lui.

— Nu credeam că aţi dori să mă vedeţi, spuse Bryan Eastley, scuzându-se, în timp ce stătea nehotărât în pragul

uşii de la bibliotecă… căci eu ţin mai mult de fundal decât de familie…

— Sunteţi, dacă nu greşesc, domnul Bryan Eastley, soţul Edithei Crackenthorpe, decedată.

— Exact.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că aţi venit din proprie iniţiativă. Presupun că ştiţi ceva şi aţi putea să ne ajutaţi într-un anumit mod.

— Din păcate, nu. Aş vrea să vă ajut. Întreaga poveste este a dracului de curioasă, nu vi se pare? Femeia vine încoace şi se întâlneşte, în toiul iernii, cu un anume individ, în şopronul gen vagon. N-ar fi pe gustul meu!

— Da, este într-adevăr curios, consimţi inspectorul Craddock.

— Este adevărat că era străină? Aşa se aude.

— Vă conduce acest lucru la o anumită bănuială?

Inspectorul îl studie cu atenţie. Dar Bryan doar ridică zâmbind amabil din umeri.

— Nu, răspunse el. N-aş putea zice.

— Poate era franţuzoaică, observă comisarul Bacon, pe un ton posomorât, când îi trecu asta în special prin cap.

Bryan păru interesat.

— Adevărat? Din Paris? Clătină din cap. De fapt, atunci totul devine şi mai incredibil. Nu vi se pare? Mă refer la întâlnirea pe care trebuia s-o aibă în şopron. Aţi mai avut vreodată un caz asemănător, în care ucigaşul să-şi ascundă victima într-un sarcofag? O fi vreun om care a dus o viaţă normală. Poate suferă de un complex, se crede Caligula sau altcineva?

Inspectorul Craddock nu acordă atenţie acestei întrebări. În schimb, continuă, aparent, în treacăt:

— Chiar nimeni din familie nu are relaţii în Franţa? Sau nu trăiesc acolo rude pe care să le cunoaşteţi?

— Nu pe care să le cunosc eu, spuse Bryan. Harold e căsătorit cu fiica unui pair sărăcit. Alfred nu prea preţuieşte femeile. Nu face altceva decât să se îndeletnicească cu

afaceri necurate, care, de obicei, par cam incorect. Şi Cedric? Îmi imaginez că are în Ibiza vreo două seńoritas pe care le învârte pe degete cum vrea el. Cel mai adesea, femeile sunt înnebunite după Cedric. Şi de aceea nu se rade întotdeauna şi arată de parcă nu s-ar fi spălat niciodată. Nu ştiu ce le atrage pe femei la el, dar ăsta este adevărul. Ceea ce vă povestesc nu-i aşa că nu vă ajută prea mult? Cred că Alexander ar putea să vă fie de mai mult ajutor decât mine. El şi cu Stoddart-West umblă, în stil mare, după urme şi amprente. Aş jura că vor găsi ceva.

Inspectorul Craddock îi spuse că asta i-ar bucura. Apoi, îi mulţumi lui Bryan Eastley şi îl rugă dacă ar putea s-o trimită pe Emma Crackenthorpe.

Inspectorul Craddock o privi pe Emma Crackenthorpe cu mai multă atenţie decât făcuse până atunci. Încă se mai gândea la expresia pe care o descoperise pe faţa ei înainte de prânz.

O femeie liniştită, nici proastă, nici strălucitoare. Una dintre acele fiinţe feminine plăcute care se pricep cum să transforme o casă într-un cămin, în care să domnească o atmosferă de armonie calmă, fără să găsească din partea bărbaţilor vreo recunoaştere de vreun fel.

Femeile ca ea sunt adesea subapreciate. Sub aparenţa lor liniştită se ascunde o tărie de caracter de care trebuie să ţii seama. Poate, se gândi Craddock, cheia secretului femeii moarte din sarcofag se găsea undeva, într-un colţ al creierului Emmei.

În timp ce-i treceau ideile astea prin cap, îi puse câteva întrebări mai puţin importante.

— Nu cred că ar mai fi ceva pe care nu i l-aţi spus deja comisarului Bacon, observă el. Nu e nevoie să vă deranjez cu întrebări inutile.

— Vă rog să mă întrebaţi tot ce doriţi.

— Aşa cum v-a spus domnul Wimborne, am ajuns la concluzia că femeia cea moartă nu provine din acest ţinut.

Asta ar putea să vă consoleze, dar identificarea ei, care ar fi trebuit să ne fie de folos, a îngreunat şi mai mult lucrurile.

— N-avea nimic la ea? Nici o geantă? Nici un act?

Craddock clătină din cap.

— Nici o geantă, nimic în buzunarele hainelor.

— Şi nu aveţi nici o idee de unde provenea? Cum se numea?

Craddock se gândi în sinea sa: „Ea ar putea şti… prea ţine cu tot dinadinsul să afle cine era femeia. De ce ar interesa-o atât de mult? Sunt convins că Bacon are, în mod sigur, aceeaşi impresie, şi el este un observator foarte atent…”

— Nu ştim nimic despre ea, răspunse. De aceea, sperăm ca cineva dintre dumneavoastră să ne ajute. Sunteţi sigură că nu ne-aţi putea ajuta? Chiar dacă nu aţi recunoscut-o, ar fi posibil ca, gândindu-vă mai bine, să ştiţi cine era.

I se păru că, o clipă, întârzie, înainte de a răspunde:

— N-am nici cea mai vagă bănuială.

Imperceptibil, inspectorul Craddock îşi schimbă atitudinea. Numai tonul său mai aspru o dovedea.

— Când domnul Wimborne v-a spus că femeia este străină, de ce aţi presupus că ar fi franţuzoaică?

Emma nu se lăsă încolţită. Îşi ridică doar uşor sprâncenele.

— Am presupus eu asta? Da, aşa e. Realmente nu ştiu de ce am făcut-o, dar eşti mai întotdeauna înclinat să crezi că străinii trebuie să fie francezi, atâta vreme cât nu cunoşti adevărata lor naţionalitate. Majoritatea străinilor de aici, din ţară, sunt francezi, nu-i aşa?

— N-aş putea afirma asta, domnişoară Crackenthorpe. În orice caz, în zilele noastre, nu mai e aşa. Avem străini de atâtea naţionalităţi: italieni, germani, austrieci şi, apoi, toţi scandinavii…

— Da. Aveţi perfectă dreptate.

— N-aţi avut un motiv mai întemeiat să credeţi că femeia era probabil franţuzoaică?

Nu se grăbi să repete afirmaţia. Se gândi puţin şi scutură hotărâtă din cap.

— Nu, răspunse ea. Nu cred absolut deloc că am avut un motiv anume.

Privirea ei liniştită, fără să clipească, o întâlni pe a inspectorului. Craddock se întoarse către inspectorul Bacon care se aplecă şi puse o pudrieră emailată pe masă.

— Cunoaşteţi pudriera asta, domnişoară Crackenthorpe?

O luă în mână şi o studie.

— Nu. În mod sigur nu este a mea.

— Şi nu aveţi idee cui i-a aparţinut?

— Nu.

— Atunci, deocamdată, nu mai e nevoie să vă mai deranjăm.

Zâmbi uşor, se ridică şi părăsi biblioteca. Din nou, Craddock avu impresia – poate, de data asta, era simplă închipuire – că ea se cam grăbise, răsuflase uşurată, ca şi cum căuta să se pună cât mai repede cu putinţă la adăpost şi să evite, astfel, alte întrebări.

— Credeţi că ştie ceva? întrebă Bacon.

Inspectorul Craddock dădu din umeri.

— Într-un anumit stadiu al anchetei, eşti înclinat să crezi că toţi ştiu mai mult decât vor să povestească.

— Şi, de obicei, ştiu mai mult, sublinie Bacon, pe baza propriei mele experienţe. Numai că, rareori, are ceva de-a face cu cazul propriu-zis. De cele mai multe ori e vorba de mici nereguli din cadrul familiei sau de anumite lucruri pe care oamenii s-au străduit să le îngroape şi pe care nu le doresc să le scoată la lumina zilei.

— Da, ştiu. Acum, oricum…

Ceea ce inspectorul Craddock ar mai fi vrut să spună, nu a mai avut ocazia, căci uşa se întredeschise şi un domn Crackenthorpe cât se poate de jignit păşi în bibliotecă:

— Frumoasă situaţiei mârâi el. Scotland Yardul soseşte aici şi nu consideră deloc de cuviinţă să se adreseze, în primul şi

în primul rând, capului familiei! Cine e aici stăpânul casei? Vreţi să-mi spuneţi? Cine e stăpân aici?

— Fireşte că dumneavoastră, domnule Crackenthorpe, încercă domnul Craddock să-l liniştească, în timp ce se ridica. Dar am auzit că i-aţi fi povestit deja comisarului Bacon aproape tot ceea ce ştiţi şi, apoi, sănătatea dumneavoastră fiind foarte şubredă, n-am vrut să vă deranjăm prea mult. Doctorul Quimper a spus…

— Desigur… desigur… sănătatea mea nu e prea bună. Dar în ceea ce îl priveşte pe doctorul Quimper, aşa se poartă o adevărată babă… e un medic excelent care înţelege cazul meu… dar i-ar plăcea să mă ţină în vată. Are o idee fixă în privinţa mâncării. Câte nu mai m-a întrebat de Crăciun, când m-am simţit cam rău. Vroia să ştie ce mâncasem, cine gătise şi cine mă servise. Numai prostii! Chiar dacă nu sunt un om pe deplin sănătos, mă simt destul de activ ca să vă ajut atât cât îmi stă în putere. O crimă în propria mea casă! Sau, oricum, pe pământul şi domeniul meu! „Şopronul cel lung” este, de altfel, o clădire interesantă. În stil elisabetan. Arhitectul din partea locului contestă asta, dar nu ştie ce vorbeşte. A fost construit cel mai târziu în 1580. Dar să nu mai discutăm despre asta. Ce-aţi dori să aflaţi de la mine? Ce teorie v-aţi format?

— Este încă prea devreme să dezvoltăm teorii, domnule Crackenthorpe. Încă ne străduim să aflăm cine era femeia.

— O străină, bănuiţi?

— Da, aşa credem.

— O spioană de temut?

— Puţin probabil, aş zice.

— Aţi zice! Prostii! Oameni de-ăştia sunt peste tot. Se infiltrează. Nu înţeleg de ce guvernul îi lasă să pătrundă în ţară. Probabil s-a ocupat cu spionajul industrial. Cu siguranţă!

— La Brackhampton?

— Fabrici există peste tot. Chiar şi în apropierea domiciliului meu, în spatele terasamentului de cale ferată.

Craddock îi aruncă lui Bacon o privire întrebătoare. Acesta răspunse:

— Cutii de tinichea.

— De unde aţi putea şti ce fac în realitate? Nu trebuie crezut cu uşurinţă ceea ce-ţi povestesc oamenii. Dar, bine! Dacă nu era spioană, ce era atunci? Credeţi, cumva, că ea a avut vreo legătură cu vreunul dintre stimaţii mei fii? În discuţie ar intra, în primul rând, Alfred. Harold, nu. El este prea prevăzător. Şi Cedric nu se oboseşte să trăiască în ţara asta. În regulă, poate că fusta a venit după Alfred. A fost urmărită de vreun om violent, care credea că ea are o întâlnire cu Alfred, şi a omorât-o. Ce părere aveţi de asta?

Inspectorul Craddock răspunse, cu diplomaţie, că ar fi, într-adevăr, o teorie care ar trebui luată în considerare. Dar sublinie faptul că domnul Alfred Crackenthorpe n-o recunoscuse.

— Ptiu! Frica! Nimic altceva! Alfred a fost întotdeauna un om laş. Minte, minte de stinge apele. Niciunul dintre băieţii mei nu e bun de ceva; doar nişte vulturi care aşteaptă să mor. Acesta este singurul lor scop în viaţă. Chicoti. Dar n-au decât să aştepte. N-am de gând să mor să le fac pe plac. Asta e tot ce vă pot spune… Am obosit. Trebuie să mă întind.

Ieşi din bibliotecă.

— O relaţie a lui Alfred? spuse Bacon, clătinând din cap. După părerea mea, bătrânul a intuit bine. Eu personal consider exclus. Alfred este, poate, în multe privinţe un client în care nu poţi avea încredere, dar nu e omul pe care îl căutăm. Mă gândesc mai mult la cel din aviaţie.

— Bryan Eastley?

— Da. Am avut, din când în când, ocazia să-l întâlnesc pe tip. Oamenii aceştia sunt, cum s-ar zice, fără patrie în lume, au avut, prea devreme în viaţa lor, de-a face cu moartea şi enervarea. Acum, viaţa li se pare prea blândă şi nemulţumitoare. Şi noi suntem vinovaţi că nu ne-am purtat cu ei aşa cum ar fi trebuit s-o facem. Totuşi, nu prea ştiu

unde am greşit. Acum, iată-i, numai trecut şi fără viitor. Şi sunt oameni care pot risca oricând. Individul obişnuit caută din instinct siguranţa… mai puţin din imbolduri morale cât din înţelepciune. Dar oamenii de care vă vorbeam înainte nu au teamă. Cuvântul siguranţă nu face parte din vocabularul lor. Dacă Eastley a avut o legătură cu o femeie şi a vrut să scape de ea… Se opri şi dădu neajutorat din umeri. Dar de ce să fi avut el dorinţa s-o omoare ca să scape de ea? Şi, apoi, dacă omori o femeie, n-o aşezi tocmai în sarcofagul socrului! Nu, dacă m-aţi întreba: niciunul dintre ei nu are nimic de-a face cu crima. Dacă ar fi fost implicaţi în asta, nu şi-ar fi dat osteneala să ascundă cadavrul – cum s-ar zice – după uşa casei. Mai aveţi altceva de făcut aici?

Craddock negă, după care Bacon îi propuse să-l conducă la Brackhampton să servească la el o ceaşcă de ceai. Inspectorul Craddock refuză invitaţia sub pretextul că ar dori să viziteze o veche cunoştinţă.

Capitolul X

Miss Marple îl privi pe inspectorul Dermot Craddock zâmbind mulţumită.

— Atât de mult mă bucur, zise ea, că v-au predat dumneavoastră cazul acesta. Am sperat asta.

— Când am primit scrisoarea dumneavoastră, m-am dus imediat la şef. Oricum auzise deja că cei din Brackhampton doreau să-i ajutăm, deoarece erau evident de părere că omuciderea nu se limita numai la localnici. Şeful a ascultat cu interes ceea ce i-am povestit de la dumneavoastră. Dacă înţeleg bine, aflase, de la naşul meu, multe despre dumneavoastră.

— Prea bunul sir Henry! murmură Miss Marple cu delicateţe.

— Mi-a spus că e vorba de o poveste cam ţicnită, care ar fi fost descoperită de două doamne mai în vârstă, care, contrar tuturor îndoielilor, se dovedise adevărată şi deoarece, în plus, o cunoşteam pe una dintre aceste doamne, vroia să-mi încredinţeze cazul. Şi aşa am ajuns

aici. Acum, dragă Miss Marple, după cum vedeţi, nu mi-am adus nici un om cu mine. Veţi considera, pe bună dreptate, că nu e vorba de vreo vizită oficială. Aş dori doar să stăm de vorbă, în mod plăcut.

Miss Marple râse.

— Ce vi s-a povestit de fapt?

— Cred că tot. Cunosc relatarea iniţială a prietenei dumneavoastră, doamna McGillicuddy, făcută poliţiei din St. Mary Mead. Ştiu de înştiinţarea conductorului şi de epistola trimisă de prietenă funcţionarului căilor ferate din Brackhampton. S-au întreprins toate cercetările necesare atât de cei de la căile ferate cât şi de către poliţie. Dar nu există nici o îndoială că dumneavoastră, cu o îndemânare fantastică, i-aţi bătut cu un atu mai mare.

— Nu cu un atu, îl corectă cu modestie Miss Marple. De altfel, aveam un avantaj foarte mare. Nimeni, în afară de mine, n-o cunoştea pe Elspeth McGillicuddy. Nu exista nici un martor care să fi putut atesta povestea ei. Şi apoi, când nu se reclamă dispariţia nici unei femei, bineînţeles că s-a presupus că e vorba de o poveste fantezistă inventată de o bătrână doamnă. Dar eu o cunosc pe doamna McGillicuddy!

— Sper că o voi cunoaşte şi eu de asemenea, răspunse inspectorul. Aş fi vrut să nu fi plecat în Ceylon. Oricum, am aranjat să se vorbească cu ea acolo.

— Raţionamentul meu nu e defel original, reluă discuţia Miss Marple. Totul se găseşte la Mark Twain; doar ştiţi povestea băiatului care a găsit calul! Şi-a zis că trebuie să se ducă acolo unde calul s-ar fi dus de unul singur. Aşa a procedat şi a găsit calul.

— V-aţi întrebat, aşadar, ce aţi fi făcut, după ce aţi fi comis o crimă groaznică, cu sânge rece? Craddock privi gânditor faţa uşor roşie a bătrânei doamne cam stânjenite. Desigur, în sinea dumneavoastră…

— Seamănă cu o chiuvetă, cum îi place nepotului meu Raymond să zică, îl completă Miss Marple, dând din cap animată. Dar îi răspund, de fiecare dată, să nu conteste

faptul că o chiuvetă de bucătărie reprezintă un lucru casnic comod care ar trebui să fie foarte igienic.

— Aţi putea merge ceva mai departe? Puneţi-vă în postura ucigaşului şi spuneţi-mi unde este acum.

Miss Marple oftă.

— Aş vrea s-o pot face. Dar n-am nici o idee… absolut nici o idee. Dar trebuie să fie cineva care a locuit la Rutherford Hall sau îl cunoaşte foarte bine.

— Aveţi dreptate. Dar asta deschide o foarte largă perspectivă. Un întreg şir de femei, care se duceau acolo ziua ca să muncească. De asemenea, multă lume a venit şi a plecat. Toţi cunoşteau „Şopronul cel lung” şi nu era un secret că cheia atârna deasupra uşii. Desigur, mulţi mai ştiau că înăuntru se afla un fel de muzeu şi un sarcofag! Oricine ar fi auzit de el, s-ar fi putut gândi că e un loc bun de ales pentru ascunderea unui cadavru.

— Fără îndoială. Văd câte greutăţi întâmpinaţi.

— N-o să ne atingem niciodată ţelul, zise Craddock, atâta timp cât nu ajungem să stabilim identitatea decedatei.

— Şi asta ar putea fi dificil.

— Dar vom reuşi, deşi va mai dura o vreme. Verificăm toate informaţiile care corespund dispariţiei unei femei cam de vârsta ei. Până acum nu avem nimic care să se potrivească descrierii. Haina ei de blană era foarte ieftină şi fusese cumpărată dintr-un magazin din Londra. Sute de mantouri de genul acesta au fost vândute în ultimele trei luni. Nici o vânzătoare nu a putut recunoaşte moarta după fotografie şi nu e de mirare căci a fost achiziţionată cu puţin timp înainte de Crăciun. Celelalte obiecte de îmbrăcăminte provin din străinătate. Cu precădere din Paris. Am luat legătura cu Parisul şi au început şi acolo cercetările. Mai devreme sau mai târziu, cineva va sesiza sau va da un anunţ că o rudă sau o chiriaşă a dispărut. Trebuie doar să aşteptăm.

— Pudriera n-a folosit deci la nimic?

— Din păcate, nu. Este un articol care se vinde cu sutele în Rue de Rivoli. E foarte ieftină. Apropo, ar fi trebuit s-o fi predat imediat poliţiei… sau, mai bine zis, domnişoara Eyelesbarrow nu trebuia s-o fi reţinut.

Miss Marple clătină din cap.

— Nici o clipă n-a fost vorba despre comiterea vreunei nereguli, remarcă ea. Când o tânără, în vreme ce exersează jucând golf, găseşte o pudrieră veche, de mică valoare, nu e nevoie să alerge imediat cu ea la poliţie, nu-i aşa? Miss Marple făcu o scurtă pauză, după care continuă pe un ton hotărât: Eu am considerat că e mult mai înţelept să găsească mai întâi moarta.

Inspectorul Craddock era cam consternat… teribil de impresionat.

— Păreţi că nu v-aţi îndoit niciodată, câtuşi de puţin, că ar fi putut fi descoperit cadavrul!

— Am fost sigură că Lucy Eyelesbarrow îl va găsi. Este deosebit de destoinică şi foarte inteligentă.

— Da, într-adevăr, aşa e! Personal mi-a fost teamă de ea, face ravagii pe cât de activă e. Nici un bărbat nu se va aventura vreodată s-o ia în căsătorie.

— Ştiţi, n-aş vrea să fac alte afirmaţii. El ar trebui, bineînţeles, să fie un bărbat cu totul deosebit. Miss Marple îşi urmări, pentr-o clipă, firul gândurilor. Cum aţi încheiat-o cu oamenii de la Rutherford Hall? întrebă ea.

— După câte văd, toţi depind de dumneavoastră. Vă ciugulesc din palmă… aşa s-ar zice vorbind la propriu. Apropo: ei nu ştiu nimic despre faptul că domnişoara Eyelesbarrow e în legătură cu dumneavoastră. Am păstrat asta pentru noi.

— Acum ea nu se mai află în legătură cu mine. Şi-a îndeplinit misiunea pe care i-am încredinţat-o.

— Deci ea şi-ar putea rezilia contractul ca să plece oricând doreşte?

— Da.

— Dar rămâne. De ce?

— Nu mi-a mărturisit motivele ei. Este o fată foarte inteligentă. Presupun că rămâne din interes.

— În legătură cu problema, sau cu familia?

— Poate, remarcă Miss Marple gânditoare, e greu de despărţit una de alta.

Craddock o privi pătrunzător.

— Vă gândiţi la ceva anume?

— O, nu… nu mă gândesc la nimic anume.

— Cred că mai vreţi să-mi spuneţi ceva deosebit legat de asta.

Miss Marple clătină din cap.

Dermot Craddock oftă:

— Deci n-am altceva de făcut decât să urmăresc cazul mai departe, cum se obişnuieşte să se zică pe la noi. Viaţa de poliţist este extrem de monotonă!

— Sunt sigură că veţi avea succes.

— Ceva indicii pentru mine? Alte idei inspirate?

— M-am gândit la ceva de genul oamenilor care călătoresc, răspunse vag Miss Marple. Mă refer la pictori, actori şi alţii de felul lor, care umblă din loc în loc şi nu au legături strânse cu ţara. Dispariţia unei asemenea femei ar trece uşor neobservată.

— Înţeleg. Ar putea fi ceva. O să analizăm, încă o dată, problema din punctul acesta de vedere. Apoi o întrebă: De ce zâmbiţi?

— Tocmai mă gândeam ce figură o să facă Elspeth McGillicuddy când o să audă că a fost găsit cadavrul.

— Adevărat? exclamă doamna McGillicuddy. Adevărat?

Nu-şi găsea cuvintele. Amuţise, uitându-se la tânărul drăguţ, care venise la ea cu o legitimaţie de serviciu, şi la fotografiile pe care le adusese cu el.

— Într-adevăr, ea e! Da, ea e! Sărmana! Recunosc că mă bucur că i-au găsit cadavrul. Nimeni nu a crezut un cuvânt din ceea ce le-am spus; nici poliţia, nici cei de la căile ferate, de altfel, nimeni. Te supără faptul că nu eşti crezut. În orice

caz, nimeni nu poate pretinde că n-am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.
Tânărul dădu din cap aprobator.
— Unde spuneaţi că a fost descoperit cadavrul? a dorit să afle doamna McGillicuddy.
— Într-un şopron, în afara Brackhampton-ului, pe domeniul ce aparţine de Rutherford Hall.
— N-am auzit niciodată de el. Cum a ajuns acolo?
Tânărul nu răspunse.
— Sunt sigură că Jane Marple l-a găsit. Pe Jane poţi să te bazezi.
— Cadavrul, o corectă tânărul care se uită prin notiţele sale, a fost localizat de o anume Lucy Eyelesbarrow.
— Nici de ea n-am auzit niciodată. Dar sunt convinsă că Jane Marple trebuie să aibă ceva de-a face cu povestea.
— În orice caz, doamnă McGillicuddy, o recunoaşteţi, cu toată siguranţa, pe femeia din fotografia asta? Sunteţi convinsă că este aceeaşi femeie pe care aţi văzut-o în trenul acela?
— Femeia strangulată de un bărbat: da.
— L-aţi putea descrie pe acest bărbat?
— Era înalt, răspunse doamna McGillicuddy.
— Da? Şi mai departe?
— Avea părul negru.
— Da. Şi?
— Asta e tot ceea ce vă pot spune. Se întorsese cu spatele la mine. Nu i-am zărit chipul.
— L-aţi recunoaşte, dacă l-aţi vedea?
— Câtuşi de puţin. Doar v-am spus că era cu spatele la mine. Nu l-am văzut la faţă.
— N-aveţi vreo idee de vârsta lui?
Doamna McGillicuddy rămase dusă pe gânduri.
— Nu. De fapt… Adică nu ştiu… dar sunt destul de sigură că nu era foarte tânăr. Umerii arătau… foarte puternici, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Tânărul dădu din cap. Treizeci de ani sau mai mult. Altceva n-am ce adăuga. Nu

mă uitam la el. O priveam pe ea… mâinile acelea care i-au cuprins gâtul… faţa ei… era aproape vânătă. Ştiţi, mai visez câteodată…

— Trebuie să fi fost o privelişte îngrozitoare, spuse tânărul, plin de înţelegere.

Îşi închise blocnotesul şi o întrebă:

— Când vă întoarceţi în Anglia?

— Nu înainte de trei săptămâni… dacă nu este necesar altfel.

O linişti repede.

— O, nu. Nu este necesar. În prezent, n-aţi putea face nimic. Dar, desigur, când vom aresta pe cineva… Ridică din umeri.

Poşta îi aduse o scrisoare de la Miss Marple. Îi trimitea o relatare amănunţită şi doamna McGillicuddy savură fiecare cuvânt, plină de mulţumire.

Capitolul XI

— Nu mi se pare înţelept din partea dumneavoastră, afirmă Cedric Crackenthorpe, cercetând-o cu atenţie pe Lucy Eyelesbarrow.

— În ce sens nu vi se par înţeleaptă?

— Nu înţeleg ce faceţi aici?

— Îmi câştig existenţa.

— Ca servitoare? întrebă el dispreţuitor.

— Sunteţi demodat! îi răspunse Lucy. Nu se mai găsesc astăzi servitoare. De meserie sunt menajeră.

— Dar munca pe care sunteţi obligată s-o îndepliniţi este imposibil să vă facă plăcere.

— Poate nu chiar toate aspectele muncii, dar gătitul îmi satisface curiozitatea creatoare şi am în mine pornirea de a face ordine, ceea ce îmi procură o adevărată bucurie.

— La mine domneşte o dezordine permanentă şi asta îmi procură plăcere, declară Cedric.

— Da, asta se observă la dumneavoastră.

— În căsuţa mea de pe Ibiza totul e simplu: trei farfurii, două ceşti cu farfurioare, un pat, o masă şi două scaune.

Pretutindeni e praf şi peste tot sunt pete de vopsea şi bucăţi de piatră – sculptez cu aceeaşi plăcere cu care pictez şi nimeni nu are voie să se atingă de ceva. Nu vreau nici o femeie în casă.

— În nici o postură?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Presupun că un bărbat cu un asemenea gust artistic ar duce, probabil, un anumit fel de viaţă intimă.

— Viaţa mea intimă, aşa cum o numiţi, mă priveşte personal, răspunse Cedric, cu demnitate. Ceea ce nu vreau să am este o femeie de tipul dumneavoastră, tiranică, ordonată, care să-şi bage nasul peste tot.

— Ah, cu câtă plăcere v-aş rostui o dată căsuţa, spuse Lucy zâmbind. Ar fi într-adevăr o schimbare.

— Nu o să aveţi niciodată prilejul acesta.

— Probabil că nu. De ce aţi lăsat să decadă totul aşa? Nu numai războiul trebuie să fi fost de vină!

— V-ar face chiar atâta plăcere să orânduiţi aici? Cât de întreprinzătoare sunteţi! Abia acum înţeleg cum de tocmai dumneavoastră a trebuit să descoperiţi un cadavru. Nu puteaţi lăsa în pace un sarcofag greco-roman. După o scurtă pauză, continuă: Nu, nu numai din cauza războiului. E din pricina tatei. De altfel, ce părere aveţi despre el?

— N-am avut prea mult timp să mă gândesc la asta.

— Nu vă feriţi! E un om rău… nu, mai degrabă un diavol… şi, după părerea mea, cam ţicnit. Normal, ne urăşte pe toţi… poate cu excepţia Emmei… şi asta din cauza testamentului bunicului.

Lucy îl privi întrebător.

— Bunicul meu a fost un adevărat om de afaceri. Într-o zi, tata a descoperit că e prea bun pentru aşa ceva. A călătorit în Italia şi Balcani şi a început s-o facă pe cârpaciul prin artă. Atunci bunicul a priceput pe dată. A constatat că fiul său nu e om de afaceri şi, din păcate, nu înţelege prea mult arta (în amândouă cazurile a avut dreptate) şi, ca urmare, şi-a lăsat toată averea nepoţilor. I-a încredinţat-o unei

societăţi tutelare. Tata trebuia să primească dobânzile în tot cursul vieţii, dar nu se putea atinge de capital. Ştiţi ce a făcut atunci? A încetat să mai cheltuie bani. S-a mutat aici şi a început să economisească. După părerea mea, el trebuie să fi acumulat o avere aproape la fel de mare ca cea lăsată de bunicul. Între timp, noi – Harold, eu însumi, Alfred şi Emma – n-am primit nici un penny din banii bunicului. Eu sunt un pictor sărac, Harold a devenit om de afaceri şi, acum, joacă un rol în City. El este singurul care are talent pentru făcut bani; totuşi am auzit vorbindu-se, recent, că n-ar mai sta aşa de bine în şa. În sfârşit, Alfred… este oaia neagră a familiei…

— Cum aşa?

— N-a fost niciodată în închisoare, dar, de câteva ori, era pe aproape. În timpul războiului, a lucrat la ministerul pentru aprovizionarea trupelor, dar a fost îndepărtat, pe neaşteptate, în nişte împrejurări cam dubioase. Apoi a făcut nişte afaceri cu conserve de fructe şi a mai existat un scandal din pricina unei poveşti cu ouă.

— Nu este oare cam neînţelept de povestit toate astea străinilor?

— De ce? Sunteţi spioana poliţiei?

— Aş putea fi.

— Nu cred. Eraţi deja angajată să trebăluiţi pe aici, pe când poliţia nu se interesa deloc de noi. Cred…

Se întrerupse, când o văzu venind pe sora lui, Emma.

— Hello, Em! îţi faci griji?

— Da. Aş vrea să vorbesc cu tine, Cedric.

— Trebuie să mă întorc în casă acum, spuse cu tact, Lucy.

— Rămâneţi! zise Cedric. Prin povestea cu crima aţi devenit o membră a familiei.

— Am o mulţime de făcut, se scuză Lucy.

Se întoarse repede. Cedric o urmări cu privirea.

— Arată bine, remarcă el. Cine e ea, de fapt?

— O, e foarte cunoscută, răspunse Emma. Şi-a făcut din acest fel de ocupaţie o specialitate. Dar s-o lăsăm pe Lucy

Eyelesbarrow! Îmi trec prin minte lucruri care mă neliniştesc foarte mult, Cedric. Poliţia bănuieşte că femeia cea ucisă ar fi o străină, probabil o franţuzoaică. Cedric, crezi că e posibil… să fi fost Marţine?

Cedric o privi câteva secunde, ca şi cum n-ar fi auzit-o.

— Marţine? Cine anume… ah, vrei să zici Marţine?

— Da, crezi…

— De ce, Dumnezeule, să fie Marţine?

— Telegrama pe care a trimis-o a fost ciudată, dacă stai şi te gândeşti la ea. Trebuie să fi sosit aproximativ în perioada aceea… Crezi că a venit încoace şi…

— Prostii! De ce să fi venit aici Marţine? Şi ce să fi căutat în „Şopronul cel lung”? Ideea mi se pare cu totul incredibilă.

— Nu crezi că ar trebui să-i spun comisarului Bacon sau celuilalt?

— Ce să spui?

— În legătură cu Marţine. În legătură cu scrisoarea.

— Nu mai încurca şi tu, surioară, lucrurile şi nu mai povesti poliţiei orice detaliu fără importanţă, care n-are nimic de-a face cu cazul. De altfel, nu m-am gândit niciodată serios la scrisoarea Marţinei.

— Dar eu…

— Dintotdeauna ai fost înclinată să crezi lucruri imposibile. Sfatul meu e să-ţi ţii gura. E treaba poliţiei să identifice cadavrul. Pariez că Harold ar spune la fel, dacă l-ai întreba.

— Fireşte că-i voi spune acelaşi lucru lui Harold. Şi lui Alfred. Dar mă simt neliniştită, Cedric, îmi fac, zău, tot felul de gânduri şi nu ştiu cum ar trebui să procedez.

— Nu fă nimic, răspunse prompt Cedric.

Emma Crackenthorpe oftă. Se întoarse încet spre casă. Se vedea că ceva o frământă. Când ajunsese aproape de casă, doctorul Quimper deschise portiera maşinii sale destul de demodate. De îndată ce o zări, lăsă automobilul şi-i ieşi în întâmpinare.

— Starea tatălui dumneavoastră este uimitor de bună, domnişoară Emma, îi spuse el. O crimă înseamnă ceva pentru el! Manifestă un interes sporit pentru viaţă. Trebuie să recomand doctoria asta şi altora dintre pacienţii mei.

Emma zâmbi mecanic. Doctorul Quimper îşi dădu seama imediat că era ceva în neregulă cu ea.

— Vă frământă ceva? întrebă el.

Emma îl privi. Se obişnuise deja să simtă prietenia şi simpatia lui pline de consolare. Devenise un prieten pe care se putea baza, nu numai un sfătuitor în ale medicinii. Nu se lăsa dusă în eroare de grosolănia sa. Ea ştia că, sub aparenţa sa aspră, se ascundea o inimă caldă.

— Da, mă frământă ceva, recunoscu ea.

— Nu doriţi să-mi povestiţi? Fireşte, dacă nu vreţi, lăsaţi-o baltă!

— Tare aş vrea să vă povestesc. O parte o ştiţi, întrebarea e doar ce trebuie să fac.

— Mi se pare că judecata dumneavoastră a fost mai totdeauna corectă. În ce constă dificultatea?

— Vă amintiţi… sau poate nu vă amintiţi… că v-am povestit odată, despre un frate… despre un frate care a murit în război.

— Vreţi să spuneţi că se căsătorise, sau că dorise să se căsătorească. Nu era vorba de o franţuzoaică?

— Da. Chiar imediat după ce am primit scrisoarea de la el, a căzut în război. Niciodată n-am auzit ceva de la fată sau despre ea. Tot ceea ce ştiam despre ea era prenumele. Ne-am aşteptat mereu ca să scrie sau să vină aici. Dar n-a făcut-o. N-am aflat nici cel mai mărunt lucru de la ea… până acum vreo lună, în ajunul Crăciunului.

— Îmi aduc aminte. Aţi primit atunci o scrisoare, nu-i adevărat?

— Da. În ea spunea că se află în Anglia şi că i-ar face plăcere să ne viziteze. Ne-am pregătit pentru asta, dar, în ultima clipă, a trimis o telegramă prin care ne anunţa că trebuia, în mod cu totul neaşteptat, să se întoarcă în Franţa.

— Şi?
— Poliţia crede că femeia ucisă e franceză.
— Chiar? Aşa cred? Mai înainte, am avut impresia că trebuie să fi fost englezoaică, dar poate că m-am înşelat. Ceea ce vă neliniştеşte este posibilitatea ca femeia ucisă să fi putut fi logodnica fratelui dumneavoastră?
— Da.
— Mi se pare absolut imposibil, răspunse doctorul Quimper. Apoi adăugă: Totuşi, vă înţeleg îndoielile.
— Mă întreb dacă nu trebuie să povestesc totul poliţiei. Cedric şi ceilalţi consideră că e inutil. Ce părere aveţi?
— Hm! Doctorul Quimper îşi strânse buzele. Tăcu o vreme şi căzu pe gânduri. În cele din urmă, spuse tărăgănat: Este, desigur, mult mai simplu, dacă nu povestiţi nimic. Îi înţeleg pe fraţii dumneavoastră. Cu toate astea…
— Da?
Quimper o privi plin de bunăvoinţă.
— Faceţi-mi hatârul şi povestiţi-le, zise el. N-o faceţi dacă asta vă va aduce neliniştе. Vă cunosc.
Emma se înroşi uşor.
— Poate m-am prostit.
— Faceţi ceea ce consideraţi că e mai bine, draga mea, şi nu vă mai îngrijoraţi de ceea ce ar spune ceilalţi membri ai familiei. Vă preţuiesc mai mult puterea dumneavoastră de judecată decât pe cea a oricăruia din întreaga casă.
Capitolul XII
— Hei! Veniţi odată încoace?
Lucy îşi întoarse surprinsă capul, Bătrânul domn Crackenthorpe privea prin uşa întredeschisă şi-i făcea nerăbdător semn cu mâna.
— Doriţi ceva, domnule Crackenthorpe?
— Nu mai vorbiţi atâta! Veniţi încoace!
Lucy se supuse. Bătrânul domn Crackenthorpe o luă de braţ, o trase în cameră şi închise uşa după ea.
— Aş vrea să vă arăt ceva, îi spuse el.

Lucy se uită în jur. Se afla într-o cameră mică care, evident, trebuia să folosească drept birou, dar tot atât de evident, de foarte mult timp, nu folosise acestui scop. Pe birou stăteau mari grămezi de hârtii prăfuite, pe când pânze de păianjeni atârnau în ghirlande de pe tavan şi în colţuri. Aerul mirosea a stătut.

— Doriţi să fac curăţenie în camera asta? întrebă ea.

Bătrânul domn Crackenthorpe clătină din cap.

— Nu, în nici un caz! Ţin închisă camera asta. Emmei i-ar plăcea să-şi facă treabă pe aici, dar eu nu-i permit. E camera mea. Vedeţi pietrele acestea? Sunt probe de pietre geologice.

Lucy se uită la o colecţie de douăsprezece sau paisprezece bucăţi de stâncă, într-o parte cu suprafaţa netedă, în cealaltă parte, aspre.

— Drăguţe, zise ea prietenoasă. Foarte interesant!

— Aveţi perfectă dreptate. Sunt interesante. Uite o fată deşteaptă! Nu arăt pietrele acestea oricui. Dar am să vă mai arăt şi altceva.

— Sunteţi foarte amabil, dar acum trebuie neapărat să mă întorc la treabă. Sunt şase oameni în casă…

— Şi mă duc în sapă de lemn prin pofta lor de mâncare. Tot timpul vor să mănânce! Altceva nu fac când vin aici. Nici nu se gândesc să plătească pentru masă. Adevărate ploşniţe! Abia aşteaptă cu toţii să mor… dar sunt mai rezistent decât ştie chiar Emma!

— În mod sigur sunteţi.

— Nici nu sunt chiar atât de bătrân. Emma face în aşa fel de parcă aş fi mai bătrân şi mă tratează corespunzător. Şi dumneavoastră vi se pare că sunt bătrân?

— Bineînţeles că nu, spuse Lucy.

— Ce fată înţelegătoare! Ia, uitaţi-vă aici!

Indică un fel de hartă mare, decolorată, care atârna pe perete. Uitându-se mai de aproape, Lucy îşi dădu seama că nu reprezenta o hartă ci un arbore genealogic. Unele nume erau atât de fin scrise încât numai cu ajutorul unei lupe ar fi

putut fi citite. Însă, strămoşii îndepărtaţi fuseseră notaţi cu litere mari şi, deasupra numelor lor, erau aşezate coroane.

— Ne tragem din regi, spuse domnul Crackenthorpe. Este arborele genealogic al mamei mele, nu al tatălui meu. El a fost un plebeu, un bătrân obişnuit! Nu-i plăcea de mine pentru că i-am fost întotdeauna superior. Am avut un simţ înnăscut pentru artă şi sculpturi clasice, pe când el – al naibii bătrân zgârcit – nu înţelegea nimic. Nu-mi aduc aminte de mama. A murit când aveam doi ani şi era ultima din familia ei. Domeniul său a fost ipotecat şi s-a căsătorit cu tata. Dar uite aici: Edward cel Vestit… Ethelred Neconfesorul… şi mulţi alţii de pe vremea dinainte de venirea normanzilor. Dinainte de normanzi… asta e ceva, nu-i aşa?

— Da, e ceva!

— Acum o să vă arăt altceva. O conduse prin cameră şi Lucy simţi, cu neplăcere, cât de puternice erau degetele care o ţineau de braţ. Într-adevăr, la bătrânul domn Crackenthorpe nu se observa nici o slăbiciune. Se opri în faţa unei mobile vechi, negre, de stejar. O vedeţi? Provine din Lushington, domeniul familiei mamei mele. Aţi vrea să vedeţi ce e înăuntru?

— Arătaţi-mi dumneavoastră, dacă doriţi, spuse Lucy.

— Curioasă? Toate femeile sunt curioase.

Luă o cheie din buzunar şi deschise uşa de jos. Scoase la iveală o casetă surprinzător de nouă. O deschise.

— Ia, uitaţi-vă la asta.

Ridică o rolă mică, învelită în hârtie şi o desfăcu la un capăt. Nişte monezi de aur i se rostogoliră în căuşul mâinii.

— Ia, uitaţi-vă la ele, domnişoară! Vedeţi monezile? Luaţi-le în mână. Le simţiţi? Ştiţi ce sunt? Aş paria că nu. Sunteţi prea tânără. Monezi de aur… Erau utilizate ca mijloc de plată, înainte de a veni la modă bancnotele astea dreptunghiulare. Valorează mult mai mult decât hârtiile astea caraghioase. Le-au adunat de multă vreme. În caseta asta am o mulţime de alte lucruri. Emma nu ştie de ele.

Nimeni nu ştie. Este secretul nostru. Mă înţelegeţi, domnişoară? Ştiţi de ce vă povestesc despre astea şi vă arăt totul?

— Nu, de ce?

— Deoarece nu trebuie să credeţi că sunt un bătrân bolnav, la capătul puterilor. Soţia mea era o fiinţă candidă, netalentată. Dumneata ai însă talent. Sunteţi o tânără drăguţă. Vă dau un sfat: nu vă aruncaţi în braţele unui tânăr! Bărbaţii tineri sunt zgârciţi. Se gândesc la viitorul lor. Aşteptaţi… Degetele îi încleştară braţul Lucyei. Îşi apropie gura de urechea ei: Mai mult nu vă spun. Aşteptaţi! Proştii cred că voi muri în curând, dar se înşeală. Nu m-aş mira, dacă le-aş supravieţui tuturor. Atunci vom vedea! Harold n-are copii. Cedric şi Alfred nu sunt căsătoriţi. Emma… nu se va mărita. Se omoară după Quimper, dar Quimper nu se va gândi niciodată să se însoare cu Emma. Apoi mai e Alexander. Da, Alexander… dar, ştiţi, îmi place de Alexander. E comic, dar îmi place să-l chinui. Tăcu o clipă şi-şi frecă bărbia. În cele din urmă spuse:

— Ei, fato, cum stăm? Cum vi se pare?

— Domnişoară Eyelesbarrow…

Vocea Emmei răsună înăbuşită prin uşa închisă. Lucy se folosi recunoscătoare de ocazie.

— Mă strigă domnişoara Crackenthorpe. Trebuie să plec. Vă mulţumesc foarte mult că mi-aţi arătat toate astea…

— Nu uitaţi… secretul nostru…

— N-am să-l uit, răspunse Lucy. Ieşi în grabă din cameră şi se întrebă dacă nu primise tocmai o cerere în căsătorie…

Dermot Craddock stătea în camera sa de lucru, la birou. Se aplecase într-o parte şi vorbea la telefon, în timp ce se rezema cu coatele de masă. Vorbea în franceză – o limbă pe care o stăpânea bine.

— A fost numai aşa, o idee, vă rog să înţelegeţi corect.

— Desigur, o idee, sună răspunsul din Paris. Am început cercetările în cercurile celor care se întâlnesc. După câte aud nu se desfăşoară fără rezultate. Adică, femei de felul

acesta dispar foarte uşor, dacă n-au familie sau vreun iubit. Pleacă într-un turneu sau îşi găsesc un nou iubit şi nimeni nu întreprinde cercetări, dacă dispar brusc. Păcat că, după fotografia pe care mi-aţi trimis-o, femeia poate cu greu fi recunoscută. Bineînţeles, că strangularea schimbă mult înfăţişarea. Dar asta nu modifică situaţia. Am să studiez ultimele rapoarte ale oamenilor mei. Poate dăm peste ceva. Au revoir, mon cher.

În timp ce Craddock se despărţea politicos de colegul său de la Paris, i se puse o hârtie pe birou. Citi: „Domnişoara Emma Crackenthorpe ar dori să-i vorbească domnului inspector Craddock în problema de la Rutherford Hair.”

Îi spuse funcţionarului:

— Conduceţi-o aici pe domnişoara Crackenthorpe.

Era clar, deci, că nu se înşelase. Emma Crackenthorpe ştia ceva. Poate nu prea mult, dar totuşi ceva şi se hotărâse să-i vorbească.

Când ea intră, el se ridică, îi întinse mâna şi o invită să ia loc.

— Aţi venit să-mi povestiţi ceva, domnişoară Crackenthorpe, adevărat? Sunteţi neliniştită. Am dreptate? Poate e doar un fleac şi vă gândiţi că, probabil, nu are nimic de a face cu problema, dar sunteţi de părere că ar fi mai bine să-mi vorbiţi despre el De aceea aţi venit. Am sau nu dreptate? Presupun că are legătură cu identitatea femeii. Credeţi că ştiţi cine a fost. Aşa e?

— Nu, nu, nu tocmai. Mi se pare cât se poate de imposibil, dar…

— Dar există o posibilitate şi asta vă nelinişteşte. Cel mai bine ar fi să-mi povestiţi, poate v-ar reda liniştea.

Emma ezită o vreme, apoi spuse:

— I-aţi văzut pe trei dintre fraţii mei. Am mai avut un al patrulea frate, Edmund, care a murit în război. Cu puţin timp înainte de a cădea pe front, mi-a scris din Franţa.

Îşi deschise poşeta şi scoase o scrisoare îngălbenită şi mototolită. O citi: „Sper să nu te sperii, Emmie, dar trebuie

să-ţi spun că mă voi căsători. Cu o franceză. Totul s-a întâmplat pe neaşteptate, dar ştiu că ţie îţi va place de Marţine şi o vei lua la tine, dacă mie mi se va întâmpla ceva. În scrisoarea mea viitoare îţi voi da mai multe amănunte. Atunci voi fi însurat. Anunţă-l cu grijă pe bătrân, da? Probabil se va înfuria îngrozitor”.

Inspectorul Craddock întinse mâna. Emma i-o dădu şovăind. Continuă repede:

— Două zile după primirea acestei scrisori, a sosit o telegramă, în care se spunea că Edmund e dat dispărut, probabil căzut în război. Apoi s-a constatat definitiv că e mort. Era aproape de Dunkerque, aşadar într-o vreme în care domnea o mare zăpăceală. După câte am aflat nu se găsea în nici un act militar sau vreo indicaţie din care să reiasă că el se căsătorise. Dar aşa cum v-am mai zis, era o perioadă foarte încurcată. N-am auzit niciodată nimic despre fată. După încheierea războiului, am încercat să fac cercetări, dar, întrucât îi cunoşteam numai prenumele şi, pe-atunci, partea respectivă a Franţei fusese ocupată de germani, am întâmpinat mari greutăţi să descopăr ceva. În cele din urmă, mi-am închipuit că nunta n-a avut loc niciodată, că fata, pesemne, s-a măritat, înainte de terminarea războiului, cu altcineva, sau a murit şi ea.

Inspectorul Craddock aprobă din cap. Emma continuă:

— Imaginaţi-vă surpriza mea când, acum o lună, am primit o scrisoare, semnată de o oarecare Marţine Crackenthorpe.

— Aveţi scrisoarea aceasta?

Emma scoase scrisoarea din geantă şi i-o întinse inspectorului, care o citi cu interes. Scrisul de mână evidenţia clar o femeie educată.

Chčre mademoiselle!

Sper să nu vă speriaţi când veţi citi scrisoarea aceasta. Încă nu ştiu dacă fratele dumneavoastră, Edmund, v-a înştiinţat că ne-am căsătorit. A spus că vrea s-o facă. Numai după câteva zile de la căsătoria noastră, el a murit şi, în acelaşi timp, germanii au ocupat satul nostru. La sfârşitul

războiului, am hotărât să nu vă scriu sau să vin la dumneavoastră, deşi Edmund m-a sfătuit să fac aşa. Dar între timp începusem e nouă viaţă şi nu aveam nevoie de ajutorul dumneavoastră. Acum, însă, lucrurile s-au schimbat. Vă scriu această scrisoare la dorinţa fiului meu. El este şi fiul fratelui dumneavoastră şi nu mai pot să-l privez de avantajele la care are dreptul. La începutul săptămânii viitoare sosesc în Anglia. Doriţi să-mi confirmaţi dacă pot să vă vizitez? Adresa mea pentru scrisori e: 126 Elvers Crescent, nr. 10.

Primiţi asigurarea stimei mele cele mai mari, Marţine Crackenthorpe

Craddock tăcu o vreme. Reciti scrisoarea cu mare atenţie, înainte de a i-o înapoia.

— Ce aţi făcut, după ce aţi primit scrisoarea aceasta, domnişoară Crackenthorpe?

— Cumnatul meu, Bryan Eastley, era, pe-atunci, din întâmplare, la mine. Am discutat cu el despre scrisoare. Apoi, i-am telefonat fratelui meu, Harold, la Londra şi i-am cerut părerea. Harold a fost foarte sceptic şi m-a sfătuit să fiu cât se poate de prudentă. Şi-a exprimat părerea că ar trebui să verificăm exact dacă expeditoarea scrisorii se căsătorise într-adevăr cu fratele nostru.

Emma făcu o scurtă pauză şi apoi continuă:

— Asta părea, natural, absolut raţional şi am fost de acord cu el. Dacă fata – sau mai bine zis femeia – era, cu adevărat, Marţine, despre care îmi scrisese Edmund, atunci trebuia s-o primim cu prietenie. Aşa că i-am trimis răspunsul la adresa dată şi am invitat-o să vină la Rutherford Hall. Vreo două zile mai târziu, a sosit o telegramă din Londra: „Din păcate, ocupată, pe neaşteptate, mă întorc în Franţa. Marţine.” Apoi, nici o scrisoare, şi n-am mai auzit nimic altceva despre ea.

— Şi când s-au întâmplat toate astea?

— Cu puţin timp înainte de Crăciun. Ştiu asta, întrucât voisem să-i propun să petreacă sărbătorile la noi. Cum tata

nici nu a vrut să audă, i-am propus să vină în week-end-ul de după Crăciun, căci familia era încă adunată.

— Şi credeţi că femeia al cărui cadavru a fost găsit în sarcofag ar putea fi această Marţine?

— Când aţi spus că e probabil o străină, atunci am devenit cam neliniştită. Când, la sfârşit…

Vocea i se înecă.

Craddock interveni repede:

— Aţi procedat bine că aţi venit la mine şi mi-aţi povestit. Vom face cercetări. Sunt convins că femeia care v-a scris s-a înapoiat cu adevărat în Franţa, este în viaţă şi totul e în ordine. Pe de altă parte, datele îl fac pe oricine să şovăie, cum şi dumneavoastră înşivă deja aţi recunoscut. Cum aţi auzit la stabilirea cauzei decesului, după părerea medicului legist, moartea femeii găsite în sarcofag trebuie să fi survenit cu trei-patru săptămâni în urmă. Dar nu vă mai faceţi griji, domnişoară Crackenthorpe. Lăsaţi treaba în seama noastră. Adăugă în treacăt: V-aţi sfătuit cu domnul Harold Crackenthorpe? Nu? Nici cu tatăl şi cu ceilalţi fraţi?

— Normal că a trebuit să-i povestesc tatei. S-a înfuriat îngrozitor. Zâmbi uşor. Era convins că este vorba de o escrocherie pusă la cale, prin care se voia să fim storşi de bani. Tata se enervează întotdeauna când se pune problema banilor. Crede, sau pretinde, că ar fi un ora sărac. În realitate, are un venit foarte mare şi abia cheltuie un sfert din el. Bineînţeles, că şi-a pus deoparte economii considerabile. Meditä o clipă şi apoi continuă: Le-am povestit şi celorlalţi doi fraţi ai mei. Lui Alfred i s-a părut că ar fi o glumă, dar s-a gândit că ar fi la fel de bine şi o manevră de a ne înşela. Pe Cedric nu l-a interesat, de fapt nu-l interesează decât propria-i persoană. Am hotărât că familia trebuie s-o primească pe Marţine şi că avocatul nostru, domnul Wimborne, să fie invitat să participe la întâlnire.

— Ce a crezut domnul Wimborne despre caz?

— Tocmai vroiam să vorbim cu el când ne-a parvenit telegrama Marţinei.

— Şi nu aţi mai întreprins alte demersuri?

— Totuşi, am scris la adresa din Londra şi am menţionat pe plic: „Rog trimiteţi la noua adresă!” Dar nu am primit nici un fel de răspuns.

— Ciudată afacere…

O privi scrutător:

— Personal ce credeţi?

— Nu ştiu ce ar trebui să fac.

— Şi cum aţi considerat cazul atunci? Aţi crezut că scrisoarea e originală sau aţi fost de aceeaşi părere cu tatăl şi fraţii dumneavoastră? Cum s-a manifestat cumnatul? El ce părere a avut?

— Bryan a socotit că scrisoarea e originală.

— Şi dumneavoastră înşivă?

— Nu eram sigură că e treaba mea.

— Dar ce aţi simţit? Presupunând acum că această femeie era într-adevăr văduva fratelui dumneavoastră, Edmund?

Trăsăturile feţei Emmei se relaxară.

— Am ţinut mult la Edmund. Era fratele meu preferat. Mi se părea că o fată ca Marţine ar putea, desigur, scrie, în anumite condiţii, scrisoarea. Totul suna foarte natural. Am presupus că, până la sfârşitul războiului, ea ori s-a recăsătorit, ori trăieşte cu un bărbat care a avut grijă de ea şi de copil. Poate că, pe urmă, omul acesta a murit sau a părăsit-o. Mi s-a părut firesc ca ea să se adreseze familiei lui Edmund… aşa cum el însuşi dorise. Am considerat scrisoarea originală şi normală, dar Harold ne-a atras atenţia că scrisoarea ar fi putut fi întocmită de o femeie care o cunoscuse bine pe Marţine şi, ca urmare, era în măsură să conceapă o epistolă care să sune veridic. A trebuit să-i dau dreptate… dar, cu toate astea…

Tăcu.

— Aţi fi dorit să fie adevărat, nu-i aşa? întrebă Craddock prietenos.

Îl privi recunoscătoare.

— Da, doream să fie adevărat. M-aş fi bucurat atât de mult dacă Edmund ar fi lăsat un fiu în urma lui.

Craddock dădu înţelegător din cap.

— După cum spuneţi, la prima vedere, scrisoarea lasă impresia că e veridică. Surprinzător este însă ceea ce a urmat: înapoierea bruscă a Marţinei la Paris şi faptul că, de atunci, n-aţi mai avut nici o veste de la ea. Îi răspunseseţi cu prietenie şi eraţi pregătită s-o întâmpinaţi cu căldură. Atunci, de ce, după ce a trebuit să se întoarcă în Franţa, nu a mai scris ea? Asta e surprinzător, atâta vreme cât admitem afirmaţiile dumneavoastră că Edmund s-a căsătorit cu ea. Dacă, dimpotrivă, era o mincinoasă, atunci, natural, comportamentul ei e mai uşor de explicat. Mă gândeam că poate îi ceruseţi sfatul domnului Wimborne, el a întreprins cercetări şi femeia s-a speriat. Dar spuneţi că nu e aşa. Dar este, totuşi, posibil, ca unul dintre fraţii dumneavoastră să fi făcut aşa ceva. Poate că această Marţine avea ceva necurat în viaţa dusă mai înainte şi care, la cercetări, ar fi ieşit la lumină. Ea trebuie să fi presupus că are de a face numai cu sora plină de bunăvoinţă a lui Edmund, nu cu oameni de afaceri încăpăţânaţi, duri. A sperat, pesemne, să primească de la dumneavoastră bani pentru copil, fără să i se pună multe întrebări. În loc de aceasta, a descoperit că avea să se confrunte cu alte greutăţi. Bineînţeles, ar fi suferit urmări legale foarte grave. Dacă Edmund Crackenthorpe ar avea un fiu legitim, acesta ar fi unul din moştenitorii averii bunicului său.

Emma încuviinţă.

— În afară de aceasta, dacă sunt corect informat, el ar moşteni, de asemenea, şi Rutherford Hall, precum şi domeniul, terenul care reprezintă o mare valoare ca loc pentru construcţii.

Emma păru uşor speriată.

— Da. La asta nu m-am gândit deloc.

— Acum n-aş mai vrea să-mi fac alte gânduri, spuse inspectorul Craddock. E bine că aţi venit la mine. Voi întreprinde cercetări, dar consider cât se poate de improbabil ca între femeia care a scris scrisoarea – posibil, o intenţie de înşelăciune – şi femeia a cărui cadavru a fost găsit în sarcofag să existe vreo legătură.

Emma se ridică cu un oftat de uşurare.

— Mă bucur că v-am povestit toate astea.

Craddock o conduse până la uşă.

Apoi, îl chemă la el pe poliţistul criminalist Wetherall.

— Bob, am de lucru pentru tine. Du-te la 12.6 Elvers Crescent nr. 10. Ia cu tine fotografii ale femeii descoperite în sarcofag. Vezi ce ai putea afla despre o femeie care s-a prezentat drept doamna Marţine Crackenthorpe şi care, ori a locuit ori, în perioada cuprinsă între 15 decembrie şi sfârşitul lunii, şi-a luat scrisorile de acolo.

— Da, domnule.

Craddock s-a întors la alte documente care se adunaseră pe biroul său. În după-amiaza aceea şi-a vizitat un prieten care avea o agenţie teatrală. Cercetările sale rămaseră fără nici un rezultat. Când se întoarse la birou, găsi o telegramă de la Paris: „Descrierea dumneavoastră i s-ar potrivi Annei Strawinska din Baletul Maritski. Vă propunem să veniţi aici Dessin. Préfecture.”

Craddock răsuflă adânc şi fruntea i se descreţi. Se hotărî să plece cu trenul de noapte spre Paris.

Capitolul XIII

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că m-aţi invitat la ceai, îi spuse Miss Marple Emmei Crackenthorpe.

Miss Marple era o bătrână doamnă încântătoare, întreaga faţă îi strălucea, în timp ce se uita în jurul său. Îl privi zâmbind pe Harold Crackenthorpe în costumul lui închis la culoare, ireproşabil, dădu din cap cu un zâmbet fermecător spre Alfred, când acesta o invită să servească din pâine şi, în treacăt, îl contemplă pe Cedric, care stătea cu o mină întunecată, în sacoul său sărăcăcios, lângă şemineu.

— Ne bucurăm foarte mult că aţi putut veni, spuse politicoasă Emma.

Nimic nu amintea de scena, care avusese loc după prânz, când Emma declarase deodată: „Ah, dragilor! Uitasem cu totul. I-am permis domnişoarei Eyelesbarrow să-şi aducă mătuşa cea în vârstă astăzi, la ceai.”

— Amân-o! spuse Harold grosolan. Avem încă o mulţime de discutat. N-avem nevoie aici de străini.

— Las-o să vină! interveni Cedric. Am putea scoate ceva de la ea despre minunea aia de fată, Lucy. Ca să fiu sincer, aş dori să cunosc ceva mai multe despre Eyelesbarrow. Nu prea am încredere în ea. E mult prea vicleană.

— Are relaţii foarte bune, reluă Harold. Am cerut informaţii despre ea. Trebuie, totuşi, să ştim ce e cu ea, cum de a cotrobăit pe-aici şi a găsit cadavrul. Întreaga afacere a fost stranie.

— Numai de-am şti cine a fost blestemata aia de femeie, zise Alfred.

— Trebuie să-ţi spun, Emma, că nu ţi-ai dat seama, ce faci, când te-ai dus la poliţie şi le-ai povestit că răposata ar putea fi prietena franceză a lui Edmund. Acum, probabil, sunt convinşi că unul dintre noi a omorât-o.

— Harold are multă dreptate, declară Alfred. Chiar nu ştiu ce te-a apucat. De atunci am sentimentul că sunt supravegheat peste tot de detectivi.

— I-am spus că nu trebuie să se ducă la poliţie, îl asigură Cedric. Dar Quimper a îndemnat-o.

— Asta nu-i treaba lui, strigă Harold mânios. Să stea printre pastilele şi prafurile lui!

— Ia, nu vă certaţi! spuse supărată Emma. Mă bucur, într-adevăr, că bătrâna domnişoară Nu-Ştiu-Cum vine la ceai. Ne face la toţi bine să avem o străină pe lângă noi ca să nu mai dezbatem mereu acelaşi lucru. Acum trebuie să mă duc să mă aranjez puţin.

Părăsi încăperea.

— Această Lucy Eyelesbarrow, începu Harold şi se întrerupse, dar continuă imediat: este aşa cum spune Cedric, într-adevăr, ciudată. Oare ce o fi determinat-o să scotocească prin şopron şi să deschidă un sarcofag? De altfel, o muncă care ar fi fost pe măsura unui Hercule. Poate trebuie să întreprindem investigaţii. Mi s-a părut atitudinea ei la prânz destul de duşmănoasă…

— Lăsaţi-o pe seama mea, îl întrerupse Alfred. Voi afla curând ce-i cu ea.

— Poate că nu este în realitate Lucy Eyelesbarrow, cea cu relaţii bune, remarcă Cedric.

— Dar ce scop ar putea urmări? Harold părea cu totul buimăcit. Afurisita naibii!

Se uitară unii la alţii cu figuri necăjite.

— Şi acum mai soseşte şi bătrâna asta la ceai! Tocmai când avem atât de multe de discutat!

— Ne vom sfătui în seara aceasta, propuse Alfred, între timp o vom descoase pe bătrâna mătuşă despre Lucy.

Conform înţelegerii, Miss Marple fusese, aşadar, adusă de Lucy, şedea acum lângă şemineu şi-i zâmbea plină de bunăvoinţă lui Alfred care-i întinsese sandviciurile.

— O, multe, multe mulţumiri! Îmi permiteţi…? O, ouă şi sardele! Mă tem că mă rezum întotdeauna la puţin când e ora ceaiului. Ştiţi, când îmbătrâneşti… Dar, fireşte, seara, o masă foarte frugală… Se adresă din nou gazdei: Ce casă frumoasă aveţi! Şi atâtea lucruri deosebite în ea! Bronzurile acestea, de exemplu. Îmi amintesc de bronzurile pe care le-a cumpărat tatăl meu de la Expoziţia universală de la Paris… Şi ce drăguţ că-i aveţi pe fraţii dumneavoastră în preajmă! Prea adesea, membrii aceleiaşi familii sunt împrăştiaţi departe.

— Doi fraţi locuiesc la Londra.

— Ce frumos pentru ei!

— Fratele meu, Cedric, e pictor. Trăieşte pe Ibiza.

— Pictorilor le plac insulele, comentă Miss Marple. Nu-i aşa? De exemplu, Gauguin…

— Povestiţi-ne ceva despre Lucy când era copil, Miss Marple, o întrerupse Cedric.

Se uită cu ochi strălucitori la el.

— Lucy a fost întotdeauna aşa de deşteaptă, spuse ea. Da, aşa ai fost, draga mea… nu mă întrerupe! Deosebit de dotată pentru aritmetică. Putea să socotească splendid. Încă îmi mai amintesc când măcelarul mă încărcase la plata cărnii…

Miss Marple se afundă în amintiri despre copilăria Lucyei şi trecu apoi în revistă descoperirile pe care le făcuse în viaţa satului.

Şirul povestirii ei fu întrerupt când intră Bryan. Cu el veniră şi cei doi băieţi, care, după vânătoarea lor de indicii, arătau destul de uzi şi murdari. Imediat apăru şi doctorul Quimper, care, întrucât o cunoştea pe bătrâna doamnă, păru cam uimit.

— Sper că tatăl dumneavoastră nu suferă de pe urma vremii, domnişoară Emma?

— O, nu… adică, s-a simţit, în după-amiaza aceasta, cam obosit…

— Bănuiesc că nu-l încântă musafirii, fu de părere Miss Marple.

— Serveşte ceaiul întotdeauna în birou, când vin iubiţii săi fii, îi explică Cedric. Din punct de vedere psihologic, asta nu e de mirare. Nu-i aşa, doctore Quimper?

Doctorul Quimper, care, cu mina unui om căruia îi rămâne, de obicei, puţin timp pentru mâncare, se servea din plin, replică:

— Psihologia este în regulă când e lăsată în seama psihologilor. Partea proastă e că, în prezent, fiecare face pe psihologul amator. Pacienţii mei îmi relatează destul de exact de ce complexe şi nevroze suferă şi îmi răpesc orice posibilitate să le-o spun. Vă mulţumesc, domnişoară Emma, mai servesc cu plăcere o ceaşcă. Azi n-am avut deloc timp să mănânc.

— Întotdeauna mă gândesc că viaţa unui medic e atât de nobilă şi plină de abnegaţie, sublinie Miss Marple.

— Atunci nu prea cunoaşteţi mulţi medici, răspunse doctorul Quimper. Sunt numiţi vampiri şi adesea asta şi sunt. Acum, în zilele noastre, ne primim cel puţin onorariul. De aceasta se îngrijeşte statul. Nu mai trebuie să facem nici o datorie despre care ştim că nu va fi achitată niciodată. Partea proastă e că toţi pacienţii par decişi să „stoarcă” cât mai mult posibil guvernul şi consecinţa e că, pentru orice tuse neînsemnată sau orice uşor deranjament stomacal, scot medicul de sub plapumă în toiul nopţii. Dar nu e nimic de făcut… Minunată prăjitură, domnişoară Emma. Vă pricepeţi s-o preparaţi.

— Domnişoara Eyelesbarrow a pregătit-o, nu eu.

— Dar şi dumneavoastră vă pricepeţi la fel de bine, răspunse Quimper politicos.

— Vreţi să mergem la tata să-l vedem?

Ea se ridică şi doctorul o urmă. Miss Marple îi urmări cu privirea până părăsiră împreună camera.

— Domnişoara Crackenthorpe este o fiică foarte iubitoare, după cum văd, remarcă ea.

— Şi eu mă mir că rezistă pe lângă bătrân, răspunse Cedric.

— Ea are aici un cămin plăcut şi tata ţine mult la ea, se amestecă repede Harold.

— Emmei i se potriveşte, continuă Cedric, e născută să rămână fată bătrână.

Miss Marple clipi uşor, în timp ce spuse:

— Chiar? Credeţi asta? Nu sunt convinsă că domnişoara Crackenthorpe va rămâne fată bătrână. Ea face parte dintre acele femei care se căsătoresc târziu şi devin soţii bune.

— Acest lucru nu este foarte probabil, atât timp cât trăieşte aici la Rutherford Hall, fu de părere tot Cedric. Nu vede pe nimeni cu care s-ar putea căsători.

Miss Marple clipi şi mai clar decât înainte.

— Peste tot există preoţi şi… medici.

Ochii ei aşa de îndrăzneţi se plimbară de la unul la altul.

Era clar că exprimase un gând care nu le trecuse niciodată prin cap şi care nu le prea plăcea.

Miss Marple se ridică:

— A fost foarte drăguţ că m-aţi invitat. Acum mi-am făcut o imagine a casei dumneavoastră şi a mediului în care Lucy trăieşte.

— O casă plăcută… şi un mort ca supliment, spuse Cedric.

— Cedric! strigă mânios Harold.

Miss Marple îi zâmbi lui Cedric:

— Ştiţi de cine îmi amintiţi? De tânărul Thomas Eade, fiul directorului băncii noastre. Foloseşte orice prilej să-i şocheze pe oameni şi a înţeles cel mai bine să cheltuie bani în loc să-i câştige.

Lucy o conduse pe Miss Marple acasă. Pe drumul de întoarcere, a apărut, deodată, o siluetă din întuneric şi s-a profilat în lumina farurilor, tocmai când era pe punctul de a o lua pe drumul cu gard viu. Lucy l-a recunoscut pe Alfred Crackenthorpe, care ridică mâna ca ea să oprească.

— Splendid! exclamă el, urcându-se. Brr! E frig! Am vrut, de fapt, să fac o mică plimbare să mă limpezesc, dar nu pot. Bătrâna doamnă a ajuns cu bine acasă?

— Da. S-a simţit bine aici.

— Am observat asta la ea. E comic că bătrânelor doamne le place societatea, nu par să se plictisească… Cu adevărat… ceva mai plicticos decât Rutherford Hall nu poate exista. Mai mult de două zile nu pot să rămân. Cum de mai rezistaţi aici, domnişoară Lucy? Nu-mi luaţi în nume de rău dacă vă spun Lucy?

— Câtuşi de puţin. Nu mă plictisesc la Rutherford Hall. Bineînţeles că e altceva cu mine, deoarece nu locuiesc aici de mult timp.

— V-am urmărit, domnişoară Lucy. Sunteţi o fată harnică. Prea capabilă ca să trebuiască să vă irosiţi forţele cu gătitul şi făcutul curăţeniei.

— Vă mulţumesc, dar gătitul şi curăţenia îmi plac mai mult decât să stau într-un birou.

— Şi mie. Dar mai există şi alte posibilităţi. Aţi putea încerca o activitate pe cont propriu.

— Asta şi fac.

— Nu mă refer la domeniul acesta. Aţi putea lucra pentru dumneavoastră înşivă, să vă folosiţi judecata împotriva…

— Împotriva a ce?

— Împotriva forţelor conducătoare, a tuturor acestor regulamente şi dispoziţii care ne îngrădesc pretutindeni. Din fericire, se găseşte întotdeauna un mijloc de a le ocoli, dacă eşti destul de abil să-l descoperi şi dumneavoastră sunteţi abilă.

— E posibil.

Lucy opri maşina în curte.

— Nu vreţi să vă hotărâţi?

— Mai întâi aş vrea să aud mai multe.

— Vorbind deschis, draga mea domnişoară Lucy, aş putea să vă folosesc la ceva. Aveţi un fel de a fi care inspiră încredere.

— Vreţi să vă ajut să vindeţi lingouri de aur?

— Nimic aşa de riscant. Un mic ajutor în ocolirea legii. Asta-i tot. Îi mângâie braţul. Sunteţi o fată afurisit de atrăgătoare, Lucy. Mi-ar plăcea să vă am ca asociată.

— Mă simt măgulită.

— Asta înseamnă să nu faci nimic? Închipuiţi-vă, gândiţi-vă ce plăcere, ce încântare v-ar produce să-i surclasaţi pe toţi mediocrii. Partea proastă e că trebuie capital.

— Mă tem că n-am.

— O, nu m-am gândit aşa! Voi pune mâna pe bani nu peste prea mult timp. Stimatul meu domn Papa nu va trăi o veşnicie, jerpelitul ăsta de bătrânel! Când va plesni, voi primi o sumă destul de frumuşică de bani. Ei, ce părere aveţi, Lucy?

— Şi condiţiile?

— Căsătoria, când doriţi. Femeile par să pună mare preţ pe asta, când ar putea fi atât de înţelepte să rămână independente. Asta prezintă însă avantajul că soţiile nu sunt obligate să facă vreo depoziţie împotriva soţilor lor.

— Nu prea măgulitor!

— N-o lua aşa, Lucy! Nu înţelegi că m-am îndrăgostit de dumneata?

Ea râse şi se eliberă de braţul cu care îi cuprinsese umerii.

Intrară în casă şi Lucy se grăbi să ajungă la bucătărie. Spre surprinderea ei, a fost deranjată, la pregătirea mâncării, de către Harold Crackenthorpe.

— Domnişoară Eyelesbarrow aş putea să vorbesc ceva cu dumneata?

— Nu se poate mai târziu, domnule Crackenthorpe? Am rămas în urmă cu treaba.

— Desigur. Atunci după cină?

— Da, aşa merge.

Cina a fost servită şi a întrunit aprecierea generală. După ce Lucy termină cu spălatul vaselor şi ieşi în hol, îl găsi pe Harold Crackenthorpe aşteptând-o.

— Da, domnule Crackenthorpe?

— Vreţi să veniţi încoace? Deschise uşa camerei de zi şi intră. Ea închise uşa.

— Mâine dimineaţă voi părăsi Rutherford Hall, începu el. Mai înainte aş dori să vă spun ce impresie deosebită mi-aţi lăsat prin destoinicia dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, rosti Lucy cam surprinsă.

— Am sentimentul că vă irosiţi aici talentul… pur şi simplu, irosit.

— Aşa vi se pare? Mie nu.

„În orice caz, nu poate să mă ceară în căsătorie, se gândi Lucy. Are deja o soţie”.

— Vă propun, după ce ne-aţi ajutat să traversăm această criză regretabilă, să mă căutaţi la Londra. Cel mai bine ar fi să mă sunaţi la telefon ca să putem aranja o întâlnire. Îi voi da instrucţiuni secretarei. Adevărul este că am avea nevoie

la firmă de cineva de capacitatea dumneavoastră. Am putea discuta în ce domeniu să vă folosiţi cel mai bine talentul. Vă ofer, domnişoară Eyelesbarrow, un salariu foarte bun şi perspective splendide. Cred că veţi fi plăcut impresionată.

Zâmbi mărinimos.

Lucy îi răspunse serioasă:

— Vă mulţumesc, domnule Crackenthorpe. Voi medita la asta.

— Nu pregetaţi prea mult. O tânără care vrea să ajungă ceva în lume, nu trebuie să renunţe la o asemenea ocazie. Deci, noapte bună, domnişoară Eyelesbarrow. Somn uşor!

„Într-adevăr, totul e cât se poate de interesant”, îşi spuse Lucy în sinea ei.

În drum spre cameră, se întâlni cu Cedric pe scară.

— Ascultaţi, domnişoară Lucy, aş putea să vă întreb ceva?

— Vreţi să vă însuraţi cu mine? Să vin la Ibiza şi să am grijă de dumneavoastră?

Cedric făcu o mină stupefiată.

— La aşa ceva nu m-am gândit niciodată.

— Scuzaţi-mă. Atunci m-am scrântit.

— Am vrut să vă întreb numai dacă aveţi mersul trenurilor?

— Asta-i tot? E unul pe masă, în hol.

— Ştiţi ce, îi atrase atenţia Cedric pe un ton de reproş, nu ar trebui să credeţi că toţi vor să se căsătorească cu dumneata. Arătaţi bine, dar nu extraordinar de bine. Când cineva îşi închipuie aşa ceva, totul îi iese prost. Adevărul e că sunteţi ultima fată din lume cu care aş dori să mă însor. Ultima!

— Adevărat? spuse Lucy. Deci nu aveţi nevoie de mine să vă îngrijesc. Atunci, poate mă preferaţi ca mamă vitregă!

— Poftim? Cedric o privi cu nişte ochi mari, uluiţi.

— Cum aţi auzit! îi răspunse Lucy, intrând în cameră şi închizând uşa.

Capitolul XIV

— Este numai aşa, o idee, spuse Dessin. Am aici o fotografie a corpului de balet. Ea e a patra din stânga. O recunoşti?

O tânără strangulată nu e uşor de recunoscut şi, în fotografie, toate fetele apăreau puternic machiate şi purtau câte o coroană uriaşă din pene.

— Ar putea fi, răspunse Craddock. Mai mult, chiar nu pot zice. Cine a fost? Ce ştii despre ea?

— Aproape nimic, spuse colegul său francez. N-a jucat nici un rol mare şi baletul Maritski nu e prea important. Dansa în teatre din oraşe mici şi pleca în turnee, n-are stele, nici o dansatoare vestită. Dar am să-ţi fac cunoştinţă cu doamna Joliet.

Doamna Joliet era o franţuzoaică afaceristă, cu ochi ageri, o bărbie mică şi multe straturi de grăsime.

— Ce e cu Anna Strawinska? întrebă doamna precaută.

— E rusoaică? întrebă inspectorul Craddock.

— Nu. Credeţi asta din cauza numelui ei? Fetele îşi iau tot soiul de nume. Strawinska nu era importantă, nu dansa bine şi nici nu era deosebit de frumoasă. Elle était assez bien, c’est tout. În corpul de balet dansa destul de bine, dar nu ca solistă.

— Era franceză?

— Pesemne. Avea un paşaport francez. Dar mi-a povestit odată că are un soţ englez.

— V-a povestit că are un soţ englez? Unul care trăia sau murise?

Doamna Joliet ridică din umeri.

— Ori murise, ori o părăsise. De unde să ştiu? Fetele astea… au întotdeauna necazuri cu bărbaţii…

— Când aţi văzut-o ultima dată?

— M-am dus cu trupa mea şase săptămâni la Londra. Am dansat la Torquay, Bournemouth, Eastbourne şi, în cele din urmă, la Hammersmith. Apoi ne-am întors în Franţa, dar Anna n-a venit. Ne-a trimis o înştiinţare că părăseşte trupa, că va trăi la familia soţului ei sau cam aşa ceva. N-am

crezut-o, ci am considerat că, probabil, cunoscuse un bărbat. Mă înţelegeţi?

Inspectorul Craddock dădu din cap.

— Pentru mine n-a fost nici o pierdere. Puteam angaja fete la fel de bune sau chiar mai bune.

— Când s-a întâmplat asta?

— Când m-am înapoiat în Franţa? Era… da… În duminica dinainte de Crăciun. Şi Anna ne părăsise cu vreo două sau trei zile mai devreme. Nu-mi mai amintesc exact… Dar, la sfârşitul săptămânii, la Hammersmith, am dansat fără ea.

Doamna Joliet făcu o scurtă pauză şi întrebă, apoi deodată, cu un plus de interes:

— De ce o căutaţi? S-a îmbogăţit?

— Dimpotrivă, răspunse politicos inspectorul Craddock. Credem că a fost omorâtă.

Doamna Joliet îşi pierdu imediat, din nou, interesul.

— Ça se peut! Se întâmplă. Păcat, era o bună catolică. Duminicile se ducea la mesă şi, în mod sigur, se spovedea.

— V-a menţionat vreodată, doamnă, de un fiu?

— De un fiu? Vreţi să spuneţi că a avut un copil? Asta mi se pare cât se poate de incredibil. Toate fetele astea… dar chiar toate… cunosc o anumită adresă, unde, în astfel de cazuri, s-ar putea duce. Domnul Dessin o cunoaşte la fel de bine ca şi mine.

— Poate că a avut un copil, înainte de a se urca pe scenă, opină Craddock. De exemplu, în timpul războiului.

— Ah! Pendant la guerre. Asta e întotdeauna posibil. Dar, în orice caz, nu ştiu nimic.

— Care dintre celelalte fete era mai strâns prietenă cu ea?

— Vă pot indica două-trei nume, dar cu adevărat intimă nu era cu niciuna.

Se vedea clar că nu se mai putea obţine ceva mai mult de la doamna Joliet. Când i-a fost arătată pudriera, a recunoscut că Anna avea una asemănătoare, dar majoritatea celorlalte fete dispuneau de pudriere la fel. În

ce priveşte haina de blană, nu era exclus ca Anna să-şi fi cumpărat una la Londra.

— Eu am grijă numai de probe, de iluminarea scenei, de toate problemele referitoare la afacerea mea. Nu am timp să mă uit ce poartă artistele mele.

După doamna Joliet, Craddock şi Dessin le-au audiat pe fetele ale căror nume le fuseseră date de conducătoarea trupei de balet. O cunoşteau pe Anna foarte bine, dar toate au spus că despre ea însăşi colega nu le vorbise prea mult şi când o făcuse – adăugă una dintre fete – în cea mai mare parte fuseseră minciuni.

— Îi plăcea să povestească istorii potrivit cărora fusese metresa marelui duce sau a unui important om de finanţe englez, sau povestea că, în timpul războiului luptase în mişcarea de rezistenţă. O dată, s-a lăudat că a fost stea de cinema la Hollywood.

O altă fată spuse:

— Cred că ducea, în realitate, o viaţă burgheză foarte modestă. Îi plăcea baletul pentru că i se părea romantic, dar nu era o dansatoare bună.

— Şi la Londra, reveni prima fată, făcea referiri la un bărbat foarte bogat, care voia s-o ia într-o călătorie de plăcere în jurul lumii, deoarece ea îi reamintea de fiica sa care murise într-un accident de automobil. Quelle blague!

— Mie mi-a spus că un lord bogat din Scoţia o invitase, îşi reaminti cea de-a doua fată.

Toate astea nu le-a indicat prea mult criminaliştilor. Singurul lucru care a reieşit din relatările ambelor colege a fost că Anna Strawinska era o mincinoasă, cu o fantezie exuberantă. Desigur că era improbabil ca ea să efectueze o călătorie prin lume, la bordul însorit al unui vas de lux. Nu s-a oferit nici un motiv plauzibil presupunerii ca trupul ei neînsufleţit să fie găsit într-un sarcofag la Rutherford Hall. Identificarea cu ajutorul fetelor şi a doamnei Joliet a fost extrem de nesigură. O anumită asemănare cu Anna – asta au susţinut toate – avea moarta din fotografie. Dar arăta

atât de umflată că ar fi putut fi la fel de bine oricine altcineva.

Cert rămânea faptul că Anna Strawinska se hotărâse la 19 decembrie să nu se întoarcă în Franţa şi că la 20 decembrie, o femeie, care avea o anumită asemănare cu ea, plecase cu trenul de 16:33 spre Brackhampton şi fusese strangulată. Dacă femeia din sarcofag nu era Anna Strawinska, atunci unde era aceasta acum?

La întrebare, doamna Joliet dădu un răspuns simplu şi inevitabil: „La un bărbat!”

Acesta era, firește, răspunsul corect, se gândi Craddock. Dar o altă posibilitate trebuia să fie luată în consideraţie. Anna afirmase odată, ocazional, că are un soţ englez.

Fusese acest soţ Edmund Crackenthorpe?

Asta părea improbabil după prezentarea pe care i-o făcuseră martorele oculare. Mai probabil era ca Anna s-o fi cunoscut bine pe Marţine pentru a şti detaliile necesare.

Astfel, Anna putea să-i fi scris Emmei Crackenthorpe. În acest caz, era absolut de înţeles că i se făcuse brusc teamă de verificări. Poate chiar din prudenţă întrerupsese legătura cu baletul Maritski. Dar întrebarea rămânea fără răspuns: unde era ea acum?

Şi, iarăşi, răspunsul doamnei Joliet părea inevitabil şi putea fi cel corect: La un bărbat…

Înainte de a părăsi Parisul, Craddock vorbi cu Dessin despre femeia numită Marţine. Dessin era la fel ca şi colegul englez, de părere că nu exista nici o legătură între ea şi cea găsită în sarcofag. Orişicât, zise el, trebuia să continue cercetările.

Dessin îl asigură pe Craddock că Sűreté va întreprinde tot ce va putea pentru a clarifica dacă, într-adevăr, căsătoria locotenentului Edmund Crackenthorpe din regimentul 4 Southshire cu o franceză ce se chema Marţine (numele de familie necunoscut) fusese înregistrată undeva în acte. Îi atrase atenţia lui Craddock că, în această privinţă, succesul cercetărilor va fi foarte îndoielnic. Regiunea care intra în

discuţie fusese ocupată, exact în vremea aceea, de germani şi, în perioada ulterioară, suferise distrugeri grele. Multe clădiri şi documente dispăruseră.

La întoarcerea lui Craddock, inspectorul Wetherall îl informă despre rezultatul cercetărilor sale:

Aflase că în casa 126 Elvers Crescent se găsea o pensiune cu un bun renume.

— Ai mai constatat şi altceva? întrebă Craddock.

— Nimeni nu a recunoscut în moarta din fotografie vreo femeie care ridicase scrisorile. Dar nu e de mirare, căci a trecut o lună şi pensiunea e folosită de foarte multă lume ca adresă pentru scrisori.

— Poate a locuit la pensiune sub un alt nume.

— Asta este posibil. Dar, oricum, n-am găsit pe nimeni care s-o poată recunoaşte pe femeia din fotografie. Am întrebat la toate hotelurile şi pensiunile. Nicăieri nu s-a aflat o Marţine Crackenthorpe printre clienţii înregistraţi. După ce am primit telefonul dumneavoastră de la Paris, am căutat-o pe Anna Strawinska. Ea a locuit cu alte membre ale trupei într-un hotel ieftin, în apropiere de Brook Green. Acolo trag mulţi artişti şi oameni de teatru. A dispărut joi, 19 decembrie, după reprezentaţia de seară. Mai departe nu s-a mai stabilit nimic.

Inspectorul Craddock a telefonat la firma avocaţilor Wimborne, Henderson şi Carstairs şi a stabilit o întâlnire cu domnul Wimborne.

Domnul Wimborne îşi privi vizitatorul cu o reţinere politicoasă, care este caracteristică pentru o familie de avocaţi, când are de-a face cu poliţia.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule inspector?

— Această scrisoare… Craddock puse scrisoarea Marţinei pe birou. Domnul Wimborne îl impresionă prin evidenta sa încrâncenare de a nu o ridica. Se înroşi şi mai tare şi-şi strânse buzele.

— Exact, spuse el. Am primit ieri dimineaţă o scrisoare de la domnişoara Emma Crackenthorpe în care mă informa, în

toate amănuntele, despre vizita sa la Scotland Yard. Trebuie să mărturisesc că nu înţeleg absolut deloc de ce n-am fost imediat atunci consultat, când a primit această scrisoare. Ar fi trebuit să fiu de îndată anunţat. N-am avut nici o idee că a fost vreodată vorba ca Edmund Crackenthorpe să se însoare.

Inspectorul Craddock menţionă că era război.

— Da, atunci era război, confirmă domnul Wimborne. Când a izbucnit, eram în Lincoln’s Inn Fields şi am primit aproape o lovitură în plin. Multe din documentele noastre au fost distruse, dar nu cele cu adevărat importante, căci pe acelea le ascunsesem în provincie. Totuşi, s-au iscat tot felul de încurcături. Pe atunci, tatăl meu reprezenta interesele familiei Crackenthorpe. A murit acum şase ani. E posibil să fi aflat despre aşa-zisa căsătorie a lui Edmund, dar eu am impresia că încheierea acestei căsătorii nu a avut loc niciodată şi de aceea tatăl meu nu a considerat necesar să-mi vorbească despre ea. Întreaga poveste e cam dubioasă. Mi se pare ciudat ca, după toţi aceşti ani, aşa-numita văduvă să se prezinte brusc şi să pretindă că are un fiu legitim de la Edmund. Tare mi-ar plăcea să ştiu cum va dovedi asta.

— Corect, îi împărtăşi părerea Craddock. Cum s-ar prezenta situaţia, dacă ea ar putea aduce dovada că s-a căsătorit într-adevăr cu Edmund şi că are un fiu legitim al lui? Ce drept legal ar avea ea şi fiul, dacă ar fi în stare să dovedească temeinicia revendicărilor sale?

— Acum, deocamdată, răspunse domnul Wimborne, n-ar putea cere nimic. Dar dacă fiul ar fi cu adevărat, urmaşul legitim al lui Edmund, atunci el ar avea dreptul la o parte din averea lui Luther Crackenthorpe, la moartea acestuia. În plus, ar moşteni Rutherford Hall, întrucât, în acest caz, ar fi fiul fiului cel mai mare.

— Ar dori vreunul din ceilalţi copii ai lui Luther Crackenthorpe să moştenească reşedinţa?

— Ca să locuiască acolo? Cu siguranţă că nu. Dar domeniul şi terenul au o valoare considerabilă. Reprezintă un loc preţios pentru proiecte industriale şi pentru clădirea de blocuri. Acum se află chiar în inima Brackhampton-ului.

— Dacă nu mă înşel, aţi spus că, după moartea lui Luther Crackenthorpe, Cedric le-ar moşteni?

— Exact, deoarece este fiul cel mai mare în viaţă.

— După câte aud, pe Cedric Crackenthorpe nu-l interesează banii.

Domnul Wimborne îl privi cu răceală pe Craddock.

— Adevărat? Eu însumi sunt înclinat să iau drept vorbe goale afirmaţii de genul acesta. Există, fără îndoială, anumiţi oameni care sunt indiferenţi la bani. Dar eu n-am întâlnit încă pe vreunul.

— După câte mi se pare, continuă inspectorul Craddock, după o scurtă pauză, Harold şi Alfred Crackenthorpe s-au enervat foarte tare când a sosit scrisoarea despre care discutam.

— Pentru asta aveau şi motiv, replică domnul Wimborne.

— Propriile lor aşteptări ar fi fost, în mod considerabil, micşorate, nu-i aşa?

— Desigur. Fiul lui Edmund Crackenthorpe – pornind de la premisa că, potrivit dovezilor, este copilul său legitim – ar avea dreptul la o cincime din banii în numerar.

— Adică, după câte se pare, nu este o pierdere foarte importantă?

Domnul Wimborne îl privi pe inspector drept în ochi.

— Nu este absolut deloc un motiv care să merite comiterea unei crime, dacă asta insinuaţi.

— Dar ambii fraţi se află, bănuiesc, la o oarecare strâmtoare, murmură Craddock.

— Aşadar, poliţia a întreprins cercetări? Da, aşa este. Alfred are nevoie urgentă de bani lichizi. Ocazional, îi parvine o sumă mai mare, dar nu-i ajunge mult timp. Pe de altă parte, Harold, după aţi fost informat, este, actualmente, într-o situaţie ceva mai grea.

— În pofida bunăstării sale aparent înfloritoare?

— Această bunăstare este doar o faţadă. Majoritatea acestor concerne din City nu sunt toate, după cifra lor de afaceri vizibilă, profitabile. Bilanţurile ar părea mari celor din afară; dar când posturile active plătite nu sunt în realitate posturi active… atunci?

— În acest caz, Harold Crackenthorpe are, de asemenea, mare nevoie de bani.

— Aşa este, răspunse domnul Wimborne. Dar n-ar primi nimic, dacă ar strangula-o pe văduva fratelui său mort. Şi nimeni nu l-a ucis pe Luther Crackenthorpe, deşi numai moartea acestuia le-ar aduce averi membrilor familiei. De aceea nu văd deloc, domnule inspector, unde doriţi, de fapt, să ajungeţi?

Din nefericire, nici chiar inspectorul nu ştia exact încotro să-şi îndrepte gândurile.

Capitolul XV

Inspectorul Craddock şi Wetherall stabiliseră cu Harold să stea de vorbă în biroul acestuia.

O tânără îi conduse pe inspector şi pe însoţitor în biroul particular al şefului ei.

Harold stătea la masa de scris şi arăta atât de ireproşabil şi sigur pe sine ca niciodată. Dacă era, aşa cum bănuia inspectorul, la strâmtoare financiară, atunci expresia feţei nu i-o trăda deloc.

— Bună dimineaţa, domnule inspector, spuse el amabil. Sper că vizita dumneavoastră înseamnă că ne aduceţi o veste bună. Povestea asta fatală s-a clarificat odată pentru totdeauna?

— Mă tem că nu, domnule Crackenthorpe. Momentan, aş dori să vă adresez încă vreo câteva întrebări.

— Alte întrebări? Crezusem că am spus tot ce era de zis.

— Înţeleg că aceasta este părerea dumneavoastră, dar obişnuita rutină a muncii reclamă acum, din nou, să vă pun anumite întrebări.

— Despre ce este vorba de data aceasta?

— M-aş bucura dacă mi-aţi putea spune exact ceea ce aţi făcut în după-amiaza şi seara zilei de 20 decembrie, cam între ora 15 şi miezul nopţii.

Harold Crackenthorpe se înroşi de mânie.

— Consider că e o întrebare neobişnuit de lipsită de bună-cuviinţă. Aş putea şti ce urmăriţi cu ea?

Craddock zâmbi prietenos.

— Întrebarea mea nu înseamnă nimic altceva decât că mi-ar face plăcere să aflu unde aţi fost între orele 15 şi miezul nopţii, vineri, 20 decembrie.

— De ce?

— Ar restrânge cercul căutărilor noastre.

— L-ar restrânge? Aţi descoperit aşadar ceva precis?

— Sperăm că ne apropiem treptat de dezlegarea misterului.

— Nu sunt sigur, dacă trebuie să vă răspund la întrebare… mă gândesc dacă n-ar fi cazul să-l chem aici pe avocatul meu.

— Asta rămâne, firește, la latitudinea dumneavoastră, spuse Craddock. Nu sunteţi obligat să răspundeţi la orice întrebări şi aveţi tot dreptul să aduceţi aici un avocat, înainte de a răspunde.

— Deci nu doriţi… aş vrea, în orice caz, să vă întreb… nu doriţi cumva să mă avertizaţi?

— Nicidecum, domnule. Inspectorul Craddock îşi luă o expresie speriată. Nu mă gândesc câtuşi de puţin la aşa ceva. Întrebările pe care vi le voi pune, le voi adresa la fel de bine mai multor persoane. Nu este nimic personal în

asta, e doar o problemă de rutină pentru ca, aşa cum spuneam, să restrângem planul nostru de acţiune.

— Bineînţeles că sunt absolut pregătit să vă ajut, atât cât îmi stă în putinţă. Atunci să vedem! Nu e uşor să răspunzi, cât ai clipi, la o asemenea întrebare, dar noi lucrăm aici sistematic. Domnişoara Ellis ne va putea ajuta.

Vorbi scurt la unul din telefoanele de pe birou. Aproape imediat intră o tânără slabă într-o rochie închisă, care-i stătea bine, în mână cu un blocnotes.

— Secretara mea – inspectorul Craddock. Auziţi, domnişoară Ellis, inspectorul ar dori să ştie ce am făcut în după-amiaza şi seara de 20 decembrie. Presupun că aveţi notat?

— O, da. Domnişoara Ellis părăsi încăperea şi se întoarse cu un calendar pe care începu să-l răsfoiască. La 20 decembrie, aţi fost după-amiază la birou şi v-aţi întreţinut cu directorul Goldie asupra fuzionării cu „Cromartic and Co”. Aţi luat masa cu lordul Forthville la Berkeley…

— Aha, da, asta a fost în 20…

— V-aţi înapoiat pe la ora 15 la birou şi aţi dictat vreo jumătate de duzină de scrisori. Apoi, v-aţi dus la casa de licitaţii „Sotheby”, deoarece vă interesau nişte manuscrise rare, pe care le scoteau la vânzare în ziua aceea. Nu v-aţi mai reîntors la birou, dar mi-am notat, căci doream să vă amintesc că trebuia să cinaţi seara la „Catering Club”. Privi întrebătoare.

— Vă mulţumesc, domnişoară Ellis.

Domnişoara Ellis se strecură fără zgomot din cameră.

— Îmi amintesc de toate foarte bine, începu Harold să vorbească. M-am dus în după-amiaza aceea, într-adevăr, la „Sotheby”, dar manuscrisele care mă interesau erau mult prea scumpe. Am servit ceaiul pe strada Jermyn… mi se pare că „Russell” se numeşte ceainăria. Vreo jumătate de oră am petrecut-o într-un cinematograf de actualităţi şi apoi m-am dus acasă. Locuiesc la Cardigan Gardens nr. 43. „Catering Club” se adună pentru cină la 19:30. După cină

am revenit acasă şi m-am culcat. Trebuia să-mi dau seama că va fi epuizant de răspuns la întrebarea asta.

— Totul este foarte clar, domnule Crackenthorpe. Când v-aţi dus acasă ca să vă schimbaţi?

— De asta nu pot să-mi amintesc exact. Trebuie să fi fost puţin după ora 18.

— Şi după cină?

— Era, cred, 23:30 când m-am dus acasă.

— V-a deschis servitorul? Sau poate soţia?

— Soţia mea se află, de la începutul lui decembrie, în sudul Franţei. Mi-am deschis singur cu cheile de la locuinţă.

— Aşadar, nimeni nu poate să vă susţină afirmaţia că v-aţi întors acasă la ora pe care aţi indicat-o?

Harold îl privi întunecat pe inspector.

— Presupun că angajaţii casei m-au auzit sosind. Dar, zău, domnule inspector…

— Scuzaţi, domnule Crackenthorpe, ştiu că asemenea întrebări sunt extrem de neplăcute, dar mă apropii de sfârşit. Aveţi o maşină personală?

— Da, un Humber Hawk.

— Îl conduceţi singur?

— Da. Nu prea conduc des. De fapt, numai în weekend. Ca să stai la volan, în Londra, în zilele noastre, nu e câtuşi de puţin o plăcere.

— Presupun că vă folosiţi maşina, când vă duceţi la Brackhampton să vă vizitaţi rudele?

— Numai când am intenţia să rămân ceva timp acolo. Când e vorba doar de o singură noapte, de exemplu, puţin ca pentru expertiza medicală, atunci iau, cel mai adesea, trenul. E mult mai rapid.

— Unde v-aţi parcat maşina?

— Într-un garaj, în apropiere de Cardigan Gardens. Alte întrebări?

— Cred că, deocamdată, asta-i tot, încheie inspectorul zâmbind. Scuzaţi că a trebuit să vă deranjez.

După ce cei doi ofiţeri plecară, Wetherall, mai bănuitor, observă:

— Nu i-a plăcut întrebarea, nu i-a plăcut deloc, deloc. A ieşit cu bine din încurcătura asta.

— Când n-ai comis nici o crimă, te supără, fără îndoială, că eşti suspectat, răspunse inspectorul Craddock. Desigur că un om ca Harold Crackenthorpe, care pune atâta preţ pe înfăţişarea sa exterioară, trebuie să fie deosebit de indignat. Dar revolta sa nu are nici o importanţă. Trebuie acum să căutăm să stabilim dacă cineva ca Harold Crackenthorpe a fost văzut, în după-amiaza aceea, la licitaţie şi ceainărie. Ar fi avut destul timp să ia trenul de 16:33, să arunce femeia din el, să se înapoieze la Londra şi să apară punctual la cină. De asemenea ar fi putut la fel de bine să se ducă cu maşina, noaptea, la Brackhampton ca să ascundă cadavrul în sarcofag şi să vină iar la Londra. Începe cercetările!

— Da, domnule. Îl consideraţi, cu adevărat, ucigaşul?

— Cine poate şti? răspunse inspectorul Craddock. E înalt, are părul negru, ar fi putut folosi trenul şi are legături cu Rutherford Hall. Desigur, e pe lista suspecţilor. Şi acum să mergem la fratele său Alfred.

Alfred Crackenthorpe locuia în West Hampstead, într-o clădire nouă, modernă. Apartamentul său era cât se poate de neobişnuit decorat şi conţinea doar o masă, o sofa, două scaune şi alte câteva nimicuri.

Îşi întâmpină oaspetele cu un zâmbet prietenos, dar arăta nervos.

— Pot să vă ofer ceva de băut, domnule inspector?

— Nu, vă mulţumesc, domnule Crackenthorpe. Să ne apucăm de treabă! propuse Craddock şi-i puse aceeaşi întrebare.

— Ce am făcut în după-amiaza şi seara de 20 decembrie, repetă Alfred Crackenthorpe cam mirat. De unde să mai ştiu? Au trecut deja peste trei săptămâni.

— Fratele dumneavoastră, Harold, ne-a putut spune exact unde a fost în tot timpul acesta.

— Harold, poate… dar nu Alfred. Cam invidios, adăugă cu răutate: Harold este membrul familiei care a reuşit cel mai bine în viaţă, el e activ, folositor, foarte ocupat şi are timp pentru toate. Dacă el însuşi ar putea să comită – să zicem – o crimă, această faptă ar decurge, în mod sigur, conform planului.

— Aveţi vreun motiv anume pentru a alege tocmai acest exemplu?

— O, nu. Mi-a trecut aşa prin cap ca o culme a ţicnelii.

— Şi acum, cum stăm cu dumneavoastră înşivă?

Alfred ridică din umeri.

— N-am nici o idee despre timp şi loc. Dacă m-aţi fi întrebat după Crăciun, atunci aş fi putut să vă răspund deoarece sărbătorile reprezintă un anumit reper. Ştiu unde am fost în ziua de Crăciun. Am petrecut-o cu tata la Brackhampton. De ce exact, nu ştiu. Întotdeauna, ţipă ca din gaură de şarpe din cauza cheltuielilor pe care le face când îl vizităm. Dar ar striga tot aşa de tare dacă nu ne-am duce niciodată. În realitate, o facem la dorinţa surorii noastre.

— Şi anul acesta v-aţi dus la Rutherford Hall?

— Da.

— Din nefericire, tatăl dumneavoastră s-a îmbolnăvit, dacă sunt bine informat?

Craddock urma cu bună ştiinţă o linie secundară, ascultând de un fel de instinct, care îl dirijase adesea.

— Da, s-a îmbolnăvit uşor. Cum mănâncă, de obicei, ca o vrabie ca să facă economie de bani, nu puteau să rămână fără urmări mâncărurile şi băuturile neobişnuit de variate.

— Asta a fost tot?

— Desigur, ce altceva ar fi putut fi?

— Am auzit că doctorul a fost îngrijorat.

— Quimper e un prost bătrân! exclamă Alfred, cu dispreţ. Nu merită să-i daţi ascultare, domnule inspector. E un

pesimist de cea mai proastă speţă.
— Serios? Mie mi-a lăsat o impresie de om rezonabil.
— E un prost de-a binelea. Tata nu e deloc bolnav, dar îl duce pe Quimper de nas. Acum, când a fost într-adevăr bolnav, a făcut o gălăgie infernală, l-a aţâţat pe Quimper, a pus o mie de întrebări şi a discutat, în amănunt, ce mâncase şi băuse. Era pur şi simplu caraghios! Alfred vorbise cu o vehemenţă neobişnuită.
Craddock tăcu intenţionat o vreme. Obţinuse ceea ce dorise. Alfred devenise nervos.
— De fapt, despre ce e vorba? întrebă el supărat. De ce doriţi să ştiţi unde am fost într-o anumită vineri, acum trei sau patru săptămâni?
— Deci vă amintiţi că era o vineri?
— Mi se pare că dumneavoastră aţi spus-o.
— Poate că eu am spus-o, zise inspectorul Craddock. Oricum, vă întreb de vineri, 20 decembrie.
— De ce?
— Este o întrebare de rutină.
— E o aberaţie. Aţi mai aflat ceva despre femeia aia? Ştiţi de unde venea?
— Încă nu ştim totul.
Alfred îl privi cercetător.
— Sper că nu vă lăsaţi duşi în eroare de ideea ţicnită a surorii mele, Emma şi să credeţi că ea poate fi văduva fratelui meu, Edmund. Asta e o adevărată prostie!
— Această… Marţine nu vi s-a adresat niciodată dumneavoastră?
— Mie? Ce întrebare caraghioasă!
— Vreţi să spuneţi că ar fi fost mult mai verosimil ca ea să se fi adresat fratelui dumneavoastră Harold?
— Da, ar fi fost, realmente, mult mai probabil. Numele lui apare frecvent în ziare. El e înstărit. Dacă ea ar fi încercat să obţină ceva de la el, asta nu m-ar uimi. Nu că ar fi primit ceva! Harold e la fel de zgârcit ca şi bătrânul. Dimpotrivă, Emma are cea mai bună inimă din familie şi Edmund a fost

fratele său preferat. Dar Emma nu este o credulă. Şi-a dat seama imediat de posibilitatea ca această femeie să fie o mincinoasă. De aceea se îngrijise ca întreaga familie să fie prezentă când ea va veni şi, în plus, un avocat uns cu toate alifiile.

— Foarte înţelept din partea ei, spuse Craddock. A fost stabilită o anumită zi pentru această întrunire?

— Trebuia să fie imediat după Crăciun, în weekend, pe 27… Se întrerupse.

— Deci, după câte văd, aveţi memorie pentru anumite date, observă Craddock zâmbind.

— V-am spus doar că nu a fost stabilită o zi anume.

— Dar vorbeaţi despre ea. Când?

— Chiar nu-mi pot reaminti de ea.

— Şi nu-mi puteţi spune ce aţi făcut vineri, 20 decembrie?

— Îmi pare rău, dar memoria mea refuză să funcţioneze.

— Nu aveţi chiar nici un calendar?

— Urăsc lucrurile astea.

— Ar fi în stare vreunul dintre prietenii dumneavoastră să vă ajute să vă împrospătaţi memoria?

— E posibil. Am să-i întreb şi am să fac ce pot.

Acum, Alfred părea să se simtă mai sigur.

— Cu adevărat nu sunt în stare să vă relatez ce am făcut în ziua aceea, zise el. Dar vă pot spune ce n-am făcut. În ziua aceea n-am omorât pe nimeni în „Şopronul cel lung”.

— De ce spuneţi asta, domnule Crackenthorpe?

— Ascultaţi, domnule inspector, dumneavoastră anchetaţi acest caz de omucidere, e adevărat? Şi când începeţi să întrebaţi: „Unde aţi fost în ziua asta sau aia, la ora cutare şi cutare?”, atunci îngustaţi aria investigaţiilor. Tare aş vrea să ştiu de ce v-aţi oprit tocmai la vineri, 20 decembrie? La prânz şi la miezul nopţii? Nu mai e vorba ca la bază să stea expertiza medicală. A văzut cineva cum s-a strecurat vreun om în şopron, în după-amiaza aceea? Poate victima? A văzut-o intrând, dar n-a mai zărit-o ieşind?

Ochii săi negri observau îndeaproape reacţia inspectorului, dar acesta era prea experimentat ca să lase să-l trădeze expresia la ce se gândea.

— Mă tem că nu vă vom putea oferi o explicaţie, zise el prietenos.

— Poliţia face totul în cel mai mare secret.

— Nu numai poliţia. Mă gândesc, domnule Crackenthorpe, că aţi putea, dacă aţi vrea, să vă reamintiţi prea bine ceea ce aţi făcut în vinerea aceea. Aveţi, pesemne, motivele dumneavoastră pentru care nu doriţi să vă reamintiţi…

— În acest caz, nu pot, domnule inspector. Este, natural, foarte suspect că nu-mi amintesc. Dar aşa stau lucrurile. Aşteptaţi un minut, m-am dus, în săptămâna aceea, la Leeds, am tras la un hotel din apropierea primăriei… numele nu-l ţin minte, dar îl găsiţi cu uşurinţă. Poate era vineri.

— Vom verifica, îl anunţă inspectorul liniştit.

Se ridică:

— Regret că nu ne puteţi ajuta mai mult, domnule Crackenthorpe.

— Pentru mine este foarte regretabil. Cedric are minunatul său alibi din Ibiza, Harold a putut să vă dea, fără îndoială, informaţii exacte despre fiecare oră, notate de mâna secretarei sale şi numai eu stau aici şi n-am absolut nici un alibi. După cum v-am spus, nu mă ocup cu omorârea oamenilor şi de ce trebuia să ucid o femeie necunoscută? În ce scop? Chiar dacă moarta era văduva lui Edmund? De ce ar fi trebuit vreunul dintre noi să nutrească dorinţa de a o înlătura? Ne bucurasem cu toţii, îl convinsesem şi pe tata să-i asigure un venit văduvei şi băiatul să fie trimis la o şcoală respectabilă. Bătrânul, firește, s-a înfuriat, dar nu s-ar fi putut opune să se facă ceva mai cumsecade. Nu îmi permiteţi să vă ofer ceva de băut, înainte de plecare? Chiar nu? Îmi pare rău că nu v-am fost de mai mult folos.

— Ce e, Wetherall?

Inspectorul Craddock se uita la ajutorul său invitat.

— Ştiu acum cine este, domnule. Tot timpul am încercat să deduc şi, deodată, mi-am dat seama. A fost amestecat în povestea dubioasă cu conservele. Vă amintiţi de cazul cu Dicky Rogers. Nu s-a putut dovedi niciodată ceva împotriva lui, era prea prudent. S-a ascuns cu o bandă din Soho după un paravan. Era vorba de ceasuri şi de povestea cu monezi de aur italiene.

Dar fireşte! Craddock îşi amintea acum de ce figura lui Alfred i se păruse cunoscută de la bun început. Întotdeauna fuseseră numai fleacuri şi nu i se putuse niciodată imputa ceva. Alfred se ţinuse mereu departe de centrul afacerilor de contrabandă şi putea oferi un motiv nevinovat plauzibil, care trebuia clarificat, mai ales cum de ajunsese în poveste. Dar poliţia era încredinţată că, permanent, îi parvenea un mic profit.

— Asta aduce ceva lumină în caz, spuse Craddock.

— Credeţi că el a fost?

— N-aş zice că e tipul care să comită o crimă. Dar asta lămureşte alte lucruri… de exemplu, de ce nu poate prezenta nici un alibi.

— Da, stă cam prost.

— De fapt, nu, îl contrazise Craddock. E un comportament viclean, dacă rămâne neclintit pe poziţie că nu-şi poate reaminti. Nenumăraţi oameni nu sunt capabili să-şi aducă aminte ce au făcut şi unde au fost, chiar dacă e vorba de o zi cu o săptămână în urmă. Acesta este un comportament în special util, când nu poţi spune, în caz că eşti anchetat, ce ai făcut în timpul tău liber.

— Aşadar, credeţi că nu intră în discuţie?

— Deocamdată, n-aş putea afirma că nimeni nu intră în discuţie, răspunse inspectorul Craddock. Trebuie să vedeţi ce puteţi descoperi, Wetherall.

Craddock medită cu o mină posomorâtă la felul în care se prezenta problema. Nu se înainta, atâta timp cât nu se cunoştea motivul. Toate motivele care, până acum, fuseseră

luate în discuţie păreau ori false pentru a marşa pe ele, ori greşite.

Dacă ar fi fost vorba de uciderea bătrânului domn Crackenthorpe… nu s-ar fi dus lipsă de motive…

Îşi aduse, deodată, aminte de ceva… Îşi făcu repede câteva notiţe pe foaia sa de hârtie:

De întrebat doctorul Quimper despre boala de Crăciun.

Alibiul lui Cedric.

De întrebat Miss Marple ce i se povesteşte.

Capitolul XVI

Când Craddock ajunse la Madison Road nr.4, o găsi pe Lucy Eyelesbarrow la Miss Marple.

Uită o clipă de planul lui de bătălie şi trase concluzia că Lucy Eyelesbarrow s-ar putea dovedi o aliată preţioasă.

După schimbul de saluturi, îşi scoase vesel portofelul, luă trei lire, mai adăugă trei şilingi şi întinse banii pe masă spre Miss Marple.

— Ce e asta, inspectore?

— Onorariul pentru o consultaţie. Vă consult… Într-un caz de omucidere. Puls, temperatură, reacţiile de la faţa locului, posibile motive adânc ascunse ale crimei respective.

Miss Marple clipi iute din ochi, el rânji, Lucy Eyelesbarrow zâmbea încântată.

— Ascultaţi, domnule inspector Craddock… Dintr-ăştia îmi sunteţi?

— În după-amiaza asta sunt, în sfârşit, în afara serviciului.

— După cum v-am spus, ne-am cunoscut deja, îi spuse Miss Marple Lucyei. Sir Henry Clithering, naşul său, îmi este vechi prieten.

— Aţi vrea să ştiţi, domnişoară Eyelesbarrow, ce a spus naşul meu despre ea, când ne-am întâlnit prima oară? Că este cea mai şireată detectivă, pe care a creat-o Dumnezeu vreodată, un geniu înnăscut, care s-a dezvoltat pe un sol favorabil. M-a sfătuit să nu dispreţuiesc niciodată doamnele mai în vârstă. Ţi-ar putea spune adesea, ce s-ar fi putut întâmpla, ce ar fi trebuit să se întâmple şi chiar ce s-a

petrecut în realitate. Şi ele ar fi capabile să explice şi de ce. După care el a mai adăugat că în special această doamnă mai în vârstă, despre care este vorba, aparţine clasei de vârf.

— Nu vorbiţi! se minună Lucy. Acesta este un certificat care poate fi valorificat!

Miss Marple se înroşise şi se simţea foarte încurcată.

— Dragul sir Henry, murmură ea. A fost întotdeauna aşa de binevoitor. Adevărul e că nu sunt prea inteligentă, deşi posed, pesemne, puţine cunoştinţe despre natura umană; astea le-am căpătat din viaţa într-un sat!

După o scurtă pauză continuă:

— Desigur că sunt cam în dezavantaj, deoarece nu mă aflu la locul acţiunii. Dar ajută mult când cunoşti oameni care îţi amintesc de alţii. Adică, tipurile sunt peste tot asemenea şi, astfel, deţii indicii preţioase.

Lucy părea că nu prea pricepe ce voia să zică, dar Craddock o înţelegea pe Miss Marple. Dădu aprobator din cap:

— Aşadar aţi fost acolo la ceai, nu-i aşa? o întrebă el.

— Da, şi a fost foarte interesant. Am fost numai cam dezamăgită că nu am reuşit să-l văd pe bătrânul domn Crackenthorpe. Dar nu poţi obţine chiar totul.

— Aveţi sentimentul că, atunci când aţi văzut oamenii, l-aţi bănui pe cel care a comis crima? întrebă Lucy.

— E prea mult spus, draga mea. Eşti întotdeauna înclinat să dai sfaturi şi, într-o problemă atât de serioasă, cum este o crimă, ar fi greşit şi periculos, dacă cineva ar vrea să înceapă să dea poveţe. Tot ceea ce se poate face este să-i observi pe oamenii întâlniţi, adică pe cei care ar intra în discuţie şi apoi să te întrebi dacă ei îţi amintesc de altcineva.

Lucy zise cam neliniştită:

— Nu credeţi că n-ar fi trebuit să spuneţi ce credeţi despre şansele de căsătorie a Emmei. A părut să-i neliniştească puţin fraţii.

Miss Marple încuviinţă.

— Da, aşa sunt bărbaţii. Nu văd ce se petrece sub ochii lor. Dar cred că nici ei n-au observat.

— Nu, confirmă Lucy. Nu mi-ar fi venit niciodată o asemenea idee. Amândoi mi se păreau…

— Deja prea în vârstă? completă Miss Marple surâzând. Dar doctorul Quimper nu a trecut mult peste patruzeci, cred, deşi tâmplele au început să-i încărunţească şi e uşor de observat că poartă nostalgia unei vieţi casnice. Pe de altă parte, Emma Crackenthorpe e sub patruzeci de ani, aşadar nu prea în vârstă ca să se mărite şi să aibă o familie. După câte am auzit, soţia doctorului a murit foarte tânără, după ce a dat naştere unui copil.

— Da, cred că aşa e. Emma a pomenit, într-o zi, de aşa ceva.

— El trebuie să fie singur, se gândi Miss Marple. Un medic zdravăn, care are mult de lucru, are nevoie de o soţie care să-l înţeleagă şi să nu fie prea tânără.

— Dar, spuneţi-mi, Miss Marple, o întrerupse Lucy, încercăm, de fapt, să clarificăm o crimă sau vrem să pecetluim o căsătorie?

Miss Marple clipi din ochi.

— Mă tem că am devenit cam romantică. Pesemne asta se datorează faptului că eu sunt o fată bătrână. Să ştii, dragă Lucy, că, în ce mă priveşte, v-aţi îndeplinit misiunea. Dacă vreţi să vă luaţi cu adevărat vacanţă, înainte de următoarea sarcină, aţi avea acum timp destul pentru o mică călătorie.

— Să părăsesc Rutherford Hall? Niciodată! M-am implicat într-o veritabilă vânătoare şi sunt la fel de zeloasă ca şi băieţii. Îşi petrec tot timpul căutând urme şi indicii. Ieri au umblat în toate lăzile de gunoi. O treabă cam greţoasă! Şi nu aveau nici o idee ce căutau de fapt. Dacă vor veni, într-o zi, triumfători la dumneavoastră, domnule inspector, să vă aducă o foaie de hârtie mototolită, pe care scrie: „Marţine, dacă ţii la viaţa ta, atunci stai departe de Şopronul lung!”,

atunci să ştiţi că mi s-a făcut prea milă de ei şi am ascuns-o în cocina de porci.

— De ce în cocina de porci? întrebă interesată Miss Marple. Cresc porci la Rutherford Hall?

— În zilele noastre nu. Mă duc numai câteodată pe-acolo.

— Cine se mai află acum la Rutherford Hall? întrebă Craddock.

— Cedric e acolo şi Bryan vine la sfârşit de săptămână. Harold şi Alfred sosesc mâine. Au sunat azi devreme. Am, nu ştiu de ce, impresia că le-aţi băgat o idee în cap, inspectare Craddock.

Acesta se amuză.

— I-am cam tulburat puţin. Le-am cerut informaţii referitoare la locurile unde au fost vineri, 20 decembrie.

— Au putut să vă dea informaţii complete?

— Harold, da, Alfred, nu. Ori n-a putut, ori n-a dorit.

Inspectorul Craddock se uită la ceas.

— Mă voi duce peste puţin timp la Rutherford Hall pentru a vorbi cu Cedric. Mai înainte, aş dori să-l întreb ceva pe doctorul Quimper.

— Veniţi exact la timpul potrivit. În mod obişnuit, termină ora sa de consultaţie la şase şi jumătate. Dar eu trebuie să plec acum să mă ocup de cină.

— Aş vrea să vă cunosc părerea într-o problemă, domnişoară Eyelesbarrow. Ce crede familia, când e singură, despre Marţine?

Lucy răspunse fără ezitare:

— Toţi sunt furioşi pe Emma deoarece a fost la dumneavoastră, domnule inspector. Sunt turbaţi şi pe doctorul Quimper, căci, se pare, că el a încurajat-o pe Emma s-o facă. Harold şi Alfred sunt convinşi că expeditoarea scrisorii ar fi căutat să smulgă bani de la ei. Nu cred că e vorba, cu adevărat, de văduva lui Edmund. Nici Emma nu pare prea convinsă. De asemenea, nici Cedric nu crede că cea care a trimis scrisoarea ar fi Marţine, dar nu ia problema în mod atât de serios ca ceilalţi

doi. Pe de altă parte, Bryan e convins că nu e la mijloc nici o escrocherie.

— De ce?

— Aşa e Bryan. Ia lucrurile cum se prezintă. Consideră că dacă e soţia sau mai bine-zis văduva lui Edmund şi ea a trebuit să se înapoieze brusc în Franţa, vor mai auzi odată şi odată, de ea. Faptul că nu s-a mai primit, de atunci, nici o veste de la ea îl găseşte absolut normal, căci nici lui însuşi nu-i place să scrie scrisori. Bryan e un individ drăguţ. E asemenea unui câine cu care îţi face plăcere să ieşi la plimbare.

— Şi obişnuiţi să vă plimbaţi cu el, domnişoară Lucy, nu-i aşa? o întrebă Miss Marple.

Lucy nu răspunse imediat şi se uită într-o parte.

— Vin şi pleacă atâţia bărbaţi, zise gânditoare Miss Marple. Şi sunteţi o fată drăgălaşă. Vi se acordă multă atenţie?

Lucy se înroşi uşor. Anumite imagini şi amintiri îi rămăseseră în suflet: Cedric rezemat de peretele de la cocina de porci; Bryan care şedea abătut pe masa de la bucătărie; Alfred care îi atinsese degetele, când o ajutase să aşeze ceştile de cafea pe tavă.

— Bărbaţii, spuse Miss Marple pe un ton, ca şi cum vorbea despre o specie străină şi primejdioasă, sunt, într-un anumit fel, cu toţii foarte asemănători, chiar dacă înaintează în vârstă…

— Scumpa mea! strigă Lucy. Acum vreo sută de ani, te-ar fi ars, în mod sigur, ca vrăjitoare!

Şi le-a povestit cum bătrânul domn Crackenthorpe îi făcuse o cerere în căsătorie condiţionată.

— Realitatea este că toţi, într-un fel sau altul, mi-au făcut aşa-zise oferte. Harold a fost foarte corect. Mi-a propus un post avantajos în City. Nu cred că atenţia sa este îndreptată spre înfăţişarea mea favorabilă. Trebuie să creadă că ştiu ceva.

Râse.

Dar inspectorul Craddock nu râse defel.

— Păziţi-vă! S-ar putea să vă omoare, în loc să vă facă oferte.

— Oricum ar fi mai simplu, remarcă Lucy.

O trecu un fior uşor.

— Se uită prea repede cât de serioasă e situaţia, spuse ea. Băieţii s-au distrat aşa de mult, încât au crezut aproape că e doar o joacă. Dar nu e o joacă.

— Nu, spuse Miss Marple. Crima nu e un joc. Apoi adăugă: Băieţii nu se întorc curând la şcoală?

— Ba da, săptămâna viitoare. Mâine pleacă la părinţii lui Stoddart-West să-şi petreacă acolo ultimele zile de vacanţă.

— Mă bucur să aud asta, zise pe un ton serios Miss Marple. N-aş vrea să se întâmple ceva cât timp se află ei la Rutherford Hall.

— Vă gândiţi la bătrânul domn Crackenthorpe? Credeţi că el va fi următorul ucis?

— O, nu, răspunse Miss Marple. Mă gândeam la băieţi.

— La băieţi?

— De fapt la Alexander.

— Dar…

— Fac un joc periculos cu vânătoarea lor de urme şi indicii. Ar putea avea un deznodământ trist.

Craddock o privi dus pe gânduri.

— Aşadar, Miss Marple, nu credeţi că, în acest caz, este vorba de uciderea unei femei necunoscute de către un bărbat necunoscut? V-aţi convins definitiv că omuciderea are legătură cu Rutherford Hall?

— Aceasta este deplina mea convingere. Da.

— Tot ceea ce ştim despre ucigaş este că e un om înalt cu părul negru. Prietena dumneavoastră a spus asta, dar nimic mai mult. La Rutherford Hall se află trei bărbaţi bruneţi. În ziua expertizei medicale i-am văzut pe cei trei fraţi stând în dreptul maşinii, care oprise în faţa casei pentru a-i lua. S-au întors cu spatele la mine. Uimitor cum semănau unul cu

altul… trei bruneţi… şi, cu toate acestea, reprezintă trei tipuri complet diferite. Oftă. Asta face cazul dificil.

— Chiar m-am întrebat, murmură Miss Marple, dacă nu e, poate, mult mai simplu decât ne închipuim. Crimele sunt, foarte adesea, destul de simple, au un motiv murdar…

— Miss Marple, credeţi în misterioasa Marţine?

— Sunt absolut înclinată să cred că Edmund Crackenthorpe a intenţionat să se însoare cu o fată pe nume Marţine, ori s-a căsătorit deja. Emma Crackenthorpe v-a arătat scrisoarea lui, după cum mi-aţi spus, şi apoi, după ce am văzut-o şi din ce mi-a povestit Lucy, aş putea afirma că Emma Crackenthorpe nu este deloc în stare să inventeze o asemenea poveste. Şi de ce ar face-o?

— Să ne închipuim deci că această Marţine există sau a existat, începu Craddock gânditor. Apoi, avem la îndemână un anumit motiv. Reapariţia Marţinei cu un fiu ar micşora considerabil moştenirea Crackenthorpe, dacă nu chiar, într-o asemenea măsură, care trebuie să dea de gândit că unul dintre ceilalţi moştenitori s-ar încumeta la o crimă. De fapt toţi se află în situaţii proaste…

— Chiar şi Harold? întrebă Lucy nevenindu-i a crede.

— În aparenţă, atât de înstăritul Harold Crackenthorpe nu este bancherul lucid şi conservator, cum îl consideră lumea. S-a lăsat adânc implicat într-o aventură riscantă. Dacă ar căpăta curând o sumă mai mare de bani, ar putea astfel să împiedice un faliment.

— Dacă aşa stau lucrurile… Începu Lucy şi se opri.

— Da, domnişoară Eyelesbarrow?

— Ştiu, draga mea, interveni Miss Marple. Vă gândiţi că ar fi crima falsă.

— Da. Moartea Marţinei nu le-ar fi folosit nici lui Harold, nici vreunuia dintre ceilalţi. În nici un caz, nu, atât timp cât…

— Cât timp Luther Crackenthorpe încă trăieşte. Foarte corect, asta mi-a trecut prin cap şi domnul Crackenthorpe

senior este sănătos, după câte ştiu de la doctorul său, mult mai zdravăn decât ar crede cineva din afară.

— Va trăi încă mulţi ani, spuse Lucy. Apoi se încruntă.

— Da? o încurajă Craddock.

— I-a fost destul de rău în jurul Crăciunului, continuă Lucy. Îmi amintesc, că o dată a dat de înţeles că s-ar fi crezut că a fost otrăvit, aşa şi-a dat seama doctorul după indispoziţia sa.

Îl privi întrebătoare pe Craddock.

— Da, spuse inspectorul. Exact despre asta îl voi întreba pe doctorul Quimper.

— Dar acum chiar trebuie să plec! exclamă Lucy. Doamne Sfinte! S-a făcut târziu.

Miss Marple îşi puse lucrul de mână deoparte şi luă ziarul „Times”, în care se găsea vreo jumătate de duzină de cuvinte încrucişate.

— Aş vrea să am un dicţionar aici, murmură ea. Tontine şi Tokai – care din ele este un vin unguresc?

— Tokaiul, răspunse Lucy cu mâna pe clanţa uşii. Ce-i cu el?

— Ah, n-are nimic de-a face cu cuvintele încrucişate, răspunse nesigură Miss Marple. Doar mi-a trecut aşa prin cap.

Inspectorul Craddock o privi pătrunzător. Apoi îşi luă la revedere şi plecă.

Capitolul XVII

Craddock trebui să aştepte câteva minute, în timp ce Quimper se ocupa de ultimii pacienţi programaţi. În cele din urmă, ieşi din cabinet. Arăta obosit şi dărâmat. Îl servi pe Craddock cu un pahar şi apoi îşi turnă şi pentru el.

— De ce mă căutaţi? îl întrebă pe inspector.

— În primul rând, aş vrea să vă mulţumesc pentru că, dacă sunt bine informat, aţi sfătuit-o pe domnişoara Crackenthorpe să vină la mine şi să-mi arate scrisoarea care, s-ar zice că provenea de la văduva fratelui ei.

— Puteţi începe cu aşa ceva? De altfel, nu am sfătuit-o în mod direct să vină la dumneavoastră. Ea a vrut-o, căci era tare neliniştită. Dragii ei fraţi au încercat, fireşte, cu toţii, s-o împiedice.

— De ce oare?

Medicul ridică din umeri.

— Probabil se temeau că bănuiala s-ar putea dovedi adevărată.

— Credeţi că scrisoarea era originală?

— N-am idee. De fapt, n-am văzut-o niciodată. Aş putea crede că cineva, care cunoştea exact faptele, a încercat să transforme în bani lucrurile ştiute. Evident, a sperat s-o impresioneze pe Emma. Aici a greşit fundamental. Emma nu este necugetată. Ea n-ar strânge niciodată în braţe o cumnată necunoscută, fără ca, mai întâi, să-i pună câteva întrebări temeinice.

Continuă curios:

— Dar de ce mă întrebaţi pe mine, ce am eu de-a face cu asta? N-am nici o treabă cu afacerea asta.

— În realitate, am venit să vă întreb cu totul altceva, dar nu prea ştiu cum să mă exprim?

Doctorul Quimper păru interesat.

— După câte aud, nu cu mult timp în urmă – cred că în jurul Crăciunului – domnul Crackenthorpe a avut un acces destul de rău.

De îndată, Quimper se schimbă la faţă. Trăsăturile deveniră mai aspre.

— Da?

— Dacă nu greşesc a fost un deranjament stomacal?

— Da.

— E o întrebare ceva mai dificilă pe care aş dori să v-o adresez. Domnul Crackenthorpe s-a lăudat cu sănătatea sa şi a spus că e sigur că va supravieţui majorităţii membrilor familiei sale. A vorbit şi despre dumneavoastră… scuzaţi-mă, doctore…

— O! Nu luaţi de bun tot ce zice! Eu nu pun la inimă ce spun pacienţii mei despre mine.

— V-a numit prost bătrân.

Quimper se amuză.

— A spus că l-aţi întrebat tot ce era posibil, că aţi fi vrut să ştiţi nu numai ce mâncase, dar şi cine gătise şi cine i-o dusese.

Doctorul nu mai zâmbea acum. Avea o expresie gravă.

— Continuaţi!

— A folosit o expresie de soiul ăsta: Am făcut întocmai cum crede el, că cineva m-a otrăvit.

Se lăsă tăcerea.

— Aţi avut, vorbi din nou inspectorul, aţi avut vreo bănuială de genul acesta?

Quimper nu răspunse imediat. Se ridică şi se plimba încoace şi încolo. În cele din urmă, se întoarse spre Craddock.

— Ce aşteptaţi de la mine? Ce să vă spun? Credeţi că un doctor poate formula acuzaţia că unul sau altul a pus otravă în mâncare, fără să fie capabil şi s-o demonstreze?

— Aş dori… cu totul neoficial! … să ştiu dacă v-aţi gândit la asta?

Doctorul Quimper cedă:

— Bătrânul Crackenthorpe trăieşte din cale afară de modest. Când se adună familia, Emma se îngrijeşte ca mâncarea să fie mai din belşug şi mai grasă. Urmarea e o gastrită acută tare urâtă. Simptomele s-au potrivit perfect acestui diagnostic.

Craddock era insistent.

— Înţeleg. Aţi fost cu totul mulţumit? Nu v-a surprins… să zicem, în nici un fel?

— Ei bine, ei bine, am fost surprins. Sunteţi mulţumit?

— Mă interesează, răspunse Craddock. Exact ce bănuiaţi sau… de ce vă temeaţi?

— Cazurile gastro-intestinale nu sunt întotdeauna întru totul asemănătoare, dar s-au manifestat anumite simptome

care, să zicem, s-ar fi potrivit mai bine otrăvirii cu arsenic decât unei gastrite acute. Să mă înţelegeţi corect. Ambele maladii au foarte mari asemănări între ele. Oameni mai pricepuţi decât mine nu ar fi recunoscut otrăvirea cu arsenic şi ar fi semnat, absolut cu bună-credinţă, certificatul.

— Şi ce rezultat au avut cercetările dumneavoastră?

— S-a părut că bănuiala mea nu putea, în nici un chip, să fie fondată. Domnul Crackenthorpe m-a asigurat că mai avusese asemenea accese într-o vreme, când nu mă ocupam de el şi, cum zicea, din aceleaşi motive. Îl apucaseră întotdeauna când mâncărurile erau prea copioase.

— Şi asta s-a întâmplat când membrii familiei erau de faţă?

— Da. Şi părea cu totul de crezut. Dar, sincer vorbind, inspectore, nu am fost destul de mulţumit. Am mers până într-acolo încât i-am scris bătrânului doctor Morris. El a fost partenerul meu mai în vârstă şi apoi, s-a retras imediat în viaţa particulară. Crackenthorpe a fost pacientul său. L-am întrebat despre accesele anterioare pe care le avusese bătrânul.

— Şi ce v-a răspuns doctorul Morris?

Quimper rânji:

— A râs de mine… cică trebuie să fiu al dracului de prost. Acum – ridică din umeri – bănuiesc că am fost… „prostul dracului”, în realitate.

— Serios?

Craddock devenise foarte meditativ. Apoi se hotărî să vorbească deschis.

— Să lăsăm discreţia la o parte, doctore! Sunt oameni care se aşteaptă să primească o parte considerabilă când Luther Crackenthorpe va muri. Doctorul aprobă din cap. El e bătrân şi relativ sănătos. Ar putea atinge 90 de ani, nu-i aşa?

— Cu uşurinţă. Nu face altceva decât se îngrijeşte de sănătatea sa şi constituţia sa este minunată.

— Fiii şi fiica sa simt cu toţii presiunea?

— Scoateţi-o pe Emma din joc! Ea nu otrăveşte pe nimeni! Aceste accese se manifestă, în special, numai când şi ceilalţi sunt acolo, nu când ea rămâne singură cu el.

„Ar fi doar o măsură de prevedere elementară – în cazul în care ea e vinovată”, se gândi inspectorul în sinea sa, dar se feri s-o spună cu glas tare.

— Deci se poate afirma – sunt un novice în acest domeniu – că e de acceptat ideea că i s-a administrat, într-adevăr, arsenic, şi că Crackenthorpe a avut noroc de mai trăieşte încă?

— Vedeţi, răspunse medicul, aici îmi amintiţi de un lucru ciudat. Îmi vine să cred că, totuşi, am fost, aşa cum a zis bătrânul Morris, al dracului de prost. Adică, evident, nu este aşa că i s-au dat, regulat, mici doze de arsenic… ca, aşa cum s-ar putea spune în metoda clasică, de a fi apărat de otrăvirea cu arsenic. Crackenthorpe nu a avut niciodată boli gastrice cronice. Dar aceasta face suspecte, în oarecare măsură, atacurile bruşte, violente. Să presupunem, totodată, că nu se pot explica din cauze naturale, atunci trebuie ca, de data asta, cel care a pus otrava să fi lucrat prost… ceea ce e greu de înţeles.

— Vreţi să spuneţi că nu i-a dat o doză suficientă?

— Da. Pe de altă parte, Crackenthorpe are o constituţie puternică şi ceea ce altuia i-ar fi făcut de petrecanie n-a lipsit prea mult să-l doboare şi pe el. Dar trebuie să ne gândim că ucigaşul va tatona mereu, mereu… deci, el e neobişnuit de temător… să mărească doza. De ce n-a făcut-o? Asta înseamnă, adăugă după o scurtă pauză, că un om care otrăveşte s-a pus treabă, ceea ce, probabil, nu e cazul. Pesemne, pur şi simplu, fantezia mea a luat-o razna.

— E o problemă ciudată, declară inspectorul. Căutăm în zadar un sens, un înţeles.

— Inspectore Craddock! şopti cineva surescitat.

Inspectorul se opri. Tocmai voia să sune la uşa locuinţei.

Alexander şi prietenul său, Stoddart-West, ieşiră din umbră, privind prevăzători în toate părţile.

— V-am auzit maşina. Trebuie să vorbim cu dumneavoastră.

— Bine! Atunci intraţi! Craddock întinse iarăşi mâna spre sonerie, dar Alexander se agăţă, cu agilitatea unui căţeluş care vrea să se joace, de haina sa.

— Am găsit un indiciu, rosti cu vocea întretăiată.

— Da, am găsit unul! repetă ca un ecou Stoddart-West.

„Fata asta a dracului!”, se gândi Craddock.

— Splendid! zise fără prea mare interes. Să intrăm în casă şi să-l vedem!

— Nu, insistă Alexander. În mod sigur, acolo ne va deranja cineva. Veniţi în cămara pentru veselă! Vă arătăm drumul.

Cam fără chef, se lăsă condus în jurul casei şi îi urmă pe băieţi spre grajduri. Stoddart-West împinse o uşă grea, dibui cu mâna şi aprinse un bec foarte slab. Încăperea pentru veselă, odinioară o mândreţe a Rutherford Hall-ului, era acum un loc trist în care se păstra tot ceea ce nu mai folosea la nimic. Scaune de grădină rupte, unelte vechi, ruginite, o uriaşă maşină de cosit care nu se mai întrebuinţa, saltele cu arcuri acoperite de rugină, hamacuri şi plase de tenis găurite.

— Venim destul de des aici, spuse Alexander. Nu ne deranjează nimeni.

— E un indiciu adevărat, sir, spuse Stoddart-West cu ochi sclipitori. L-am găsit azi după-amiază.

— În ultimele zile am căutat numai urme. În tufişuri…

— Şi în pomii golaşi…

— Am controlat şi în lăzile de gunoi…

— Apoi, ne-am dus în casa cazanului cu aburi…

— Bătrânul Hillman a instalat acolo un hârdău mare în care aruncă hârtiile de peste tot, de pe unde le găseşte…

— Şi înăuntru l-am găsit…

— Ce aţi găsit? întrerupse Craddock competiţia vocilor.

— Indiciul. Atenţie, Stoddart! Puneţi întâi mănuşile!

În cea mai bună tradiţie a romanelor poliţiste, Stoddart-West îşi trase, cu cea mai serioasă mină, o pereche de

mănuşi destul de murdare, înainte de a aduce la lumină, cu multă atenţie, o geantă de la un Kodak. Din ea scoase solemn un plic murdar şi mototolit pe care i-l întinse, cu o expresie gravă, inspectorului.

Amândoi băieţii aşteptau strangulaţi de emoţie.

Craddock luă „indiciul” cu solemnitatea cuvenită. Îi plăcea de băieţi şi nu vroia să le strice jocul.

Plicul fusese trimis prin poştă, dar era gol. Doar o adresă: Marţine Crackenthorpe, 126 Elvers Crescent nr. 10.

— Vedeţi, întrebă, cu suflarea întretăiată, Alexander. Asta dovedeşte că a fost aici cu adevărat – adică soţia franţuzoaică a unchiului meu Edmund – în jurul căreia se face atâta zarvă. Ea trebuie să fi fost într-adevăr aici şi să fi pierdut pe undeva plicul. Aşa se pare, nu-i aşa?

Stoddart-West îi luă cuvântul din gură:

— Se pare că a fost femeia cea ucisă… nu credeţi, sir, că ar fi trebuit să se afle în sarcofag?

Aşteptau încordaţi.

Craddock continuă jocul: Posibil, foarte posibil, spuse el.

— Descoperirea noastră este deci importantă, nu-i aşa? Vor fi cercetate amprentele de pe plic, sir?

— Fireşte, răspunse Craddock şi se uită la plic. „Foarte vicleană, Lucy Eyelesbarrow!” se gândi el.

„Cum de a reuşit să falsifice timbrele?” Se uită din nou la el, dar lumina era prea slabă. Normal, afacerea le-a făcut mare plăcere băieţilor, dar pentru el era mai puţin vesel. La asta Lucy nu se gândise. Dacă plicul acesta era original…

— Veniţi! Să mergem în casă, propuse el. Ne-aţi făcut un mare serviciu.

Capitolul XVIII

Băieţii îl conduseră pe Craddock, prin intrarea din spate, în casă. Acesta părea să fie drumul pe care îl foloseau de obicei. Bucătăria era luminoasă şi plăcută. Lucy, într-un şorţ mare, alb, frământa aluatul. Bryan Eastley stătea rezemat de dulap şi o privea ca un câine credincios.

— Hei! îşi salută Alexander tatăl. Iar aici, în bucătărie?

— Îmi place aici, răspunse acesta. Domnişoara Eyelesbarrow nu are nimic împotrivă.
— Nu, n-am nimic împotrivă, afirmă Lucy. Bună seara, domnule inspector Craddock.
— Doriţi să întreprindeţi cercetări în bucătărie? întrebă Bryan interesat.
— Nu tocmai. Domnul Cedric Crackenthorpe e aici?
— O, da. Cedric e aici. Doriţi să vorbiţi cu el?
— Da, mi-ar face plăcere.
— Atunci mă duc să văd dacă e în camera lui, se oferi Bryan.
— Vă mulţumesc, spuse Lucy. Am mâinile pline de făină, altfel m-aş fi dus eu însămi.
— Nu e încă vremea mesei? a vrut să ştie Alexander.
— Nu.
— Păcat. Mi-e o foame groaznică.
— În cămară mai e o bucată de tort de ghimber.
Băieţii o luară la întrecere şi se ciocniră de uşă.
— Sunteţi ca lăcustele, râse Lucy.
— Vă felicit, zise Craddock.
— Mă felicitaţi? Pentru ce?
— Pentru dibăcia dumneavoastră. Aţi făcut-o excelent! Craddock îi arătă geanta aparatului de fotografiat. Bună treabă! o lăudă el.
— Despre ce tot vorbiţi?
— Despre asta, draga mea. Scoase plicul pe jumătate.
Ea îl privea fără să înţeleagă.
— Nu aţi falsificat acest indiciu şi nu l-aţi ascuns în locul unde e cazanul cu aburi pentru ca băieţii să-l găsească? Repede! Răspundeţi!
— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse Lucy. Credeţi…?
Craddock strecură iute plicul în buzunar, deoarece, în clipa aceea se întorcea Bryan.
— Cedric e în bibliotecă, îl informă el. Îşi reluă locul de lângă dulapul de bucătărie.
Inspectorul Craddock se duse spre bibliotecă.

Cedric Crackenthorpe îl privi amabil pe inspector.

— Adulmecaţi pe aici din nou? întrebă el. Aţi mai progresat?

— Cred că pot spune că am avansat ceva, domnule Crackenthorpe.

— Aţi aflat cine era moarta?

— Nu avem încă o identificare definitivă, dar ne aflăm pe drumul cel bun.

— Bravo dumneavoastră!

— Pe baza celor mai noi informaţii ale noastre, am putea face nişte precizări. Încep cu dumneavoastră, domnule Cedric, deoarece sunteţi tocmai aici.

— Trageţi!

— Aş vrea să-mi relataţi exact unde aţi fost vineri, 20 decembrie şi ce aţi făcut.

Cedric îi aruncă iute o privire, apoi se rezemă de spătarul scaunului, căscă, se strădui să pară cât mai dezinteresat şi încercă să caute prin memorie.

— După cum v-am mai povestit, începu el în sfârşit, am fost pe Ibiza. În mod fatal, acolo, o zi seamănă cu cealaltă. Dimineaţa se pictează, după-amiază, de la trei la cinci, se face siesta. Când lumina este favorabilă se mai poate schiţa apoi încă ceva. După aceea, îţi iei un aperitiv, uneori cu primarul, alteori cu doctorul. În sfârşit, mănânci puţin. Seara mi-o petrec, în principal, cu nişte prieteni dintre localnici la „Scotty’s Bar”. E suficient?

— Mai degrabă aş dori să aud adevărul, domnule Crackenthorpe.

Cedric sări în sus.

— Asta e o remarcă foarte jignitoare, domnule inspector.

— Aşa vi se pare? Mi-aţi spus, domnule Crackenthorpe, că aţi fi părăsit Ibiza la 21 decembrie şi aţi fi ajuns în aceeaşi zi în Anglia.

— Aşa e. Em! Hei, Em!

Emma Crackenthorpe ieşea, în această clipă, din camera alăturată. Se uita întrebătoare de la Cedric, la inspector şi

înapoi la Cedric.
— Ia ascultă, Em! Am venit deci sâmbătă, înainte de Crăciun, nu-i aşa? Îţi aduci aminte? Am sosit direct de la aeroport?
— Da, răspunse Emma cam mirată. Ai ajuns aici cam în jurul prânzului.
— Auziţi? i se adresă Cedric inspectorului.
— Trebuie să ne consideraţi foarte proşti, domnule Crackenthorpe, zise Craddock pe un ton sfătos, amabil. Oare nu ştiţi că putem verifica asemenea afirmaţii? Cred că dacă vreţi să-mi arătaţi paşaportul…
Făcu o pauză aşteptând.
— Nu pot găsi lucrul pe care îl doriţi, răspunse Cedric. Tocmai în dimineaţa asta l-am căutat. Am vrut să-l trimit la biroul de turism.
— Mulţumesc. Ar trebui să-l găsiţi, domnule Crackenthorpe, dar nu este necesar. Registrul arată că, în realitate, aţi intrat în ţară în seara de 19 decembrie. Poate, acum, veţi avea bunăvoinţa să-mi explicaţi ce-aţi făcut din această clipă şi până la prânzul de pe 21 decembrie, când aţi sosit la Rutherford Hall.
Cedric arăta foarte mânios.
— Într-adevăr, e al dracului de greu să trăieşti în zilele noastre, înjură el. Tot acest birocratism şi completarea de formulare! Nu te mai poţi duce unde vrei şi să faci ce-ţi place. Mereu îţi pune cineva câte o întrebare. De fapt, de ce atâta preocupare pentru 20? Ce s-a întâmplat, în mod special, în această zi?
— Este, din întâmplare, ziua în care credem că s-a comis crima. Puteţi, fireşte, să refuzaţi să răspundeţi, dar…
— Cine spune că refuz să răspund? Daţi-mi doar timp! De fapt, la expertiza medicală, aţi părut foarte nesigur în privinţa momentului probabil al crimei. Ce altceva nou a ieşit la iveală de atunci?
Craddock nu-i răspunse.
Cedric întrebă uitându-se în lături, către Emma.

— Ce-ar fi să mergem în camera de alături?

Emma interveni repede: Eu de-acum plec. La uşă rămase pe loc şi se întoarse:

— E foarte serios, Cedric. Nu uita asta! Dacă 20 e, cu adevărat, ziua în care femeia a fost ucisă, atunci tu trebuie să-i relatezi cât mai exact domnului inspector ce ai făcut.

Plecă în camera învecinată şi închise uşa după ea.

— Bătrâna Emma cea bună! exclamă Cedric. Aşadar! Da, am plecat din Ibiza, într-adevăr, pe 19. Am vrut să-mi întrerup călătoria la Paris şi vreo două zile să mă întâlnesc cu nişte vechi prieteni. Dar s-a întâmplat ca în avion să fie o tânără foarte atrăgătoare. Era, zău, delicioasă. Deci, pe scurt, am rămas vreo două zile împreună. Ea vroia să plece spre Statele Unite, dar să stea câteva nopţi la Londra ca să rezolve nişte chestiuni legate de afaceri. La 19 am sosit la Londra. Am tras la „Kingsway Palace”… pentru cazul în care agentul dumneavoastră special de poliţie va trebui să ne dibuiască. Mi-am luat numele de John Brown… În asemenea împrejurări e mai bine să nu foloseşti numele adevărat.

— Şi pe 20?

Cedric se strâmbă.

— Dimineaţa, n-an putut face prea multe, deoarece aveam o durere de cap oribilă după noaptea petrecută.

— Şi după-amiază? De la ora trei?

— Staţi să mă gândesc. Da, am făcut nişte cumpărături primprejur, m-am dus la „National Gallery”, şi am văzut un film, un western, „Rowenna de la fermă”. Apoi am intrat într-un bar şi am băut vreo două pahare, după care am dormit ceva în cameră. Cam pe la 10 seara m-am întâlnit cu prietena mea şi am trecut prin diverse localuri – nu-mi amintesc majoritatea denumirilor – dar, dacă nu mă înşel, unul se numea „La broasca săltăreaţă”. Ea cunoştea toate chestiile, astea. Trăsesem cam mult la măsea şi recunosc că azi abia dacă îmi reamintesc ceva până când m-am trezit în dimineaţa următoare. Durerea mea de cap era şi mai

groaznică decât cu o zi în urmă. Prietena mea trebuia s-o şteargă că pierdea avionul, aşa încât mi-am turnat apă rece pe cap. Am intrat într-o farmacie şi am cerut pastile pentru migrenă. În fine, sosise vremea să plec spre Rutherford Hall, ceea ce am şi făcut ca şi cum veneam direct de la aeroport.

— Informaţiile dumneavoastră se pot verifica, domnule Crackenthorpe? Să spunem pentru perioada cuprinsă între orele trei şi şapte după-amiaza?

— Nici vorbă de aşa ceva, cred, răspunse Cedric batjocoritor. La „National Gallery” să urmăreşti printre vizitatori pe unul cu ochii voştri inexpresivi? Sau într-un cinematograf supraaglomerat? Nu, nu este posibil.

Emma se întoarse. Ţinea în mână un mic blocnotes.

— Aţi dori să ştiţi ce a făcut fiecare la 20 decembrie, corect, domnule inspector?

— Da, domnişoară Crackenthorpe.

— M-am uitat prin blocnotesul meu. Pe 20, m-am dus la o întrunire în Brackhampton cu ocazia încheierii lucrărilor de restaurare în biserică. Reuniunea s-a terminat în jur de 12:45. Am luat masa cu lady Adington şi domnişoara Bartlett la „Cadena Café”. După prânz am făcut câteva cumpărături pentru Crăciun. La 16:45 am servit ceaiul la ceainăria „Shamrock” şi m-am îndreptat apoi spre gară să-l iau pe Bryan care venea cu trenul. Pe la ora şase m-am întors acasă şi l-am găsit pe tata într-o dispoziţie foarte proastă. Eu îi pregătisem mâncarea pentru el, dar doamna Hart, care trebuia să fi venit după-amiaza, nu-şi făcuse apariţia. Era aşa de furios, încât s-a închis la el în cameră şi nu m-a lăsat să intru, nici n-a vrut să stea de vorbă cu mine. Nu-i place să plec după-masa. Din când în când, îmi impun voinţa.

— În privinţa asta, procedaţi foarte bine, domnişoară Crackenthorpe. Dacă nu mă înşel, ceilalţi doi fraţi au venit mai târziu?

— Alfred a sosit sâmbătă seara. Mi-a spus că încercase, după-amiaza, să mă găsească la telefon. Dar eu eram plecată şi tata nu răspunde la telefon când este supărat. Fratele meu Harold a venit abia în seara de Crăciun.

— Vă mulţumesc, domnişoară Crackenthorpe.

— Aş dori să vă întreb, continuă ea nesigură, dacă s-a aflat ceva nou care să necesite aceste audieri?

Craddock scoase geanta pentru aparatul de fotografiat şi din ea plicul.

— Vă rog, nu-l atingeţi, dar îl recunoaşteţi?

— Dar… Emma îl privea complet zăpăcită. Dar e scrisul meu de mână! E scrisoarea pe care i-am trimis-o Marţinei.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Dar cum de a ajuns la dumneavoastră? Aţi găsit-o dumneavoastră?

— Ar fi posibil… s-o fi găsit. În orice caz, plicul acesta gol a fost descoperit aici.

— În casă?

— Nu chiar, dar în apropiere.

— În apropiere? Dar atunci a venit ea, totuşi, încoace? Ea… Vreţi să spuneţi că moarta din sarcofag era Marţine?

— Cam aşa se pare, domnişoară Crackenthorpe, spuse Craddock.

Bănuiala că moarta din sarcofag era Marţine păru să se confirme. Când Craddock intră în biroul său, găsi o informaţie de la Armand Dessin.

„Una dintre colegele ei a primit o vedere de la Anna Strawinska. După câte se pare, povestea unei călătorii în jurul lumii s-a adeverit. A ajuns în Jamaica şi se simte, cum zice, minunat”.

— Trebuie să recunosc, spuse Alexander, stând culcat în patul său, gânditor şi muşcând din batonul de ciocolată, că aceasta a fost cea mai palpitantă zi din viaţa mea. Când te gândeşti! Am găsit un indiciu veritabil! Vocea i se îneca, atât de încântat era. Nu cred că voi retrăi vreodată aşa ceva.

— Sper că nu, spuse Lucy, care stătea în genunchi în cameră şi-i pregătea geamantanul.

— Vroiam să putem rămâne aici, oftă Alexander.

— Poate se mai găseşte încă un nou cadavru.

— Sper că nu. Ar fi groaznic!

— Dar, în cărţi, aşa se întâmplă cel mai adesea. Oricine a văzut sau a auzit ceva e ucis din cauza asta. Poate vă omoară pe dumneavoastră.

— Îţi mulţumesc!

— N-aş vrea, desigur, ca tocmai dumneavoastră să fiţi, o asigură Alexander. Mi-ar pare tare rău. Şi lui Stoddart: Suntem de părere că o asemenea bucătăreasă nu se mai găseşte. Mâncărurile au fost clasa întâi. Şi sunteţi aşa de înţelegătoare.

Ultima era clar expresia celei mai înalte preţuiri.

Lucy a interpretat-o aşa şi a spus:

— Drăguţ din partea voastră. Dar n-am intenţia ca, pentru a vă oferi vouă un caz, să mă las ucisă.

— Atunci vă sfătuiesc să fiţi foarte prevăzătoare! spuse Alexander cu seriozitate.

Tăcu o clipă şi continuă, ca în treacăt:

— Când Paps va veni din când în când aici, veţi fi atentă cu el?

— Atentă? întrebă Lucy cam surprinsă.

— Partea proastă cu Paps e, îi explică Alexander, că viaţa la Londra nu-i prieşte. Acolo cunoaşte doar tipuri cu totul nepotrivite de femei. Clătină amărât din cap.

Îl iubesc foarte mult, continuă el, dar are nevoie de cineva care să se îngrijească de el. Hoinăreşte peste tot şi intră în contact cu oameni care nu sunt de soi. E aşa de jalnic că mama a murit atât de tânără; Bryan are nevoie de un cămin adevărat.

După o scurtă pauză adăugă.

— Ştiţi că Bryan suferă din cauza dumneavoastră?

— Asta e foarte drăguţ din partea lui.

— Într-o anumită privinţă este îngrozitor de stângaci, sublinie fiul lui Bryan. Dar a fost un pilot minunat de bombardier. Este curajos şi deosebit de blând.

Din nou tăcu pentru scurt timp, apoi ridică ochii în tavan şi rosti destul de convins:

— Mă gândesc serios că ar fi bine pentru el dacă s-ar recăsători… cu vreo fată drăguţă… eu personal n-aş avea nimic împotrivă să am o mamă vitregă… nu… dar, natural, trebuie să fie şi ea de acord…

Cu o uşoară spaimă, Lucy înţelegea că remarcile lui Alexander urmăreau un scop precis.

— M-am gândit că trebuie să vă spun odată, reîncepu Alexander. Bryan vă iubeşte foarte mult. El însuşi mi-a spus… „Într-adevăr!” se gândi Lucy în sinea ei. „Există aici prea mulţi agenţi matrimoniali. Întâi Miss Marple şi acum Alexander!”

Ea se ridică.

— Noapte bună, Alexander. Mâine dimineaţă trebuie să-ţi mai pui numai pijamaua şi obiectele de toaletă în geamantan. Noapte bună!

— Noapte bună, spuse Alexander. Se strecură sub plapumă, îşi puse capul pe pernă, închise ochii şi adormi imediat. Arăta ca un înger nevinovat.

Capitolul XIX

— Nu neapărat convingător, observă Wetherall cu un glas mai posomorât.

Craddock citi protocolul despre alibiul lui Harold Crackenthorpe pentru 20 decembrie.

Fusese văzut la „Sotheby” în jurul orei trei, dar se credea că trecuse pentru scurt timp. În ceainăria „Russell”, fotografia sa nu o recunoscu nimeni, deoarece, la ora ceaiului, domnea un permanent du-te-vino şi el, nefiind un client statornic, nu era surprinzător că nu i se reţinuse figura. Servitorul său confirmă că a fost acasă să se schimbe pentru a lua cina în oraş – asta la 6:45, destul de târziu, întrucât cina începea la 7:30. Motiv pentru care

domnul Crackenthorpe era cam nervos şi iritat. Servitorul nu îşi amintea să-l fi auzit întorcându-se acasă, dar a trecut ceva timp de atunci, nu mai ţinea minte exact şi, în afară de asta, adesea, nu auzea când se întorcea acasă domnul Crackenthorpe. Lui şi soţiei îi plăceau să se culce devreme, atunci când puteau. Garajul, în care Harold îşi parcase maşina, era pentru un singur automobil şi aparţinea unei case, iar cheia o ţinea la el. Nimeni nu observa când venea şi pleca şi de aceea nu se putea şti ce se petrecuse într-o seară anume.

— Totul negativ, sublinie Craddock oftând.

— A luat parte, într-adevăr, la cina respectivă, dar a plecat destul de devreme.

— Şi ce aţi putut afla de la gări?

— Atât la Brackhampton, cât şi în gara Paddington, s-a căutat să se afle ceva. Problema e de acum patru săptămâni şi e cât se poate de puţin probabil ca cineva să-şi amintească dacă l-a văzut pe Harold.

Craddock oftă. Apucă informaţiile despre Cedric. Şi acestea erau negative, deşi un taximetrist îşi amintea vag că ar fi dus, în ziua aceea, la Paddington un client asemănător omului acesta. Pantaloni murdari şi o coamă de păr. Se plângea şi înjura creşterea tarifelor”.

— Şi aici este protocolul despre verificarea datelor privitoare la Alfred, spuse Wetherall.

O anumită nuanţă în vocea sa îl determină pe Craddock să ridice privirea şi să se uite aspru la el. Wetherall avea înfăţişarea mulţumită a unui om care pusese deoparte, pentru sfârşit, o delicatesă.

În primul rând, rezultatul anchetei era nemulţumitor. Alfred locuia singur, venea şi pleca la ore neregulate. Vecinii săi nu erau curioşi şi apoi erau salariaţi, lipsind aproape toată ziua de acasă. Wetherall îşi puse degetul cel mare pe porţiunea finală a protocolului.

Sergentul Leakie, care era însărcinat cu descoperirea furturilor de camioane, se oprise la o cârciumă – haltă a

camioanelor pe drumul Waddington-Brackkampton şi observase pe anumiţi şoferi. La o masă, în apropierea sa, îl avea pe Chick Evans care – de reţinut – aparţinea bandei lui Dicky Rogers. Lângă el se aşezase Alfred Crackenthorpe, pe care îl cunoştea din vedere, întrucât el trebuise să apară ca martor în cazul Dicky Rogers. Sergentul se întrebase ce puteau pune la cale cei doi. Ora – 21:30, vineri, 20 decembrie. Câteva minute mai târziu, Alfred Crackenthorpe se urcase într-un autobuz şi dispăruse în direcţia Brackhampton. William Baker, funcţionarul de la bariera de control al biletelor de călătorie din gara Brackhampton, perforase tichetul unui domn, care, după înfăţişare, putea semăna cu unul din fraţii Crackenthorpe. Era cam în jurul plecării trenului de 23:55 spre Paddington. Îşi amintea data, deoarece, în aceeaşi zi, o doamnă în vârstă pretinsese că ar fi văzut pe cineva ucis într-un tren de după-amiază.

— Alfred? spuse Craddock, în timp ce punea jos protocolul. Alfred? Ciudat!

— Totul se potriveşte, accentuă Wetherall.

Craddock îl aprobă. Da, Alfred circulase cu trenul de 16:33 spre Brackhampton şi omorâse pe cineva. Apoi se putuse întoarce cu autobuzul. Dacă se urcase la 21:30 într-un autobuz spre Brackhampton, putuse înlătura cadavrul de lângă terasamentul de cale ferată, îl băgase în sarcofag şi, din Brackhampton, cu trenul de 23:55 se întorsese la Londra.

— Alfred? repetă Craddock gânditor.

Familia Crackenthorpe se adunase la Rutherford Hall. Harold şi Alfred veniseră din Londra. Domnea un zumzet de glasuri şi tonul era cât se poate de iritat.

Fără să i se fi cerut, Lucy pregătise un cocteil într-o carafă şi se îndrepta spre bibliotecă. Vocile se auzeau clar din hol. Lucy pricepu că cele mai mari reproşuri i se aduceau Emmei.

— Este numai şi numai greşeala ta, Emma, striga Harold mânios. Nu înţeleg cum de ai putut fi atât de mioapă şi

necugetată. Dacă n-ai fi predat scrisoarea Scotland Yardului toate aceste neplăceri nu s-ar fi abătut asupra noastră…

Alfred, care avea o voce mai subţire, zise:

— Pesemne n-ai fost în toate minţile!

— Nu săriţi aşa la ea! interveni Cedric. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Situaţia ar fi mult mai proastă, dacă poliţia o identifică pe răposata din sarcofag drept Marţine şi noi am fi tăcut că primisem veşti de la ea.

— Ai vorbit cum trebuie, Cedric, îl înfruntă Harold supărat. Tu nu ai fost în ţară pe 20 decembrie. Dar pentru Alfred şi mine însumi este extrem de neplăcut. Din fericire, îmi pot, cel puţin, reaminti unde am fost în după-amiaza aceea şi ce am făcut.

— Nici nu mă mir că poţi, remarcă Alfred. Dacă te pregătiseşi pentru o crimă, Harold, atunci ţi-ai fi asigurat, cu toată grija, bineînţeles, un alibi.

— Sunt convins că nu eşti în această situaţie fericită, răspunse rece Harold.

— Hai să-i punem punct! strigă Emma. Bineînţeles că niciunul dintre voi nu a omorât femeia!

— Şi cu asta să ştii: pe 20 nu am fost în străinătate, declară Cedric. Şi la poliţie se cunoaşte. Aşadar, suspiciunea planează asupra tuturor.

— Dacă Emma n-ar fi fost…

— N-o mai luaţi iar de la început! ţipă Emma.

În clipa aceasta, doctorul Quimper ieşi în hol din cabinet în care îi ţinuse de urât bătrânului domn Crackenthorpe. Privirea i se opri asupra carafei din mâna Lucyei.

— Ce este asta? Cocteil pentru serbarea de azi?

— Mai degrabă, petrol pe talazurile furtunoase, agitate. Se înfruntă furioşi dând vina unul pe altul.

— Îşi aruncă în cap unul altuia vina?

— În principal, Emma e învinuită.

Doctorul Quimper îşi ridică sprâncenele.

— Emma? repetă el. Îi luă din mână carafa lui Lucy, deschise uşa de la bibliotecă şi intră.

— Bună seara!

— Ah, doctorul Quimper! Am o vorbă cu dumneata, strigă Harold tare, supărat. Aş vrea să ştiu la ce v-aţi gândit când v-aţi amestecat într-o chestiune particulară a familiei şi aţi sfătuit-o pe sora mea să informeze Scotland Yardul despre scrisoare?

Doctorul Quimper rosti calm:

— Domnişoara Crackenthorpe mi-a cerut sfatul şi eu i l-am dat. După opinia mea, a procedat absolut corect.

Lucy oftă şi închise uşa, când o voce din spate o strigă:

— Fată!

Era, fără îndoială, formula de adresare a bătrânului domn Crackenthorpe. El privea prin uşa cabinetului pe undeva, prin spatele Lucyei.

Lucy se întoarse cam fără tragere de inimă.

— Da, domnule Crackenthorpe?

— Ce avem în seara asta la cină? Aş dori curry. Ştiţi să faceţi un curry bun. De mult n-am mai servit curry.

— Dar…

— Vreau un curry frumos, fierbinte, aţi înţeles?

— Desigur, domnule Crackenthorpe. O să-l primiţi.

— Foarte bine. Sunteţi o fată bună, Lucy. Aveţi grijă de mine… şi eu voi avea grijă de dumneata.

Lucy se întoarse la bucătărie. Voise să pregătească fricasée de pasăre, dar întrerupse operaţia şi adună cele necesare pentru un curry. Auzi uşa casei trântindu-se. Pe fereastră, îl zări pe doctorul Quimper ieşind mânios, urcându-se în maşină şi plecând.

Lucy oftă. Simţea lipsa băieţilor. Şi într-un fel, îi lipsea şi Bryan.

Deci aşa. Se concentră şi începu să prăjească ciupercile.

În orice caz, familia trebuia să aibă o cină excelentă.

Hrană pentru animalele de pradă!

Era cu puţin înainte de ora trei dimineaţa, când doctorul Quimper îşi băgă maşina în garaj. Arăta foarte obosit. Doamna Josh Simpkins dăruise familiei sale, compuse deja

din opt membri, o pereche de gemeni sănătoşi, în legătură cu sosirea cărora tatăl nu manifestase nici un entuziasm. Doctorul Quimper urcă scara spre dormitorul său şi tocmai începuse să se dezbrace când sună telefonul.

Blestemă şi ridică receptorul.

— Aici e Lucy Eyelesbarrow de la Rutherford Hall. Cred că ar fi bine să veniţi imediat. Cineva pare să se fi îmbolnăvit.

— Îmbolnăvit? Cum? Ce simptome prezintă?

Lucy le înşiră.

— Sosesc imediat. Între timp… Îi dădu instrucţiuni, îşi apucă din nou hainele. Aşează unele şi altele în trusa sa medicală şi coborî în grabă spre maşină.

Trei ore mai târziu, doctorul şi Lucy – amândoi destul de marcaţi – stăteau la masa din bucătărie şi beau cafea tare.

— Ah! Doctorul Quimper îşi goli ceaşca şi o aşează cu un clinchet pe farfurioară. Simţeam nevoia de aşa ceva. Acum, domnişoară Eyelesbarrow, să revenim la problemă!

Lucy îl privi. Oboseala i se citea clar pe figură. Acum părea mai în vârstă de 44 de ani, tâmplele erau încărunţite şi sub ochi îi observă cearcăne negre.

— După câte îmi dau seama, spuse doctorul, sunteţi acum în afară de orice pericol. Dar cum s-a întâmplat? Asta aş vrea să ştiu. Cine a gătit?

— Eu, spuse Lucy.

— Şi din ce era compusă cina?

— Supă de ciuperci, pui şi orez pentru curry, pudding. Şi, în final, ficat de pasăre în aspic „Canapés Diane”.

— Foarte bine. Să începem cu supa de ciuperci. Bănuiesc că era dintr-o conservă.

— Nici vorbă. Eu am făcut-o.

— Aţi făcut-o? Din ce?

— 450 grame de ciuperci, supă de pasăre, lapte, rântaş şi zeamă de lămâie.

— După astea, s-ar putea spune că trebuie să fi fost ciupercile.

— N-au fost ciupercile. Şi eu însămi am mâncat supă şi mă simt bine.

— Da, vă simţiţi bine. Nu am uitat.

Lucy se înroşi.

— Dacă, cumva, credeţi…

— Nu cred. Sunteţi o fată neobişnuit de inteligentă. Dacă credeam ce v-aţi gândit că trebuia să cred, atunci aţi fi stat, de asemenea, acum, gemând în pat. Dar sunt foarte exact informat despre dumneavoastră. Mi-am dat osteneala să obţin date.

— De ce aţi făcut asta?

Buzele doctorului Quimper desenară o linie îngustă.

— Deoarece consider necesar să fiu informat despre oamenii care vin aici şi se angajează. Sunteţi o tânără cu un bun renume şi v-aţi luat slujba asta, întrucât trebuie să vă câştigaţi existenţa. Şi se pare că n-aţi mai avut niciodată vreo legătură cu familia Crackenthorpe. Totodată, nu sunteţi nici prietena lui Cedric, nici a lui Harold, nici a lui Alfred, care să ajute la comiterea unei afaceri murdare.

— Chiar credeţi…

— Cred o mulţime, spuse doctorul Quimper. Dar trebuie să fiu prevăzător. Asta este partea cea mai proastă în profesia unui medic. Dar să continuăm: pui cu orez şi curry. Din astea aţi mâncat?

— Nu. Când găteşti curry, trebuie gustat destul de mult din el, nu? Aşa că, natural, am gustat din el. De altfel am mâncat supă şi ceva pudding.

— Cum aţi servit puddingul?

— În porţii.

— Câte vase s-au spălat deja?

— Toate vasele sunt spălate şi puse la locul lor.

Doctorul Quimper gemu.

— Puteţi fi extrem de zeloasă, zise el.

— Da, după cum evoluează lucrurile, văd şi eu, dar mă tem că, acum, nu mai este nimic de schimbat.

— V-a mai rămas vreun rest din ceva?

— Într-un castron, care se află în cămară, mai e ceva curry. Am vrut să folosesc restul pentru o supă de curry în seara aceasta. Mai e şi ceva supă de ciuperci, dar nici un alt fel de mâncare.

— Voi lua cu mine curry şi supa. Cum stăm cu „Shutney”?

— Condimentele se află într-unul din vasele de lut.

— Şi pe acesta aş vrea să-l iau.

Se ridică.

— Mă duc acum sus să văd cum se mai simt. Ar putea să nu mănânce nimic până mâine? Şi să-i vedeţi, din când în când, pe toţi? La ora opt, trimit o soră medicală, care va primi instrucţiuni precise de la mine.

— Vă rog, spuneţi-mi deschis: credeţi că este vorba de o intoxicaţie alimentară sau… chiar de o otrăvire?

— La asta v-am răspuns deja. Medicii nu trebuie să creadă, ci să fie siguri. Dacă analiza resturilor de mâncare oferă un rezultat pozitiv, atunci pot întreprinde măsuri corespunzătoare. Altfel…

— Altfel? repetă Lucy.

Doctorul Quimper îi puse mâna pe umăr.

— Aveţi grijă mai ales de doi bolnavi, o rugă el, de Emma… Nu vreau să i se întâmple ceva…

Vocea lui vibra de tulburare pe care nu o ascunse.

— Ea nici nu a început încă să-şi trăiască, cu adevărat, viaţa, zise el. Şi oameni ca Emma Crackenthorpe sunt sarea pământului. Emma… Înseamnă mult pentru mine. Însă nu i-am spus-o, dar am să i-o spun. Aveţi grijă de Emma!

— Puteţi fi liniştit! răspunse Lucy.

— Şi mai aveţi grijă de bătrân! N-aş putea afirma că-l preţuiesc, în mod deosebit, ca om, dar el este acum pacientul meu şi nu vreau să îngădui să i se facă vânt de pe lumea asta, pentru ca unul sau altul dintre amărâţii săi fii – chiar dacă nu toţi trei sunt în aceeaşi oală – să-i moştenească averea.

Îi aruncă o privire amuzată.

— O, Doamne! exclamă el. M-a luat gura pe dinainte. Dar deschideţi bine ochii şi mai ales: ţineţi-vă gura! Sunteţi o fată înţelegătoare şi aţi priceput.

Inspectorul Bacon făcu o mină consternată.

— Arsenic? repetă el. Arsenic?

— Da. A fost în curry. Aici este restul de curry. Puneţi-i şi pe oamenii dumneavoastră să-l analizeze. Eu am cercetat, doar rapid, o mică probă, dar rezultatul este neîndoielnic.

— Aşadar un ucigaş s-a pus pe otrăvit?

— Aşa se pare, răspunse sec doctorul Quimper.

— Şi sunt cu toţi bolnavi, spuneţi… cu singura excepţie a domnişoarei Eyelesbarrow?

— Cu unica excepţie a domnişoarei Eyelesbarrow.

— Asta pare în defavoarea ei…

— Ce motiv ar putea avea?

— Poate un fel de dereglare mintală, se gândi Bacon.

— Domnişoara Eyelesbarrow nu este dezechilibrată. Din punct de vedere medical, e la fel de sănătoasă ca mine sau dumneata. Dacă a pus arsenic în curry, atunci trebuie să aibă un motiv. De altfel, fiind o tânără extrem de inteligentă, s-ar fi ferit foarte mult să rămână singura persoană care să nu prezinte simptomele de otrăvire. Ar fi făcut ca un ucigaş inteligent: ar fi gustat puţin din curry-ul cel otrăvit şi apoi ar fi exagerat simptomele.

— Atunci n-aţi fi fost în stare să le constataţi?

— Că ea ar fi îngurgitat mai puţină otravă decât ceilalţi? Probabil că nu. Oamenii nu reacţionează la otrăvuri cu toţii la fel. Aceeaşi cantitate poate, după împrejurări, să-i afecteze pe unii mai mult decât pe alţii. Fireşte, continuă doctorul Quimper, amuzându-se, când pacientul e deja mort, se poate destul de exact stabili câtă otravă a înghiţit.

— Deci aşa ar putea fi… Începu inspectorul Bacon şi făcu o pauză, ca şi cum vroia să-şi adune gândurile. Deci aşa ar putea fi… ca un membru al familiei să pretindă că e mai bolnav decât în realitate. Cineva, care afirmă că e la fel de

bolnav ca ceilalţi ca să nu trezească nici o suspiciune? Cum e în acest caz?

— Gândul ăsta mi-a venit şi mie. De aceea v-am informat despre situaţie. Mai departe ea se află, acum, în mâinile dumneavoastră. Am instalat acolo o soră medicală în care am încredere, dar, normal, nu se poate afla, în acelaşi timp peste tot. După părerea mea, nimeni nu a înghiţit atât de multă otravă ca să fie în pericol de a muri.

— Adică, ucigaşul a făcut o greşeală?

— Nu. Mi se pare mai probabil ca el să fi pus atâta arsenic în curry cât să lase aparenţa unei intoxicaţii alimentare, care putea fi atribuită uşor ciupercilor. Întotdeauna, oamenii au ideea fixă că ar suferi după urma otrăvirii cu ciuperci. Apoi, sunt posibile înrăutăţirea stării unei persoane şi decesul acesteia.

— Deoarece el i-a dat persoanei respective o a doua doză?

Medicul încuviinţă.

— De aceea v-am adus imediat la cunoştinţă şi am trimis o soră acolo.

— Ştie despre arsenic?

— Sigur că ştie. De asemenea, domnişoara Eyelesbarrow. Ele trebuie să ştie cel mai bine ce au de făcut, dar, dacă aş fi în locul dumneavoastră, le-aş declara-o foarte clar tuturor că suferă de pe urma otrăvirii cu arsenic. Asta i-ar produce, fără doar şi poate, ucigaşului o spaimă groaznică. Altfel, el nu se va lăsa până nu-şi va duce la bun sfârşit planul său. El se bazează, pesemne, pe teoria intoxicaţiei alimentare.

Sună telefonul de pe biroul inspectorului. Luă receptorul.

— Da, daţi-mi legătura! Îi spuse lui Quimper: Sora dumneavoastră medicală e la aparat. Da… Alo? Aici inspectorul Bacon… Ce spuneţi? O recidivă mai gravă? … Da… Doctorul Quimper este lângă mine… Dacă doriţi să vorbiţi cu el…

Îi întinse receptorul doctorului.

— Aici Quimper… Aha… Da… Corect… Da, continuaţi. Sosim imediat.

Aşeză receptorul în furcă şi se întoarse spre Bacon.

— Cine e?

— Alfred, răspunse doctorul Quimper. Şi a murit.

Capitolul XX

Vocea lui Craddock la telefon suna neîncrezătoare:

— Alfred? spuse el. Alfred?

Bacon răspunse:

— Nu v-aţi aşteptat la asta?

— Nu, absolut deloc. În realitate, tocmai vroiam să-l arestez sub prezumţia de omucidere.

— Am auzit că ar fi fost recunoscut de funcţionarul care perfora biletele în Brackhampton. Lucrurile stăteau prost cu el. Se părea, într-adevăr, că-l depistasem pe făptaş.

— Da, spuse Craddock fără vlagă. Şi ne-am înşelat.

Amândoi tăcură o clipă. Apoi Craddock întrebă:

— Era, totuşi, o soră medicală în casă. Cum de s-a putut întâmpla?

— Nu i se poate reproşa nimic. Domnişoara Eyelesbarrow era complet epuizată şi a trebuit să se întindă o clipă. Sora avea acum cinci pacienţi de îngrijit. Pe bătrân, Emma, Cedric, Harold şi Alfred. Nu putea fi peste tot în acelaşi timp. Se pare că bătrânul domn Crackenthorpe făcea mare gălăgie. Zicea că moare. S-a dus la el, l-a liniştit, s-a întors în bucătărie şi i-a dus lui Alfred nişte ceai cu zahăr. El l-a băut şi apoi s-a întâmplat.

— Din nou arsenic?

— Aşa se pare. Desigur ar fi putut fi o recidivă, dar Quimper nu crede şi Johnstone îl susţine.

— Dar Alfred a trebuit să fie, cu adevărat, victima? zise Craddock neconvingător.

— Vreţi să spuneţi că, în timp ce moartea lui Alfred nu-i aduce nimănui nimic, decesul bătrânului le-ar fi adus foloase tuturor? Poate a fost o eroare… poate că cineva a crezut că ceaiul e destinat moşneagului.

— E sigur că otrava i-a fost administrată în felul acesta?

— Nu, nu e sigur. Sora le-a spălat pe toate, aşa cum e obişnuită: farfurii, linguri, căni de ceai şi aşa mai departe. Dar asta pare să fi fost singura posibilitate de a i se da otravă victimei.

— Asta înseamnă, spuse Craddock gânditor, că, în mod clar, unul dintre pacienţi nu era aşa de bolnav ca ceilalţi, că s-a folosit de prilej şi a introdus otrava în ceaşcă.

— Gluma asta o s-o dezlegăm acum, spuse inspectorul Bacon furios. Am trimis două sore medicale acolo, pe lângă domnişoara Eyelesbarrow şi am deplasat şi doi oameni de-ai mei la Rutherford Hall. Veniţi?

— Cât pot de repede.

Lucy Eyelesbarrow veni prin hol să-l întâmpine pe inspectorul Craddock. Arăta palidă şi afectată.

— Aţi trecut prin clipe grele, spuse Craddock.

— Mi se pare un coşmar care nu mai ia sfârşit, răspunse Lucy. Noaptea trecută chiar am crezut că vor muri cu toţii.

— În ce priveşte acest curry…

— În el a fost otrava?

— Da, a fost amestecat cu arsenic.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci trebuie să fie unul din familie.

— Nu există nici o altă posibilitate?

— Nu. Am pregătit acest nefericit curry, în primul rând, foarte târziu – după ora şase – deoarece domnul Crackenthorpe îl ceruse insistent. Şi a trebuit să deschid o nouă cutie cu praf de curry. Aşadar nu se putea întâmpla nimic. Bănuiesc… curry a ascuns gustul.

— Arsenicul nu are gust, răspunse Craddock cam distrat. Şi cum stăm acum cu prilejul? Cine dintre ei ar fi avut posibilitatea să ajungă la curry, înainte ca acesta să fie servit?

Lucy rămase pe gânduri.

— Situaţia se prezintă astfel: oricine s-ar fi putut strecura în bucătărie, în timp ce eu puneam masa în sufragerie.

— Înţeleg. Cine era, aşadar, în casă? Bătrânul domn Crackenthorpe, Emma, Cedric…

— Harold şi Alfred. Veniseră după-amiaza de la Londra. Da, şi Bryan… Bryan Eastley, dar el a plecat cu puţin înainte de cină. Trebuia să se întâlnească cu cineva la Brackhampton.

Craddock spuse gânditor:

— Aceasta seamănă cu îmbolnăvirea bătrânului de Crăciun. Quimper a bănuit atunci că ar fi fost otrăvire cu arsenic. Noaptea trecută, toţi păreau la fel de bolnavi?

Lucy stătu să reflecteze.

— Mi se pare că bătrânului domn Crackenthorpe i-a fost cel mai rău. Doctorul Quimper şi-a dat îngrozitor de multă osteneală cu el. Cedric a făcut mare caz de asta. Se ştie că întotdeauna se comportă aşa oamenii puternici, sănătoşi.

— Şi Emma?

— I-a fost destul de rău.

— Nu înţeleg, spuse Craddock. De ce Alfred?

— Dacă Alfred trebuia să fie acela? repetă Lucy gânditoare.

— Şi eu m-am întrebat.

— Nu pare să aibă sens.

— Dacă aş putea găsi doar motivul pentru toate aceste evenimente, spuse Craddock. Ceva pare să nu se potrivească. Femeia strangulată din sarcofag era văduva lui Edmund Crackenthorpe. Trebuie, oricum, să acceptăm asta căci s-a dovedit destul de sigur. Trebuie să existe o legătură între moartea ei şi otrăvirea lui Alfred. Soluţionarea e necesar s-o căutăm în interiorul familiei. Chiar dacă se presupune că unul dintre ei e bolnav mintal, asta nu ne ajută prea mult.

— Nu, îi întări spusele Lucy.

— Fiţi atentă! o preveni Craddock. Nu uitaţi că aici, în casă, acţionează un ucigaş. Unul dintre pacienţii dumneavoastră e probabil mai puţin bolnav decât lasă impresia.

După ce Craddock a plecat, Lucy urcă încet la etaj. Când trecu pe lângă camera bătrânului domn Crackenthorpe, o voce rugătoare şi, în acelaşi timp, slăbită de boală strigă:

— Fată… fată! Dumneata eşti? Intraţi!

Lucy intră în cameră.

Domnul Crackenthorpe stătea în pat, rezemat de o grămadă de perne. Pentru un bolnav, după părerea lui Lucy, arăta curios de bine dispus.

— Întreaga casă e plină de afurisite sore medicale, începu domnul Crackenthorpe. Se învârt pe aici, îşi dau aere, îmi iau temperatura, nu-mi dau să mănânc ce mi-ar plăcea şi întreaga poveste va costa o grămadă serioasă de bani. Spuneţi-i lui Emma să le expedieze de aici. Trebuie să aveţi grijă de mine, asta-i de ajuns.

— Toţi sunt bolnavi, domnule Crackenthorpe, răspunse Lucy. E imposibil să am grijă de fiecare.

— Ciuperci, spuse domnul Crackenthorpe. Lucruri blestemat de periculoase. Supa a fost, cea din seara trecută. Dumneata ai făcut-o, adăugă plin de reproş.

— Ciupercile au fost în ordine, domnule Crackenthorpe.

— Nu vă dojenesc, Lucy, nu, nu vă dojenesc. Aşa ceva s-a mai întâmplat. O ciupercă mizerabilă se amestecă printre celelalte şi uite ce se întâmplă. Nimeni nu ştie de la ce… Sunteţi o fată curajoasă. N-aţi face-o niciodată cu intenţie. Ce-i cu Emma?

— Se simte mai bine în după-amiaza asta.

— Şi Harold?

— Şi el e mai bine.

— Dar cum? Alfred a dat ortul popii?

— Nimeni nu trebuia să vă povestească asta, domnule Crackenthorpe.

Acesta râse. Era un râs ca un nechezat, cât se poate de amuzat.

— Aud totul, spuse el. Ei nu-i pot ascunde bătrânului nimic, dar încearcă. Aşadar, Alfred a murit? Cel puţin, acum, el nu mă mai poate stoarce de bani şi nu mai

primeşte nimic din capital. Toţi aşteaptă ca să mor. În special, Alfred stătea la pândă. Acum e mort. Mi se pare o glumă bună.

— Nu s-ar cuveni să vorbiţi aşa, domnule Crackenthorpe, zise Lucy serioasă. Nu este frumos din partea dumneavoastră.

Domnul Crackenthorpe râse din nou.

— Le voi supravieţui tuturor, cârâi el. Veţi vedea, Lucy, veţi vedea!

Lucy se duse în camera ei, luă dicţionarul şi citi ce scria în dreptul cuvântului „Tontine”. Gânditoare, închise cartea şi rămase uitându-se fix în faţă.

— Nu înţeleg de ce doriţi să vorbiţi cu mine, spuse supărat doctorul Morris.

— Cunoaşteţi de mult timp familia Crackenthorpe, i se adresă inspectorul Craddock.

— Da. I-am cunoscut pe toţi. Îmi aduc încă bine aminte de bătrânul Josiah. Era un mare zgârie-brânză, dar un om abil. A făcut o mulţime de bani. Îl privi cercetător, pe sub sprâncenele stufoase, pe inspectorul Craddock. L-aţi crezut, deci, pe prostul ăsta de Quimper. Doctorii ăştia tineri, zeloşi! Ce idei mai au cu toţii! Lui Quimper i-a intrat în cap că cineva ar fi încercat să-l otrăvească pe Luther Crackenthorpe. Prostii! Sigur, avea deranjamente stomacale. I le-am tratat. Accesele nu erau frecvente şi nu aveau nimic deosebit.

— Doctorul Quimper părea să fie de altă părere.

— De altă părere? repetă doctorul Morris supărat. Ar trebui să recunosc o otrăvire cu arsenic, totuşi, dacă aş vedea-o.

— Mulţi medici foarte bine cotaţi n-au recunoscut-o, accentuă Craddock. În repetate rânduri, conform ordinelor, oameni au fost dezgropaţi, fără ca medicilor care îi îngrijiseră să le treacă vreo clipă prin cap ideea că aceştia ar fi putut fi otrăviţi. Şi erau cu toţii doctori cu prestigiu.

— Bine, admise doctorul Morris. Ziceţi aşadar că aş fi putut să mă înşel. Acum, nu cred că m-am înşelat. Tăcu o clipă şi apoi continuă: Cine ar fi făcut-o, după părerea lui Quimper… dacă a fost, într-adevăr, vorba despre o otrăvire cu arsenic?

— Asta nu ştie, răspunse Craddock. Dar şi-a făcut nişte convingeri. În fine, există, totuşi, foarte mulţi bani la mijloc.

— Da, ştiu. Şi îi vor primi abia la moartea lui Luther Crackenthorpe. Toţi au, de asemenea, mare nevoie de ei. E adevărat, dar asta nu înseamnă că vor să-l omoare pe bătrân ca să pună mâna pe bani.

— Nu, neapărat, fu de acord inspectorul Craddock.

— În orice caz, spuse doctorul Morris, principiul meu este să nu manifest nici o suspiciune fără un motiv întemeiat. Recunosc că ceea ce tocmai mi-aţi povestit m-a zguduit. Aparent arsenic în cantitate mare. Dar tot nu pricep de ce aţi venit la mine. Tot ceea ce vă pot spune e că eu nu am avut această bănuială. Poate că ar fi trebuit să fiu bănuitor. Poate că ar fi trebuit să iau mai în serios dereglările digestive ale lui Luther Crackenthorpe. Dar a trecut mult timp de atunci.

— Desigur, îl aprobă Craddock. Ceea ce aş dori e să-mi povestiţi ceva mai multe despre familia Crackenthorpe. Se găsesc pe undeva, prin însemnările dumneavoastră, afecţiuni mintale, oarecare ciudăţenii?

— Nu mă mir că-mi puneţi această întrebare, răspunse doctorul Morris. Acum, bătrânul Josiah era pe deplin sănătos din punct de vedere mintal. Soţia lui era nevropată, înclinată spre deprimare. A murit curând după naşterea celui de-al doilea fiu. Aş putea spune că Luther a moştenit de la ea o anumită nestatornicie. Ca tânăr a fost ca toţi, dar se certa permanent cu tatăl său. Acesta s-a simţit decepţionat şi cred că Luther a suferit din cauza asta şi a încercat să pătrundă cu gândul „de ce” până ce i-a devenit o obsesie. Lucru care s-a repercutat şi asupra propriei sale căsnicii. Aţi observat deja că simte o puternică aversiune

faţă de fiii săi. Şi-a iubit fetele, pe Emma, ca şi pe Edie, care a murit.

— De ce îşi detestă fiii aşa de tare?

— Despre asta ar trebui să întrebaţi pe unul dintre aceşti psihiatrii care au ajuns azi la modă. Eu bănuiesc că Luther suferă de anumite complexe de inferioritate, determinate de situaţia sa financiară. El primeşte un venit, dar nu se poate, în nici un fel, atinge de capital. Dacă ar avea puterea să le împartă moştenirea fiilor săi, probabil nu i-ar urî atât. Conştiinţa că nu deţine nici o putere în această privinţă i-a produs un anume simţământ de umilinţă.

— De aceea se bucură aşa de mult la gândul că le-ar supravieţui tuturor, rosti inspectorul Craddock.

— E posibil. Ar putea fi şi rădăcina zgârceniei sale. Cred că, din venitul său considerabil, a pus deoparte o sumă uriaşă.

Inspectorului Craddock i-a venit o nouă idee:

— Probabil i-a lăsat cuiva prin testament economiile sale. În orice caz, asta are dreptul s-o facă.

— Da, poate, dar Dumnezeu poate şti cui i-a lăsat el banii. Poate Emmei. Dar mă îndoiesc. Ea va primi partea sa din capitalul bunicului. Probabil şi-a lăsat economiile nepotului, Alexander.

— Ţine foarte mult la el? întrebă Craddock.

— Aşa am avut impresia. El este şi copilul fetei lui, nu al unui fiu. Asta poate reprezenta o diferenţă. Avea, de asemenea, o anumită simpatie pentru Bryan Eastley, soţul lui Edie. Fireşte, nu-l cunosc bine pe Bryan, căci, de ani de zile, nu am mai văzut pe nimeni din familie. Dar mi se pare că, după război, mult timp a fost şomer. El posedă calităţile necesare în timp de război: curaj, elan şi înclinaţia de a lăsa viitorul să-ţi hotărască soarta. Nu cred că e statornic. Asta n-o să-l ducă la nimic bun şi o să se lase pe tânjeală.

— După câte ştiţi, există la generaţia mai tânără vreun semn de anomalie mintală?

— Cedric e un tip excentric. Unul din acei oameni care, prin natură, sunt rebeli. N-aş putea afirma că e complet normal, dar, în fond, cine e cu adevărat? Harold nu are un caracter foarte plăcut, rece, se gândeşte doar la partea lui. Dar anormal? Nici vorbă. Alfred are ceva care-l face să nu meargă pe drumul drept. Întotdeauna s-a purtat aşa. Odată l-am văzut luând bani din cutia milei unui misionar. De aşa ceva era capabil. Dar bietul şmecher e mort acum. N-ar trebui să-l vorbesc de rău.

— Şi cum e…zise tărăgănat Craddock… cu Emma Crackenthorpe?

— O fată drăguţă, liniştită, dar nu se ştie niciodată ce gândeşte. Are propriile ei păreri şi le păstrează pentru ea. Are mai mult caracter decât s-ar crede după purtarea şi înfăţişarea ei în general.

— L-aţi cunoscut şi pe Edmund, fiul care a murit în Franţa?

— Da. Era cel mai bun dintre toţi. Un tânăr drăguţ.

— Aţi auzit ceva despre faptul că vroia să se căsătorească sau chiar s-a căsătorit cu o franţuzoaică, cu puţin timp înainte de a muri?

Doctorul Morris îşi încreţi fruntea:

— Parcă auzisem ceva. Dar a trecut mult timp.

— Era la începutul războiului, nu-i aşa?

— Da. Dar sunt sigur că ar fi regretat, dacă ar fi făcut-o.

— E posibil… după cele pe care le ştim acum, zise Craddock.

Îi povesti foarte pe scurt despre ceea ce se întâmplase la Rutherford Hall.

— Îmi amintesc că am citit în ziare despre o femeie moartă, care fusese ascunsă într-un sarcofag. Dar n-am ştiut că asta s-a petrecut la Rutherford Hall.

— Există motive pentru presupunerea că decedata a fost văduva lui Edmund Crackenthorpe.

— Asta este extraordinar! Sună mai mult ca dintr-un roman decât ca în viaţa adevărată. Cine putea avea vreun

interes s-o ucidă pe sărmană? Adică, ce legătură are asta cu otrăvirea cu arsenic a familiei Crackenthorpe?

— Poate, cineva vrea să-şi însuşească întreaga avere pe care Josiah Crackenthorpe a lăsat-o moştenire.

— Atunci trebuie să fie unul al dracului de prost, spuse doctorul Morris. Va avea de plătit taxe absurd de mari!

Capitolul XXI

— Ce-i asta? întrebă domnul Crackenthorpe pe un ton dezaprobator.

— Supă de carne şi cremă de ouă, smântână şi făină, răspunse Lucy.

— Ia-le de aici! porunci domnul Crackenthorpe. Nu mă ating de ele. I-am spus sorei că vreau biftec.

— Doctorul Quimper e de părere că, deocamdată, nu aveţi voie biftec, îi replică Lucy.

Domnul Crackenthorpe suflă din greu:

— În general mi-am revenit şi sunt iar pe deplin sănătos. Mâine mă dau jos din pat. Ce fac ceilalţi?

— Domnului Harold îi merge mult mai bine. Se întoarce mâine la Londra.

— Bine că scăpăm de el, se exprimă mulţumit domnul Crackenthorpe. Şi Cedric? Există speranţa ca el să se înapoieze, mâine, pe insula lui?

— Nu va putea lua avionul aşa curând.

— Păcat. Ce face Emma? De ce nu vine la mine?

— Zace încă în pat.

— Femeile se alintă întotdeauna, spuse domnul Crackenthorpe. Dar dumneata eşti o fată sănătoasă, puternică, adăugă el, lăudând-o. Alergaţi ziua întreagă, aşa-i?

— Fac multă mişcare, spuse Lucy.

Bătrânul domn Crackenthorpe dădu din cap:

— Sunteţi activă. Să nu credeţi că am uitat ce v-am spus recent. Într-o zi, o să vedeţi ceea ce veţi avea de văzut. Nu merge întotdeauna după capul Emmei şi nu le daţi crezare celorlalţi când vă povestesc că sunt un bărbat zgârcit. Sunt

econom cu banii mei. Am pus deoparte o sumă frumuşică şi ştiu cui am să i-o dau când va veni vremea.

Lucy părăsi în grabă camera şi se făcu că nu vede mâna care încerca s-o ţină pe loc.

Tava următoare o primi Emma.

— O, mulţumesc mult, Lucy. Mă simt din nou în puteri. Şi mi-e o foame! Acesta este, sigur un semn bun. În timp ce Lucy îi aşeza tava pe genunchii ei, Emma continuă: îmi fac griji din pricina mătuşii. N-aţi mai avut deloc timp să mergeţi s-o vedeţi?

— Nu, încă nu. Nu vă faceţi griji, domnişoară Crackenthorpe. Ea ştie că ne este foarte greu acum.

— I-aţi telefonat?

— Nu. În ultima vreme, nu.

— Atunci, vă rog să-i telefonaţi. În fiecare zi. Pentru oamenii în vârstă contează să afle noutăţi.

— Sunteţi foarte bună, spuse Lucy.

Conştiinţa o cam chinuia, când coborî să aducă următoarea tavă. Grija pentru numeroşii bolnavi din casă o reţinuse complet şi nu mai avusese timp să se mai gândească şi la altceva. Acum hotărî să-i telefoneze lui Miss Marple, după ce îi va duce tava lui Cedric. Era o singură soră medicală şi Lucy o întâlni pe scară.

Cedric, care arăta neobişnuit de aranjat şi curat, stătea în pat şi scria cu râvnă.

— Cu ce vă ocupaţi acolo? se interesă Lucy.

— Fac planuri, răspunse Cedric. Mă gândesc ce voi începe să fac cu casa şi celelalte, când bătrânul va crăpa. E un domeniu frumuşel, să ştiţi. Încă nu mă pot hotărî dacă să fac singur ceva din ele sau să vând totul, odată, sub formă de parcele. Sunt foarte preţioase pentru scopuri industriale. Casa se potriveşte pentru o clinică sau o şcoală. Mă întreb dacă n-ar trebui mai degrabă să vând jumătate din domeniu şi teren ca apoi banii să-i investesc într-o întreprindere îndrăzneaţă pe cealaltă jumătate de proprietate. Ce părere aveţi?

— Încă nu le-aţi moştenit, răspunse Lucy sec.

— Dar voi avea proprietatea, spuse Cedric. Ea nu va fi împărţită ca restul; eu primesc totul. Dacă o vând la un preţ decent, obţin capital în mână. Nu este aşadar venit şi nu sunt nevoit să plătesc nici un fel de impozit ridicat. Bani peşin, o mulţime! Gândiţi-vă la asta!

— Am crezut întotdeauna că dispreţuiţi banii, remarcă Lucy.

— Fireşte că dispreţuiesc banii când nu-i am deloc, cedă Cedric. Acesta e singurul lucru pe care-l poţi face ca să-ţi păstrezi demnitatea. Dar ce fată dulce sunteţi, Lucy! Sau aşa mi se pare fiindcă, de-o bucată de timp, nu am mai văzut femei frumoase?

— Probabil, răspunse Lucy.

— Tot mai faceţi curăţenie şi strângeţi lucrurile de peste tot?

— Cineva se pare că v-a adunat pe dumneavoastră, spuse Lucy privindu-l.

— Da, afurisita de soră, zise Cedric. A avut loc constatarea cauzei decesului lui Alfred? Ce a reieşit?

— A fost amânată, spuse Lucy.

— Poliţia este prevăzătoare. Otrăvirea asta te calcă pe nervi. Nu credeţi? Păziţi-vă să nu vi se întâmple nimic, draga mea.

— Mă păzesc.

— Alexander s-o fi întors la şcoală?

— Cred că se mai află încă la familia Stoddart-West. După câte ştiu, şcoala începe abia poimâine.

Înainte să-şi ia prânzul, se duse la telefon şi o sună pe Miss Marple.

— Îmi pare îngrozitor de rău că n-am putut veni la dumneavoastră. Dar am avut, cu adevărat, prea multe de făcut.

— Bineînţeles, draga mea, bineînţeles. În afară de aceasta, momentan, nu mai întreprindem nimic. Trebuie să aşteptăm.

— Da. Dar ce aşteptăm?

— Elspeth McGillicuddy ar trebui să se întoarcă cât de curând, răspunse Miss Marple. I-am scris, ea ar putea imediat să ia avionul şi să vină, căci este de datoria sa. Aşa că nu-ţi fă griji, draga mea,. Vocea îi suna blândă şi liniştitoare.

— Deci nu credeţi… Începu Lucy, dar se opri.

— Că nu vor mai fi decese? Să sperăm că nu, draga mea, dar nu se ştie niciodată. Adică, atunci când cineva este cu adevărat rău… În spatele a tot ceea ce se întâmplă, trebuie să se ascundă multă răutate.

— Sau nebunie.

— Ştiu că, mai nou, lucrul aşa e definit. Dar eu nu sunt de această părere.

Lucy puse receptorul la loc şi se duse în bucătărie să mănânce de prânz. Doamna Kidder, ajutoarea sa, era pe punctul de a pleca.

— Vă veţi descurca singură, domnişoară? întrebă aceasta, aparent îngrijorată.

— Sigur că mă voi descurca, răspunse scurt Lucy.

Se duse cu tava ei de mâncare în mica odaie de lucru. Era tocmai gata să termine de mâncat, când uşa se deschise şi Bryan Eastley intră.

— Bună! zise Lucy. Nu m-am aşteptat la dumneavoastră.

— Trebuia să-mi închipui, răspunse Bryan. Cum le merge bolnavilor.

— O, mult mai bine. Harold se întoarce mâine la Londra.

— Ce ştiţi, în fond, despre afacere? A fost chiar arsenic?

— Da, a fost arsenic, răspunse Lucy.

— În ziare nu s-a afirmat nimic despre asta.

— Nu, cred că poliţia vrea, mai întâi de toate, s-o folosească pentru ea.

— Cine putea să fi pus otrava în mâncare?

— Cel mai probabil eu am fost aceea, spuse Lucy.

Bryan o privi temător.

— Dar n-aţi fost dumneavoastră, nu-i aşa? întrebă el. Părea cam speriat.

— Nu, n-am fost eu, zise Lucy.

Nimeni nu avusese prilejul să se ocupe să facă curry. Ea îl pregătise, ea fusese singură în bucătărie şi personal îl servise la masă. Numai unul din cei cinci oameni, care se aşezaseră să mănânce, putuse pune arsenic în curry.

— De ce ar trebui şi dumneavoastră… continuă Bryan. Nu aveţi nimic de-a face cu asta. De altfel, sper să nu aveţi nimic împotrivă că m-am întors brusc.

— Nu, fireşte că nu. Doriţi să rămâneţi?

— Tare aş vrea să rămân puţin, dacă nu vă sunt o povară.

— O, nu, sunt multe de făcut.

— Ştiţi, deocamdată, n-am nici o ocupaţie şi… am ajuns, treptat, să mă satur. Sigur nu contează pentru dumneavoastră?

— Şi chiar dacă ar conta ceva pentru mine, nu trebuie să stabilesc eu. Este treaba domnişoarei Emma.

— O, Emma n-are, sigur, nimic împotrivă, răspunse Bryan. Ea e întotdeauna foarte drăguţă cu mine. Nu arată cu plăcere ce se petrece în sufletul ei. Viaţa de aici şi îngrijirile pentru bătrân nu le-ar suporta majoritatea oamenilor. Păcat că nu s-a căsătorit. Acum pare să fie prea târziu.

— Nu cred, răspunse Lucy.

Se ridică şi apucă tava.

— Lăsaţi-mă pe mine s-o duc, se oferi Bryan, luând-o. Se duseră împreună în bucătărie. Să vă ajut la spălat? Tare îmi place bucătăria asta, continuă el. Ştiu prea bine că majoritatea bărbaţilor n-ar putea înţelege. Dar îmi place toată casa. Am un gust groaznic, nu-i aşa? Ar putea ateriza un avion în parc, continuă el entuziasmat.

Luă un şervet de şters vasele şi se apucă de linguri şi furculiţe.

— E jalnic că Cedric o va moşteni, remarcă el. O va vinde imediat şi se va întoarce urgent în străinătate. Nu ştiu de ce Anglia nu-i destul de bună pentru el. Nici Harold nu vrea

casa, iar pentru Emma este mult prea mare. Dacă i-ar reveni lui Alexander, am putea trăi fericiţi împreună aici. Dar sigur că ar fi drăguţ să existe şi o femeie în casă. O privi gânditor pe Lucy. Dar ce scop am găsit pentru făcut speculaţii! Ca Alexander să moştenească domeniul şi casa ar trebui, mai întâi, să moară toţi, ceea ce este puţin probabil, nu-i aşa? De altfel ca să-i enerveze pe toţi, bătrânul ar putea ajunge, cu uşurinţă, la o sută de ani. Nu a fost supărat prea tare din cauza morţii lui Alfred, nu-i aşa?

— Nu, răspunse scurt Lucy.

— O adevărată scârbă bătrână, conchise Bryan Eastley.

Capitolul XXII

— Nu-ţi vine să crezi ce zvonuri mai răspândesc oamenii, o anunţă indignată doamna Kidder. Desigur, nu le dau ascultare, adăugă după o scurtă pauză, evident decepţionată că domnişoara Lucy nu voia să stea la discuţii.

Sună la uşă.

— Vine doctorul, zise Lucy şi se duse să-i deschidă personal.

Dar nu era medicul. La uşă stătea o doamnă de o mare eleganţă într-o blană de nurcă. În faţa casei oprise un automobil uriaş de lux cu şofer.

— Aş putea vorbi cu domnişoara Emma Crackenthorpe?

Avea o voce simpatică. Chiar şi doamna însăşi arăta a fi simpatică. Era în jur de 35 de ani, cu păr negru, bine îngrijit.

— Regret, spuse Lucy. Domnişoara Crackenthorpe este bolnavă. Zace în pat şi nu primeşte pe nimeni.

— Este foarte important să vorbesc cu ea.

— Mă tem… începu Lucy.

Doamna necunoscută o întrerupse:

— Dacă nu greşesc, dumneavoastră sunteţi domnişoara Eyelesbarrow? zâmbi ea. Fiul meu mi-a vorbit despre dumneavoastră. Sunt doamna Stoddart-West. Alexander este acum la noi.

— Aşa! exclamă Lucy.

— Şi este, cu adevărat, foarte important ca domnişoara Crackenthorpe să mă primească, insistă doamna. Am aflat de boala ei şi vă asigur că nu este vorba de o simplă vizită. Băieţii mi-au povestit anumite lucruri şi de aceea cred că problema nu suferă amânare. Aş dori tare mult să stau de vorbă cu domnişoara Crackenthorpe. Nu vreţi să întrebaţi dacă mă primeşte?

— Vă rog, intraţi. Lucy o conduse pe vizitatoare în camera de zi. O voi întreba pe domnişoara Crackenthorpe.

Bătu la uşa Emmei şi intră.

— Lady Stoddart-West e aici şi doreşte neapărat să vă vorbească.

— Lady Stoddart-West? Emma rămase surprinsă. Doar nu s-a întâmplat nimic cu băieţii… cu Alexander? întrebă ea speriată.

— O, nu, încercă Lucy s-o liniştească. Sunt sigură că totul e în ordine cu băieţii. Se pare că e vorba de ceva despre care doreşte să vă povestească.

— Ei, acum… ezită Emma. Va trebui s-o primesc. Arăt ca lumea, Lucy?

— Arătaţi foarte bine, o asigură aceasta.

Emma se ridică în capul oaselor în pat. Îşi puse un şal roz pe umeri. Părul ei negru era curat, periat şi pieptănat. Lucy aşezase pe masa de toaletă un vas cu frunze de toamnă. Camera nu lăsa impresia unei încăperi de bolnav.

— De fapt, mă simt destul de bine ca să mă scol în picioare, spuse Emma. Doctorul Quimper a fost de părere că de mâine aş putea să mă dau jos din pat.

— Da, arătaţi, într-adevăr, din nou sănătoasă, confirmă Lucy. S-o conduc aici sus pe doamna Stoddart-West?

— Da, te rog.

Lucy coborî din nou: Vreţi să mă urmaţi?

O conduse pe vizitatoare sus, îi deschise uşa şi o închise după ea. Lady Stoddart-West intră cu braţele întinse spre pat.

— Domnişoara Crackenthorpe? Vă cer mii de scuze că am sosit fără să vă fi anunţat. Cred că v-am văzut o dată, la serbarea şcolii.

— Da, spuse Emma. Îmi aduc bine aminte de dumneavoastră. Vă rog, luaţi loc!

Lady Stoddart-West întoarse scaunul spre pat şi se aşează. Apoi spuse încet:

— Trebuie să vi se pară neobişnuit că am venit, aşa deodată, la dumneavoastră. Dar am un motiv, un motiv important, după cum cred. Adică, băieţii mi-au povestit vrute şi nevrute. Erau foarte excitaţi că aici a avut loc o crimă. Trebuie să remarc că nu mi-a plăcut. Am fost nervoasă. De cum am auzit, am vrut să-l iau imediat pe James acasă. Dar soţul meu a râs. A zis că omuciderea nu are, în mod vădit, nimic de-a face cu familia şi casa şi când se gândeşte la propria sa tinereţe, poate înţelege prea bine că băieţilor le face o plăcere monstruoasă să se joace de-a detectivii. Ar fi cumplit să le răpim această distracţie şi să-i luăm de aici. Am cedat până la urmă şi m-am declarat de acord să rămână până când, conform înţelegerii, amândoi urmau să vină la noi ca să-şi petreacă restul vacanţei.

Emma o întrerupse:

— Sunteţi de părere că ar fi trebuit să-l trimitem mai devreme pe fiul dumneavoastră?

— Nu, nu! Nu am vrut să spun asta. Îmi este foarte greu să vă vorbesc despre anumite lucruri, dar ceea ce am să vă spun trebuie să fie spus. Băieţii au descoperit o mulţime. Multe am şi dedus. Mi-au povestit că poliţia e de părere că femeia ucisă ar fi fost o franţuzoaică, care-l cunoscuse, în Franţa, pe fratele dumneavoastră cel mai mare, care a căzut în război. E adevărat?

— Există posibilitatea, răspunse Emma. Trebuie să acceptăm această posibilitate. Poate aşa e.

— Aveţi vreun anumit motiv să credeţi că rămăşiţele pământeşti găsite în sarcofag ar fi ale acestei Marţine?

— Cum vă spuneam, există posibilitatea.

— Dar de ce crede poliţia că ar fi ea? Moarta avea scrisori sau documente la ea?

— Nu. Nimic de genul acesta. Dar trebuie să ştiţi că eu am primit o scrisoare de la această Marţine.

— Aţi primit o scrisoare… de la Marţine?

— Da. Scria că e acum în Anglia şi vrea să-mi facă o vizită. Aşa că am invitat-o să vină încoace. Dar, apoi, a trimis o telegramă, în care zicea că trebuie să se întoarcă în Franţa. Poate s-a înapoiat, cu adevărat, în Franţa… dar nu ştim asta. Mai târziu s-a găsit un plic cu adresa ei. Asta pare să confirme că ea ar fi trecut chiar pe aici. Totuşi nu înţeleg deloc… Se opri.

Lady Stoddart-West spuse repede:

— Nu înţelegeţi ce legătură are cu mine? Aveţi dreptate. În locul dumneavoastră nici eu nu aş înţelege. Dar când am auzit de astea, atunci, poate ceva m-a răscolit sau zăpăcit, încât trebuia să capăt certitudinea dacă, totul s-a întâmplat aievea…

— Da? spuse Emma.

— Şi acum să vă împărtăşesc ceva ce nu voisem să vă spun niciodată. Să ştiţi că eu sunt Marţine Dubois.

Emma o privi încremenită pe vizitatoare, ca şi cum, pur şi simplu, nu înţelegea, ceea ce auzise.

— Dumneavoastră sunteţi Marţine? o întrebă.

Cealaltă dădu din cap afirmativ, plină de vioiciune.

— Da. Asta vă surprinde, desigur, dar e adevărat. L-am cunoscut pe fratele dumneavoastră, Edmund, în primele zile ale războiului. Fusese încartiruit în casa noastră. Acum, restul îl cunoaşteţi. Ne-am îndrăgostit unul de altul şi intenţionam să ne căsătorim. Apoi a urmat retragerea de la Dunkerque şi Edmund a fost dat dispărut. Mai târziu a venit ştirea că a murit. Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre timpurile de-atunci. Au trecut mulţi ani şi am învins greutăţile. Aş vrea, totuşi, să vă asigur că l-am iubit foarte mult pe fratele dumneavoastră…

Au urmat timpuri grele. Germanii au ocupat Franţa. Am luptat în rezistenţă. Făceam parte dintre cei care aveau sarcina să-i ghideze pe englezi prin Franţa pentru a se putea înapoia în Anglia. În felul acesta, l-am cunoscut pe actualul meu soţ. Era ofiţer în Air Force şi fusese paraşutat pentru a îndeplini anumite misiuni. Când s-a terminat războiul, ne-am căsătorit. M-am tot gândit dacă să vă scriu sau să vă vizitez. Dar m-am decis să nu fac nimic. Mi-am zis că n-are nici un sens să răscolesc vechi amintiri. Începusem o viaţă nouă şi nu vroiam să-mi aduc aminte de cea de dinainte.

Tăcu o clipă şi continuă:

— Aş vrea doar să vă mărturisesc că am simţit o stranie bucurie, când am descoperit că cel mai bun prieten al fiului meu, James, era un băiat în care l-am recunoscut pe nepotul lui Edmund. Alexander seamănă foarte bine cu Edmund, cum şi dumneavoastră înşivă v-aţi dat seama. Mi s-a părut a fi o apropiere fericită prietenia dintre James şi Alexander.

Se aplecă şi-şi puse mâna pe braţul Emmei:

— Înţelegeţi, dragă Emma, că atunci când am auzit povestea despre moartă şi am aflat că se crede că decedata ar fi Marţine, cea care îl cunoscuse pe Edmund, trebuia să vin aici şi să vă spun adevărul? Una dintre noi două, dumneavoastră sau eu, e obligată să informeze poliţia. Cine ar putea fi femeia ucisă… Ea nu e Marţine.

— Abia pot înţelege că dumneavoastră sunteţi Marţine despre care mi-a scris dragul de Edmund.

Oftă, clătinându-şi capul. Deodată îi veni o idee. Îşi încreţi, uimită, fruntea.

— Dar un lucru nu înţeleg. Atunci, dumneavoastră mi-aţi trimis scrisoarea?

Lady Stoddart-West negă, dând din cap.

— Nu, evident că nu. Nu v-am scris.

— Atunci trebuie aşadar… Emma se întrerupse.

— Atunci, cineva trebuie să fi pretins că e Marţine, deoarece voia, în felul acesta, să vă stoarcă de bani. Da, aşa trebuie să fi fost. Dar cine a scris scrisoarea?

Emma spuse rar:

— Bănuiesc că există oameni de pe vremea aceea care ştiu totul.

Lady Stoddart-West ridică din umeri.

— Da, probabil. Dar n-am avut pe nimeni apropiat, cu nimeni nu am fost în relaţii intime şi, de când sunt în Anglia, nu am vorbit niciodată despre asta. Însă de ce a aşteptat expeditorul atât de mult timp? Ciudat! Extrem de ciudat!

— Nu înţeleg, spuse Emma. Trebuie să aşteptaţi să vedem ce spune despre asta inspectorul Craddock. Deodată, schimbă vorba şi o privi cu tandreţe: Mă bucur atât de mult că v-am cunoscut, în cele din urmă, draga mea.

— Şi eu mă bucur că vă cunosc acum. Edmund vorbea, adesea, despre dumneavoastră. Vă iubea mult. Sunt fericită în noua mea viaţă, dar cu toate astea… nu l-am uitat cu desăvârşire.

Emma se rezemă de perne şi oftă adânc:

— Este o mare consolare. Atâta vreme cât ne-am temut că moarta ar putea fi Marţine… se părea că familia are, cumva, vreo legătură cu crima. Acum mi s-a luat o greutate de pe inimă. Nu ştiu cine a fost biata femeie, dar ea nu poate avea nimic de-a face cu noi.

Capitolul XXIII

— Arătaţi încă suferind, se pronunţă secretara când îi aduse lui Harold Crackenthorpe obişnuitul ceai de după-amiază.

— Mă simt din nou bine, o asigură cu fermitate Crackenthorpe. Starea lui fusese chiar îngrijorătoare, dar acum, ceea ce se dovedise a fi mai grav trecuse.

Ciudat, se gândea el, că pe Alfred l-a răpus, însă bătrânul a supravieţuit, deşi e bolnav de ani de zile. Dacă te-ai fi aşteptat la vreunul care să nu fi rezistat, atunci acesta era

bătrânul. Dar nu! L-a doborât pe Alfred care, după câte ştia Harold, era sănătos tun. Pe el nu-l duruse niciodată nimic.

Se rezemă oftând de spetează. Firma lui se afla în criză. Curând părea să se îndrepte totul, curând va avea o revenire. Privi în jurul său. Biroul acesta bogat înzestrat, lemnul lucios, scaunele scumpe, totul emana bunăstare. Până acum, soliditatea sa financiară fusese neîndoielnică. Dar foarte mult timp nu mai putea împiedica falimentul. Numai dacă ar fi crăpat tatăl lui în loc de Alfred, cum ar fi trebuit să se prezinte de fapt cazul! Dar bătrânului părea să-i priască arsenicul de minune…

Îşi luă pălăria şi haina şi părăsi biroul. Ce bine ar fi să se menajeze vreo zi – două.

Darwin, servitorul său, îi deschise uşa când ajunse acasă.

— Stimata doamnă tocmai a sosit, sir, îl informă el.

O clipă îl privi încremenit. Alice! Doamne Sfinte, Alice dorise să vină astăzi acasă? Uitase de asta complet! Bine că Darwin îl făcuse imediat atent în această privinţă. N-ar fi lăsat o impresie bună, dacă ar fi urcat şi, la vederea ei, ar fi părut uimit. Se gândi că fireşte, asta n-ar mai fi avut prea mult ce strica. Nici el, nici Alice nu-şi făceau iluzii despre schimbarea sentimentelor lor.

Pentru el, Alice a fost cu totul o mare decepţie. Clar că nu fusese niciodată îndrăgostit de ea, dar familia şi relaţiile ei se dovediseră, fără doar şi poate, folositoare. Nu atât de utile cum ar fi putut fi, căci, atunci când s-a însurat, se gândise la niscaiva copii. Băieţii lui ar fi avut rude plăcute. Dar n-au venit pe lume nici băieţi, nici fete şi, astfel, el şi Alice au îmbătrânit, fără ca să aibă ce-şi spune prea multe unul altuia şi să le facă prea multă bucurie viaţa în comun.

Urcă, intră în camera de zi şi o salută formal:

— Aşadar, te-ai întors, draga mea. Scuză-mă că n-am venit să te iau, dar am fost reţinut în City.

Alice era o femeie slabă, cu părul de culoarea nisipului, un nas aristocratic şi ochi căprui.

— Telegrama Emmei m-a neliniştit foarte mult, spuse Alice. Am auzit că aţi fost cu toţii bolnavi?

— Da, răspunse Harold.

— Am citit recent într-un ziar, spuse Alice, că într-un hotel, patruzeci de oameni s-au îmbolnăvit, deodată, foarte grav. Frigiderele astea sunt un lucru periculos. Lumea păstrează alimentele prea mult timp.

— E posibil, răspunse Harold. Să-i spună sau să nu-i spună despre arsenic? Îi aruncă o privire şi-şi zise că n-avea nici un rost. În lumea ei nu era loc pentru otrăvire cu arsenic. Despre asta se citea numai în ziare, dar ei însăşi sau întregii familii nu i se putea întâmpla nimic. Şi, totuşi, i se întâmplase familiei Crackenthorpe.

Se duse în camera lui şi se lungi puţin, înainte de a se schimba pentru cină. La masă, el şi soţia vorbiră doar despre cunoştinţele şi prietenii din Saint-Raphael.

— Pe masa din hol se află un pacheţel pentru tine, zise Alice.

— În hol? N-am văzut nimic.

— De altfel, asta îmi evocă faptul că cineva mi-a povestit că s-a găsit o femeie ucisă într-un şopron sau cam aşa ceva. Să se fi întâmplat la Rutherford Hall? E vorba de vreun alt loc cu acelaşi nume.

— Nu, răspunse Harold, e vorba de şopronul nostru, din păcate.

— E posibil? O femeie ucisă în unul dintre şoproanele noastre? Rutherford Hall! Şi nu mi-ai povestit nimic despre asta?

— Nici n-am avut prea mult timp pentru aşa ceva, observă Harold. Şi apoi a fost cât se poate de neplăcut. Desigur, chestiunea nu are nimic de-a face cu noi. Presa a scris din abundenţă şi poliţia a venit la faţa locului, în casă, în fine, numai necazuri.

— Foarte neplăcut, spuse Alice. Au descoperit cine a comis-o? întrebă ea fără vreun interes anume.

— Încă nu, răspunse Harold.

— Ce fel de femeie era?

— Nu ştie nimeni. Se pare o franţuzoaică.

— Foarte supărător pentru voi toţi, observă ea înţeleaptă.

Plecară din sufragerie în mica odaie de lucru în care stăteau de obicei când erau singuri. Harold se simţea acum foarte epuizat. „O să mă culc devreme” se gândi el.

Luă pacheţelul de pe masa din hol, de care vorbise Alice. Era foarte mic şi curat împachetat. Harold îl deschise, în timp ce se aşeza în fotoliul său obişnuit de lângă şemineu.

În pacheţel se găsea o cutiuţă cu tablete cu o etichetă pe care se indica: „Două tablete seara”. Alăturat era un bileţel cu antetul firmei unui farmacist din Brackhampton. Pe el scria: „Expediat la comanda doctorului Quimper”.

Harold Crackenthorpe se încruntă. Deschise cutia şi se uită la tablete. Păreau să fie asemănătoare cu cele pe care le luase în timpul bolii. Dar doctorul Quimper oare nu-i spusese că nu mai e nevoie să ia altele? „Acum nu veţi mai avea nevoie de altele” – fuseseră cuvintele sale.

— Ce e, dragă? întrebă Alice. Pari aşa de uimit!

— A trebuit să iau asemenea tablete seara, dar mi se pare că doctorul a spus că nu mai e nevoie să iau altele.

— Poate ţi-a spus: „Nu uita să iei tabletele”, fu de părere Alice.

— E posibil, răspunse Harold, dar nu părea cu totul convins.

Ochii cercetători, în necunoştinţă de cauză ai soţiei îl nelinişteau într-o oarecare măsură.

— Cred că mă voi culca, spuse el. Este prima zi când am fost din nou în City.

— Da, şi eu cred, îl încuraja Alice. Doctorul a spus, în mod sigur, că ar trebui să te menajezi în primele zile.

— Asta recomandă medicii întotdeauna.

— Şi nu uita să-ţi iei tabletele, îi reaminti Alice. Îi întinse pachetul.

Spuse noapte bună şi se duse sus. Da, avea nevoie de tablete. Ar fi greşit să încetez să le iau prea curând. Înghiţi

două şi bău un pahar de apă.

Capitolul XXIV

— Nimeni nu ar fi putut rata mai bine decât mine, spuse Dermot Craddock posomorât. Şedea foarte obosit şi deprimat în camera de zi cam încărcată a credincioasei Florence.

Miss Marple ridică mâna în semn că respingea afirmaţia.

— O, nu, nu e adevărat. Nimeni nu poate pretinde că poliţia a lucrat prost.

— Cum? Asta numiţi dumneavoastră bine lucrat? Trebuia să asist, fără să fac nimic, cum a fost otrăvită întreaga familie? Alfred Crackenthorpe a murit şi acum şi Harold. Ce dracu se petrece în realitate la Rutherford Hall? Dacă aş şti măcar!

— Tablete cu otravă, spuse Miss Marple gânditoare.

— Da. Totul a fost uneltit al dracului de viclean. Tabletele semănau exact cu cele pe care le luase întotdeauna. Alături era o reţetă pe care stătea scris: „Trimise la comanda doctorului Quimper”. Şi Quimper nu le comandase deloc. Era o etichetă a farmacistului. Şi acesta nu ştie nimic de ele. Pachetul a venit de la Rutherford Hall.

— Ştiţi cu exactitate că au sosit de la Rutherford Hall?

— Da. Am cercetat temeinic. E cutia în care se aflaseră calmantele Emmei.

— Uită-te şi la asta! Pentru Emma…

— Da. Sunt amprentele ei pe cutie. Şi cele ale celor două sore medicale. Dar amprentele farmacistului – fireşte, pe niciuna. Cel care le-a trimis a fost prevăzător.

— Aşadar calmantele au fost scoase şi înlocuite cu altele?

— Da. Ăsta-i lucrul blestemat cu tabletele. Unele seamănă exact cu celelalte.

— Aicea aveţi dreptate, sublinie Miss Marple. Îmi aduc aminte, din tinereţe, de mixtura neagră şi cea maronie, şi de mixtura albă şi de mixtura roz a doctorului Cutare. Pe atunci, oamenii nu le încurcau aşa uşor. În satul meu, St. Mary Mead, se mai păstrează tipul ăsta de medicamente.

Oamenii vor sticluţe, nu pastile. De altfel, ce era drept tablete?

— Akonit. Aceste tablete se păstrează, de obicei, într-o sticlă cu otravă şi se folosesc în proporţie de unu la sută, pentru uz extern.

— Şi Harold a înghiţit tabletele şi a murit, zise Miss Marple gânditoare. Dermot Craddock gemu.

— Vă rog să mă scuzaţi că mă plâng dumneavoastră. Realitatea rămâne că am ratat complet totul. Îi permiteţi unui om de la Scotland Yard să vină după ajutor şi el ce face? Se învinovăţeşte fără încetare!

— Dar nici chiar aşa! protestă Miss Marple.

— Puteţi spune ce doriţi, dar aşa e. Nu ştiu cine l-a otrăvit pe Alfred, nu ştiu cine l-a otrăvit pe Harold şi culmea e că n-am nici o idee cine a fost, de fapt, femeia ucisă. Presupunerea că ar fi Marţine părea bine întemeiată. Totul se potrivea şi ce se întâmplă? Adevărata Marţine iese la iveală şi, oricât de incredibil sună, nu e nimeni altcineva decât soţia lui sir Robert Stoddart-West. Atunci cine este femeia descoperită în sarcofag? Dumnezeu ştie! La început, am crezut că ar fi Anna Strawinska şi apoi se dovedeşte că nu poate fi ea…

Miss Marple îl întrerupse, tuşind semnificativ:

— Chiar nu e? murmură ea.

Craddock se holbă la ea:

— Dar vederea din Jamaica?

— Desigur, zise Miss Marple. Dar este ea un indiciu adevărat? Adică, oricine poate trimite o ilustrată de aproape oriunde. Trebuie să mă gândesc la doamna Brierly. Avusese o depresiune nervoasă. În cele din urmă, a fost nevoie să fie supravegheată într-o clinică de boli nervoase. Îi era teamă că vor afla copiii şi de aceea a scris în jur de paisprezece cărţi poştale şi a avut grijă ca ele să fie expediate din diferite locuri din străinătate. Copiilor le povestise, mai înainte, că va face o călătorie pentru a se

restabili după boală. Se uită la Dermot Craddock şi încheie: înţelegeţi ce vreau să spun.

— Da, natural. Bineînţeles că am cercetat provenienţa ilustratei, când povestea nu părea să fie, în fine, ceea ce credeam noi despre Marţine.

— Da, s-a procedat foarte dibaci, zise Miss Marple.

— Se potrivea aşa de minunat, continuă Craddock. Dar acum a mai rămas doar scrisoarea pe care a primit-o Emma şi care poartă semnătura „Marţine Crackenthorpe”. Lady Stoddart-West n-a expediat-o. Trebuie s-o fi trimis altcineva, care vroia să se dea drept Marţine şi să facă bani din ceea ce ştia. Asta nu puteţi tăgădui.

— Nu, sigur că nu.

— Şi apoi mai e plicul scrisorii pe care i-a trimis-o Emma la Londra. S-a găsit la Rutherford Hall, ceea ce indică că ea a fost acolo.

— Dar femeia ucisă nu a fost pe-acolo! scoase deodată în evidenţă Miss Marple. Nu în sensul în care vorbiţi. A ajuns la Rutherford Hall când era deja moartă. A fost aruncată dintr-un tren.

— Da, aşa este.

— Ceea ce dovedeşte în realitate plicul este cu totul altceva: ucigaşul a fost la Rutherford Hall. Probabil el i-a luat plicul, împreună cu actele ei şi alte lucruri, şi l-a pierdut din greşeală… sau… dacă a fost o scăpare intenţionată? Inspectorul Bacon şi oamenii săi au întreprins cercetări amănunţite şi, cu toate acestea, n-au găsit plicul. Abia, mai târziu, după ce cercetările s-au terminat, şi-a făcut apariţia în sala cazanului.

— Asta e uşor de înţeles, zise Craddock. Bătrânul grădinar adună hârtii vechi de pe unde le găseşte şi le duce acolo ca să le ardă.

— Şi de aceea a fost foarte uşor pentru băieţi să descopere plicul, spuse Miss Marple pe gânduri.

— Credeţi că a fost intenţionat pus acolo ca să-l putem găsi?

— Consider că este absolut posibil Se putea uşor presupune unde băieţii aveau să caute în continuare, aşa că a fost pus chiar la îndemână. Da, aşa îmi închipui. Descoperirea v-a determinat să nu vă ocupaţi, mai departe, de găsirea Annei Strawinska, nu-i aşa?

— Da. Credeţi că Anna Strawinska ar fi, cu adevărat, moarta din sarcofag?

— Cred numai că cineva s-a temut, când aţi început să căutaţi locul unde se află. Cred că acest Cineva nu dorea să fie căutată.

— Să ne oprim la elementul fundamental că cineva avusese intenţia să treacă drept Marţine şi că apoi, dintr-un oarecare motiv, şi-a luat zborul. Dar din ce cauză?

— Aceasta este o întrebare foarte interesantă, aprecie Miss Marple.

— Cineva a trimis o telegramă, în care se arăta că Marţine se întoarce în Franţa şi a călătorit apoi cu fata spre Brackhampton ca pe drum s-o ucidă. Sunteţi de acord până aici?

— Nu în întregime, răspunse Miss Marple. Mi se pare că nu interpretaţi situaţia suficient de simplu.

— Nu suficient de simplu? strigă Craddock. Mă faceţi să mă simt confuz.

Miss Marple spuse mâhnită că nu avusese nici o intenţie în acest sens.

— Gata cu vorba! exclamă Craddock. Credeţi sau nu credeţi că ştiţi cine era femeia ucisă?

Miss Marple oftă:

— E aşa de greu să te exprimi direct. Adică, nu ştiu „cine” era. Dar, în acelaşi timp, cred că ştiu destul de sigur cine „era”… dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Craddock clătină din cap.

— Ar trebui să înţeleg ce vreţi să spuneţi? N-am nici cea mai mică idee. Se uită pe fereastră. Vine Lucy Eyelesbarrow a dumneavoastră să vă viziteze, spuse el. Eu mă duc. Orgoliul meu este, în după-amiaza aceasta, foarte sensibil şi

să văd o tânără ale cărei eficacitate şi succes se observă de la distanţă este mai mult decât pot să suport.

Capitolul XXV

— Am citit în dicţionar ce scria la „Tontine”, spuse Lucy.

Se plimba prin cameră, aparent fără vreun rost, stând când ici, când colo, ca să îndrepte un şervet îndoit, sau să privească un bibelou.

— Mă gândisem la asta, explică Miss Marple.

Lucy cită: „Lorenzo Tonti, bancher italian a descoperit, în anul 1653, o formă de rentă, prin care partea destinatarului să fie adăugată, după moartea sa, părţilor supravieţuitorilor”. Făcu o pauză. Deci aşa e? Se potriveşte de minune şi v-aţi gândit deja la asta, înaintea ultimelor două decese.

Începu din nou să se plimbe neliniştită. Miss Marple o observa. Era o cu totul altă Lucy Eyelesbarrow decât cea pe care o cunoscuse până atunci.

— Trebuia, într-adevăr, să se întâmple aşa, continuă Lucy. Un testament prin care, în final, totul i-ar reveni unicului supravieţuitor. Şi totuşi… este vorba de o sumă considerabilă de bani. Trebuia să se ştie că ar fi fost mai mult decât suficient, dacă s-ar împărţi la mai mulţi… Tăcu din nou.

— Partea proastă e, spuse Miss Marple, că oamenii sunt lacomi. În orice caz, mulţi oameni. Aşa se începe adesea. Nu începi să ucizi deoarece ai vrut să ucizi. Nu te gândeşti niciodată la asta. Începe când devii lacom şi doreşti să ai mai mult decât primeşti. Îşi puse lucrul de mână în poală şi privea în gol. Cu o asemenea ocazie l-am cunoscut pe inspectorul Craddock. S-a început în acest fel. Cineva, cu un caracter absolut plăcut, aspira la o mare sumă de bani la care nu avea nici un drept, dar pe care, după cum se părea, era uşor s-o obţină. Respectivul nu s-a gândit la crimă câtuşi de puţin. Ca să pună mâna pe bani părea foarte simplu şi atât de uşor încât nu şi-a manifestat, de fapt,

niciodată, incorect, năzuinţa. Şi cazul acesta s-a încheiat cu trei crime.

— Exact este şi aici, spuse Lucy. Avem deja trei morţi, întâi a fost ucisă femeia, care se dădea drept Marţine, apoi Alfred şi, în fine, Harold. Acum mai rămân doar doi.

— Vă referiţi la Cedric şi Emma?

— Nu la Emma. Ea nu e un bărbat cu părul negru. Nu, la Cedric şi Bryan Eastley. Nu m-am gândit niciodată la Bryan deoarece este blond. Dar, de curând… Amuţi.

— De curând? repetă Miss Marple. Vorbiţi! Ceva v-a tulburat, nu-i aşa?

— S-a întâmplat când a plecat lady Stoddart-West. Îşi luase rămas bun şi, deodată, s-a întors spre mine, înainte de a se urca în maşină. M-a întrebat: „Cine era bărbatul înalt, brunet, care se afla pe terasă, când am sosit?”

La început, n-am putut să înţeleg deloc la cine se referea, deoarece Cedric zăcea încă în pat. De aceea i-am răspuns cam mirată. „Doar nu vorbiţi de Bryan Eastley?” Atunci ea a spus: „A, fireşte! El era: Comandantul de escadră Eastley. Îl ascunsesem în camerele noastre subterane şi noi, oamenii din rezistenţă, l-am scos apoi din Franţa”. După care adăugă: „L-aş fi revăzut cu plăcere, dar nu l-am putut găsi”.

Miss Marple nu spunea nimic, doar aştepta.

— Şi, mai târziu, reîncepu Lucy, m-am uitat mai bine la el. Stătea cu spatele la mine şi atunci am văzut ceea ce nu observasem mai înainte. Părul lui Bryan nu este de fapt blond, ci castaniu deschis şi poate părea închis la culoare. De aceea ar fi foarte posibil ca Bryan să fie bărbatul pe care l-a zărit prietena dumneavoastră în tren.

— Da, spuse Miss Marple, m-am gândit deja la asta.

— Mi se pare că vă gândiţi la toate, spuse Lucy cu amărăciune.

— Dar trebuie, dragă.

— Nu văd ce ar obţine Bryan din asta. Banii i-ar primi Alexander, nu el.

— Dacă i se întâmplă ceva lui Alexander, înainte de a împlini 21 de ani, atunci banii i-ar primi Bryan ca părinte şi ruda cea mai apropiată, preciză Miss Marple.

Lucy o privi îngrozită.

— Asta n-ar face-o niciodată. Nici un tată de pe lumea asta n-ar face-o, chiar dacă ar fi să primească atât de mulţi bani.

Miss Marple oftă:

— Din păcate, sunt oameni care o fac, oricât de înspăimântător este. Cunosc o femeie care şi-a otrăvit cei trei copii pentru a primi ceva bani de la societatea de asigurare. Dar nu mai fi aşa de tulburată, dragă Lucy. Nu-ţi mai face gânduri negre. De-acum, în orice zi, poate sosi Elspeth McGillicuddy.

— Nu înţeleg ce are asta de-a face cu…

— Nu, sigur că nu. Doar eu însămi consider că e foarte important.

— N-am cum să nu-mi fac griji, căci mă mai preocup de familie.

— Da, ştiu, draga mea. Şi vă este foarte greu, pentru că vă simţiţi atrasă de amândoi bărbaţii, deşi în moduri diferite.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Lucy consternată.

— Vorbesc de cei doi fii din casă, mai bine zis de fiu şi de ginere, răspunse Miss Marple. Cei doi membri ai familiei, puţin simpatici, au murit şi cei doi mai agreabili au rămas. Îmi dau seama că Cedric Crackenthorpe este foarte atrăgător. Se preface că e mai rău decât în realitate. Şi are un fel fermecător de a fi.

— Câteodată mă înnebuneşte de-a binelea, zise Lucy.

— Desigur, o aprobă Miss Marple. Dar îţi face plăcere, nu-i aşa? Sunteţi o fată de spirit şi nu vă displace chiar de tot, când, câteodată, vă puteţi măsura forţele cu altcineva. Înţeleg ce-l face aşa de atrăgător pe Cedric. Pe de altă parte, domnul Eastley este tipul cam cocoloşit, care aminteşte de un băieţel nefericit. Şi acesta, firește, poate fi foarte atractiv.

— Şi unul dintre ei este ucigaş, zise Lucy cu amărăciune. De altfel, Cedric nu întreabă nici cel puţin de moartea fraţilor lui. Pare chiar a fi cât se poate de încântat şi-şi face deja planuri cu ce va începe la Rutherford Hall când o să-i aparţină. Ştiu că este pe deplin demn de încredere, că grosolănia lui e exagerată, dar…

— Biată Lucy, şopti Miss Marple.

— Şi apoi Bryan, continuă Lucy. E greu de înţeles, dar pare să-şi dorească cu adevărat să se stabilească la Rutherford Hall. Se gândeşte că ar fi minunat pentru el şi Alexander şi îşi face iluzii în privinţa asta.

— Construieşte castele pe nisip, cum se spune.

— Cam aşa ceva. Ţine la Rutherford Hall şi pentru că îi reaminteşte de casa în care a crescut.

— Înţeleg, spuse Miss Marple gânditoare. Apoi îi aruncă o privire iute lui Lucy: Dar nu aţi povestit încă totul. Mai e ceva care vă nelinişteşte în mod special. Povestiţi-mi!

— Da, mai e ceva. Abia acum câteva zile mi-am dat seama. Bryan putea să se fi aflat în trenul cu pricina.

— În trenul de 4:33 din Paddington?

— Da. Emma a susţinut că ar putea înşira tot ceea ce a făcut pe 20 decembrie. Şi aşa a menţionat că s-a dus la gară să-l întâlnească pe Bryan acolo. Şi era vorba de trenul de 4:50 din Paddington. Dar el ar fi putut călători cu rapidul şi să facă în aşa fel încât să pară că a venit cu unul de mai târziu. Cu o ocazie mi-a povestit că maşina lui a avut o pană şi de aceea a luat trenul. Vorbea foarte natural. A mărturisit că nu-i place deloc să meargă cu trenul… S-ar putea să nu fie nimic, dar aş fi vrut să nu fi sosit cu trenul. Fireşte, asta nu dovedeşte nimic. Groaznică e numai bănuiala permanentă când nu ştii nimic precis. Poate că nu vom afla niciodată nimic.

— Ba vom afla în curând, dragă, spuse înviorată Miss Marple. Adică, nu va înceta totul deodată. După câte cunosc eu despre ucigaşi, ei nu se pot opri… În orice caz, nu după ce au comis şi o a doua crimă. Nu-ţi mai face griji inutile,

Lucy. Poliţia întreprinde tot ce poate şi cel mai bine ar fi dacă Elspeth McGillicuddy va sosi mai repede.

Capitolul XXVI

— Ei, Elspeth, ai înţeles exact ceea ce te rog să faci?

— Da, am priceput, răspunse doamna McGillicuddy. Dar trebuie să facă o impresie ciudată, Jane.

— Cum aşa? Nu mi se pare, o contrazise Miss Marple.

— Dar eu? Să intru într-o casă străină şi, chiar din prima clipă, să întreb dacă pot urca sus?

— E foarte frig afară, îi explică Miss Marple, şi, în fond, ai fi putut mânca ceva care nu ţi-a priit, aşa că trebuie să dispari. Se mai întâmplă.

— Numai dacă ai vrea să-mi spui ce urmăreşti în realitate, Jane, se rugă doamna McGillicuddy.

— Tocmai asta nu pot, răspunse Miss Marple.

— Câteodată, zău, îmi vine să mă supăr pe tine, Jane. Mai întâi îmi ceri să mă întorc mai curând în Anglia decât voiam şi trebuia de fapt…

— Îmi pare sincer rău, o asigură Miss Marple. Dar nu puteam proceda altfel. Şi anume: e posibil ca, în orice clipă, cineva să fie ucis. Ştiu că toţi sunt cu ochii în patru şi poliţia ia toate măsurile de prevedere, pe care numai ea le poate lua, dar, orişicât, există posibilitatea ca ucigaşul să fie prea inteligent pentru ea. De aceea, Elspeth, datoria ta a fost să te întorci. Nu înţelegi? Am fost doar crescute să ne obişnuim să ne facem datoria, nu-i aşa?

— Desigur că aşa se cuvine, o asigură doamna McGillicuddy. Pe vremea noastră nu exista corupere a moravurilor.

— Atunci, totul e în ordine, spuse Miss Marple. Şi iată şi taxiul, adăugă ea, când acesta se opri în faţa casei. Doamna McGillicuddy îşi îmbrăcă paltonul greu, pe când Miss Marple se înfofolea într-o mulţime de şaluri şi broboade. Apoi, cele două doamne se urcară în taxi şi plecară spre Rutherford Hall…

— Vine un taxi. Cine poate fi? întrebă Emma, uitându-se pe fereastră. Cred că bătrâna mătuşă a lui Lucy.

— Ce inoportun! spuse Cedric.

Stătea întins pe un şezlong şi se uita într-o revistă „Country Life”.

— Zii că nu eşti acasă!

— Cum de te gândeşti la aşa ceva? Să mă duc la uşă şi să-i spun chestia asta personal? Sau îmi ceri să-i spun lui Lucy să-i transmită asta mătuşii ei?

— La asta nu m-am gândit, răspunse Cedric. Mă referam în schimb la vremurile de odinioară, când era angajat un majordom, în măsura în care am avut unul. Nu e niciuna, aici, dintre bătrânele care vin să facă ordine?

Dar, în clipa aceasta, doamna Hart, care, în ziua respectivă, avea de curăţat alama, deschise uşa şi Miss Marple pătrunse în casă, fără să mai zăbovească. O însoţea o doamnă în vârstă pe care nu o cunoştea nimeni.

— Sper din toată inima, începu Miss Marple, apucându-i mâna Emmei, că nu am venit în mod inoportun. Ştiţi, poimâine, mă întorc acasă şi n-am vrut, în ruptul capului, să plec fără să-mi iau la revedere de la dumneavoastră şi să vă mulţumesc, încă o dată, pentru bunătatea cu care o trataţi pe Lucy. Dar, scuzaţi-mă, am uitat complet să o prezint pe prietena mea, doamna McGillicuddy, care a trecut în vizită pe la mine.

Doamna McGillicuddy îi întinse mâna Emmei, o privi cu atenţie şi-şi întoarse privirea spre Cedric care, între timp, se ridicase. În clipa asta, Lucy intră în cameră.

— Mătuşă Jane? N-am avut idee că…

— Trebuia neapărat să-mi iau rămas bun de la domnişoara Crackenthorpe, o întrerupse iute Miss Marple. A fost aşa de amabilă cu tine.

— Noi avem toate motivele să-i fim recunoscători domnişoarei Lucy, spuse Emma.

— Da, aşa este, confirmă Cedric. A tras ca un sclav la galere. A trebuit să îngrijească bolnavi, să urce şi să

coboare scările…

Miss Marple îl întrerupse:

— Spre marea mea îngrijorare am auzit de îmbolnăvirea dumneavoastră. Sper că v-aţi înzdrăvenit pe deplin, domnişoară Crackenthorpe.

— O, da, suntem iar sănătoşi, răspunse Emma.

— Lucy mi-a povestit că aţi fi fost cu toţii foarte bolnavi. Ce periculoasă este intoxicaţia asta alimentară! Ciupercile, am auzit.

— Ceea ce a fost în realitate rămâne o enigmă, spuse Emma.

— Nu credeţi… o întrerupse Cedric. Cu siguranţă aţi auzit ce se vorbeşte, Miss…

— Marple.

— Deci cum spuneam. Aţi auzit sigur zvonurile. Toţi vorbesc despre asta. Nimic nu se potriveşte mai bine pentru o temă de discuţie în vecinătate decât o otrăvire cu arsenic.

— Cedric! zise Emma, plină de reproş. Aş vrea să nu vorbeşti despre asta. Doar ştii, inspectorul Craddock susţine…

— Ei şi ce! interveni Cedric. Toată lumea ştie. Chiar şi dumneavoastră aţi auzit ceva despre asta, nu-i aşa? se adresă el domnişoarei Marple şi doamnei McGillicuddy.

— În ceea ce mă priveşte, răspunse doamna McGillicuddy, abia m-am întors, alaltăieri, din străinătate.

— Aşadar nu sunteţi încă la curent cu scandalul local, continuă Cedric. În curry a fost arsenic. Acesta a fost motivul. Aş putea paria că mătuşa lui Lucy le ştie pe toate.

— Da, zise Miss Marple, am auzit aşa ceva… cel puţin e o interpretare… dar n-am vrut să vă pun într-o situaţie jenantă, domnişoară Crackenthorpe.

— Nu trebuie să-i daţi ascultare fratelui meu. Aşa e el câteodată.

Uşa se deschise şi intră domnul Crackenthorpe. Bătu supărat cu bastonul în podea.

— Unde e ceaiul? întrebă el. De ce nu e ceaiul gata? Fată, se întoarse spre Lucy. De ce nu mi-aţi adus ceaiul?

— E deja gata, domnule Crackenthorpe. Vi-l aduc de îndată.

Lucy părăsi încăperea şi domnul Crackenthorpe fu prezentat celor două doamne.

— Îmi place să iau mesele punctual, explică domnul Crackenthorpe. Punctualitate şi economie. Acestea sunt devizele mele.

— Foarte raţional şi necesar, aprobă dând din cap Miss Marple. Mai ales în vremurile astea cu impozite ridicate.

Domnul Crackenthorpe suflă din greu:

— Impozitele! Să nu vorbim de banda de hoţi! Sunt sărac. Foarte sărac. Şi e din ce în ce mai rău, în loc să fie mai bine. O să vezi, băiete, i se adresă lui Cedric, că atunci când îţi va reveni casa, pariez zece la unu că socialiştii ţi-o vor lua şi o vor dedica asistenţei sociale.

Lucy reapăru cu tava de ceai. Bryan Eastley o urma cu o tavă pe care se aflau sandviciuri şi prăjituri.

— Ce este asta? Ce e asta? Domnul Crackenthorpe privi încruntat tava. Tort de îngheţată? Avem azi musafiri? Nimeni nu mi-a spus un cuvânt despre asta.

Emma se împurpură la faţă.

— Doctorul Quimper vine la ceai, tată. E ziua lui de naştere…

— Zi de naştere? bombăni bătrânul. De ce are nevoie de o zi de naştere? Numai pentru copii sunt zilele de naştere! Eu nu-mi ţin niciodată ziua de naştere. Cred că nici ceilalţi nu şi-o serbează.

— Economiseşti o mulţime de bani, remarcă Cedric caustic. Numai de la multele lumânări…

— Fii amabil şi ţine-ţi gura! i-o reteză domnul Crackenthorpe.

Miss Marple dădea mâna cu Bryan Eastley.

— Fireşte că am auzit de dumneavoastră, spuse ea. De la Lucy. Ştiţi că-mi amintiţi de cineva, pe care l-am cunoscut în

St. Mary Mead? De Ronnie Wells, fiul avocatului. Nu sunteţi înrudiţi? Asemănarea e chiar izbitoare.

— Nu răspunse Bryan. Nu cred că am rude cu numele de Wells.

— Ce privelişte frumoasă! schimbă Miss Marple subiectul, în timp ce se îndreptă spre fereastră şi se uită afară.

Emma i se alătură.

— Ce teren mare pentru parc! Cât de pitoresc se ivesc vacile printre copaci! Nu ţi-ai putea imagina niciodată că se găseşte în mijlocul unui oraş.

— Da, suntem un fel de anacronism, spuse Emma. Dacă ferestrele ar fi deschise s-ar auzi în depărtare zgomotul traficului.

— Bineînţeles, spuse Miss Marple, peste tot e zgomot, nu-i aşa? Chiar şi în St. Mary Mead. Trăim în apropierea unui aeroport. Este de-a dreptul îngrozitor când avioanele cu reacţie vuiesc pe deasupra. Tresari de fiecare dată. Recent s-au spart două geamuri de la mica mea seră. Avioanele întrec pragurile acustice, cum mi s-a spus. Dar ce înseamnă de fapt asta, n-am idee.

— Problema e foarte simplă, interveni Bryan amabil, în timp ce păşea spre ele. Vedeţi, este astfel…

Miss Marple îşi lăsă geanta să cadă; Bryan se aplecă şi o ridică. În acelaşi moment se apropie doamna McGillicuddy de Emma şi-i şopti ceva cu o faţă marcată de durere. Ceea ce simţea i se citea perfect în expresia ei. Căci doamna McGillicuddy se achita, din toată inima, de sarcina ce-i fusese încredinţată.

— S-ar putea să merg sus? întrebă ea încet.

— Desigur, răspunse Emma.

— Vă arăt drumul, se oferi Lucy.

Lucy şi doamna McGillicuddy părăsiră împreună camera.

— În ceea ce priveşte pragul acustic, spuse Bryan, problema stă în felul următor… Hei! Vine doctorul Quimper!

Doctorul venea cu maşina sa. Puţin după aceea intră. Arăta foarte înfrigurat şi-şi frecă mâinile.

— Va ninge, anunţă el. Pot să pariez. Bună, domnişoară Emma! Ce mai faceţi? Doamne Sfinte! Ce-i cu asta?

— Am pregătit pentru ziua dumneavoastră de naştere un tort, răspunse Emma. Doar ştiţi că mi-aţi spus că astăzi vă e ziua de naştere.

— Dar nu m-am aşteptat, se bucură Quimper. Ştiţi că sunt ani… da, cel puţin şaisprezece de când nu s-a mai gândit nimeni la ziua mea de naştere? Era vizibil emoţionat, dar nu se simţea în largul său.

— O cunoaşteţi pe Miss Marple? îl prezentă Emma.

— O, da, spuse Miss Marple. Ne-am întâlnit deja aici, şi când am avut, recent, o răceală nesuferită, doctorul Quimper a fost atât de amabil să vină să mă vadă.

— Sper că v-aţi însănătoşit, nu? întrebă doctorul.

Miss Marple îl asigură că se simte din nou bine.

— În ultimul timp, pe mine nu m-aţi îngrijit, Quimper, observă nemulţumit domnul Crackenthorpe. Aş fi putut muri liniştit, aşa de puţin v-aţi ocupat de mine.

— Va mai trece încă mult timp până când o să vă văd pe patul de moarte, răspunse doctorul Quimper.

— Încă n-am intenţia să mor, spuse domnul Crackenthorpe. Haideţi! Vrem să servim ceaiul. Ce mai aşteptăm?

— O, vă rog, spuse Miss Marple repede. N-o aşteptaţi pe prietena mea! S-ar enerva îngrozitor dacă aţi face asta.

Se aşezară şi serviră. Pe Miss Marple părea s-o intereseze un anumit sandvici.

— Ăsta e… Întrebă şovăind.

— Da, e cu peşte, spuse Bryan. Am ajutat la aranjarea sandviciurilor.

Domnul Crackenthorpe râse batjocoritor.

— E pastă de peşte otrăvită, zise el. Vă previn. Dacă mâncaţi, vă paşte pericolul.

— Da, te rog, tată!

— În casa asta trebuie să fiţi foarte prevăzătoare când mâncaţi ceva, îi spuse domnul Crackenthorpe lui Miss Marple. Doi fii de-ai mei au fost otrăviţi şi au murit ca muştele. De-aş şti numai cine se ascunde în spatele afacerii!

— Nu vă lăsaţi speriată! îi întrerupse Cedric, întinzându-i din nou platoul ca să servească. Cum se spune, puţin arsenic face bine la ten. Nu poate fi prea mult.

— Atunci mănâncă tu însuţi din el! îl îndemnă bătrânul domn Crackenthorpe.

— Să achit şi costul oficial? întrebă Cedric. Împotriva voinţei mele…

Luă un sandvici cu peşte şi-l băgă în gură. Miss Marple zâmbi încântată şi servi şi ea unul. Muşcă din el şi spuse:

— Mi se pare foarte curajos din partea dumneavoastră să faceţi glumele astea.

Deodată înghiţi din greu şi începu să se înece, ca şi cum ceva îi rămăsese în gât.

— Un os de peşte! gâfâia ea. În gâtlejul meu!

Quimper se ridică repede. Se duse spre ea, îi dădu capul pe spate şi spuse: deschideţi gura mare. Scoase o trusă din buzunar şi alese un cleşte mic. Cu îndemânare profesională, se uită în gâtul bătrânei doamne. În clipa aceasta, uşa se deschise şi doamna McGillicuddy intră în urma lui Lucy. Doamna McGillicuddy scoase un strigăt de surpriză când ochii i se opriră asupra priveliştii de la fereastră: Miss Marple, cu capul aplecat pe spate şi doctorul care, cu o mână o ţinea de gât şi cu cealaltă îi dădea capul mai pe spate.

— El e! strigă ea. Ăsta-i bărbatul din tren…

Cu o iuţeală de necrezut, Miss Marple fugi din strânsoarea doctorului şi se repezi la prietena ei.

— Am fost pe deplin încredinţată că o să-l recunoşti, Elspeth! zise ea. Nu. Nu mai spune nimic! Se întoarse triumfătoare spre doctorul Quimper. N-aţi ştiut, doctore? Când aţi strangulat femeia în tren, cineva v-a văzut. Prietena mea de-aici, doamna McGillicuddy. Înţelegeţi? A

văzut cu proprii ei ochi! Se afla în alt tren care trecea paralel cu al dumneavoastră.

— Ce dracu! Doctorul Quimper făcu o mişcare rapidă în direcţia doamnei McGillicuddy, dar, la fel de repede, se interpuse Miss Marple între cei doi.

— Da, spuse Miss Marple. V-a văzut, v-a recunoscut şi va jura la proces. Desigur, nu se întâmplă des, continuă Miss Marple pe un ton mai blând, ca cineva să vadă, în realitate, cum se produce o crimă. De obicei, se pot trage concluzii numai pe baza indiciilor, dar, în acest caz, împrejurările au fost cu totul neobişnuite. A existat o martoră la crimă.

— Vrăjitoare bătrână! strigă doctorul Quimper. A vrut să se repeadă la Miss Marple, dar, de data asta, îi bară drumul Cedric. Îl luă de umăr.

— Aşadar, dumneavoastră sunteţi diavolul care intră şi iese ca un ucigaş, spuse el, înverşunat, în timp ce-l încolţise. Niciodată nu mi-aţi plăcut şi niciodată n-am avut încredere în dumneavoastră, dar, pe toţi sfinţii, nu v-am suspectat nici o clipă.

Bryan Eastley îi veni rapid în ajutor lui Cedric şi, la uşa din spate, apărură inspectorii Craddock şi Bacon.

— Doctore Quimper, începu Bacon, vă aduc la cunoştinţă că…

— Du-te la dracu! strigă doctorul Quimper. Vă gândiţi, cumva, că cineva va crede ce îndrugă două babe ţicnite? Cine a auzit vreodată de prostia asta din tren?

Miss Marple răspunse:

— Elspeth McGillicuddy a anunţat imediat poliţia despre crimă, la 20 decembrie, şi l-a descris pe ucigaş.

Doctorul Quimper ridică din umeri.

— De ce aş fi ucis o femeie care îmi era cu totul străină?

— Nu era o femeie străină, răspunse inspectorul Craddock. Era soţia dumneavoastră.

Capitolul XXVII

— Vedeţi aşadar, concluzionă Miss Marple, că, într-adevăr, cum bănuisem a fost extrem de simplu. Mulţi bărbaţi îşi

omoară soţiile.

Doamna McGillicuddy se uita când la Miss Marple, când la inspectorul Craddock.

— V-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi explica despre ce e vorba.

— El a văzut posibilitatea de a se căsători cu o femeie bogată, Emma Crackenthorpe, începu Miss Marple. Numai că nu se putea însura cu ea, deoarece avea o nevastă. Trăiau despărţiţi de mulţi ani, dar ea se opunea divorţului. Se potrivea foarte bine cu ceea ce îmi spusese inspectorul Craddock despre o fată, pe nume Anna Strawinska. Ea avea un soţ englez, cum le povestise unor prietene şi se ştia că e o catolică foarte credincioasă. Doctorul Quimper nu putea risca să se însoare cu Emma şi să trăiască în bigamie. De aceea s-a decis, ca un ticălos cu sânge rece ce era, să se debaraseze de soţia sa. A fost o idee inteligentă s-o ucidă în tren şi, apoi, să-i bage cadavrul în sarcofag. Vroia să implice familia Crackenthorpe în crimă. Mai înainte, scrisese o epistolă Emmei, care părea să vină de la Marţine, fata cu care dorise să se însoare Edmund Crackenthorpe. Emma îi povestise totul despre fratele ei. Când a sosit momentul potrivit, a îndemnat-o să se ducă la poliţie şi să dezvăluie povestea. Vroia ca moarta să fie identificată drept Marţine. A aflat că poliţia franceză întreprindea cercetări în privinţa Annei Strawinska. De aceea a avut grijă să parvină fetelor din trupa de balet o ilustrată din Jamaica, pe care, aparent, ar fi scris-o ea.

El a aranjat o întâlnire, la Londra, cu soţia lui. Trebuie să-i fi spus că vrea să se împace cu ea şi apoi a invitat-o să meargă la Brackhampton. Ce s-a întâmplat mai departe nu vreau să mai relatez căci este prea oribil. Era un om foarte lacom. Când se gândea la impozitele ridicate care-i forfecau zdravăn venitul, şi-a zis că ar fi drăguţ, dacă ar avea pe mână un capital mai mare. De aceea a început să răspândească zvonuri că cineva ar dori să-l otrăvească pe domnul Crackenthorpe. După ce pregătise aşa terenul, a

pus arsenic. S-a ferit ca doza să fie prea mare, deoarece nu vroia să moară bătrânul domn Crackenthorpe.

— Dar nu înţeleg cum a procedat, interveni Craddock, căci doar nu se afla în casă când a fost pregătit curry.

— Atunci încă nu era arsenic în curry, explică Miss Marple. L-a introdus mai târziu în curry pe care îl luase cu sine pentru analize. E posibil să fi pus arsenic şi în cocteil. Acum, bineînţeles, că, în rolul său de consultant medical, îi era foarte uşor să-l otrăvească pe Alfred Crackenthorpe şi lui Harold să-i trimită tablete otrăvite, după ce, în prealabil, fusese aşa de prevăzător încât să-i spună că nu va mai avea nevoie să ia altele.

M-am tot gândit cum l-aş putea demasca. Prietena mea îl zărise numai din spate, dar ştiam că orice om se recunoaşte, dacă este văzut în exact aceeaşi postură. Mi-am zis că, dacă Elspeth l-ar vedea pe doctorul Quimper exact în aceeaşi poziţie în care-l surprinsese pe bărbatul din tren – adică întors cu spatele la ea şi aplecat asupra femeii, pe care o ţinea strâns de gât – atunci mai mult ca sigur îl va recunoaşte sau, cel puţin, îşi va exprima, cumva, surprinderea. Astfel, cu ajutorul nepreţuit al lui Lucy, am pus în aplicare un mic plan.

— Trebuie să recunosc că am fost cumplit de consternată, zise doamna McGillicuddy. Nici nu m-am putut împiedica să nu rostesc cuvintele: „El e!” Nu-i văzusem figura, adevărat, dar…

— Mi-a fost groaznic de teamă că ai să spui asta, Elspeth, replică Miss Marple.

— Cât pe-aici s-o zic. Vroiam să adaug că, firește, nu-i zărisem chipul, confirmă doamna McGillicuddy.

— Asta ar fi avut urmări complet nefaste. Adică am crezut, draga mea, că l-ai recunoaşte totuşi. El nu putea şti că nu-l văzuseşi la figură.

— Atunci e bine că mi-am ţinut gura, spuse doamna McGillicuddy.

— Nu mi-am permis să-ţi spun nici un cuvânt, îi explică solemnă Miss Marple.

Craddock izbucni în râs:

— Voi două! Sunteţi o pereche minunată. Şi ce urmează acum, Miss Marple? Cum vedeţi happy-endul? De exemplu, ce se va întâmpla cu biata Emma Crackenthorpe?

— Cred că atunci când tatăl ei va muri, răspunse Miss Marple, şi nu cred că sănătatea lui e aşa de bună, ca înainte, aşadar, după ce va muri, va pleca într-o croazieră cu un vapor de lux şi va rămâne în străinătate. Poate va găsi un bărbat mai bun decât doctorul Quimper. Asta îi doresc.

— Şi Lucy Eyelesbarrow? Auziţi şi pentru ea bătând clopotele de nuntă?

— Poate, răspunse Miss Marple. Nu m-ar surprinde.

— Atunci pe care dintre ei îl va alege? întrebă Dermot Craddock.

— Nu ştiţi? se miră Miss Marple.

— Nu, nu ştiu, dumneavoastră ştiţi?

— O, da, aşa cred, zise Miss Marple.

Şi-i făcu cu ochiul.

SFÂRŞIT